

U S T A W A

z dnia

o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym^{1), 2), 3)}

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady:

- 1) podejmowania i wykonywania przez przedsiębiorców działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- 1) dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256/1991 z 13.09.1991), zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5) oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r. (Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 22);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. UE L 96 z 29.03.2014, str. 1).

²⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu:

- 1) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażającego art. 10 Protokołu NZ przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1);
- 2) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015, str. 62), zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/337 z dnia 5 marca 2018 r. (Dz. Urz. UE L 202 z 05.03.2018, str. 56).

³⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, ustawę z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, ustawę z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, ustawę z dnia 26 czerwca 2014 r. o niektórych umowach zawieranych w związku z realizacją zamówień o podstawowym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa, ustawę z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego i ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, *ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw*, *ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych* oraz uchyla się ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz kontroli tej działalności;

- 2) oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych.

Art. 2. 1. Wytwarzaniem w rozumieniu niniejszej ustawy jest działalność wytwórcza dotycząca materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także wszelkie czynności mające na celu przywracanie lub zmianę ich pierwotnych właściwości, w tym działalność rusznikarska polegająca w szczególności na przerabianiu, naprawianiu albo remontowaniu strzeleckiej broni palnej oraz wytwarzaniu istotnych komponentów niezbędnych do przerobienia, naprawy lub remontu tej broni, a także odzysk albo unieszkodliwianie w rozumieniu przepisów o odpadach.

2. Obrotem w rozumieniu niniejszej ustawy jest działalność handlowa dotycząca materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w tym pośrednictwo polegające na negocjowaniu, doradztwie handlowym, pomocy w zawieraniu umów oraz organizowaniu przemieszczania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z wyłączeniem spedytorów, wykonywana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. 1. W rozumieniu ustawy:

- 1) amunicja – oznacza:
 - a) nabój scalony do strzeleckiej broni palnej,
 - b) naboje do broni palnej innej niż strzelecka broń palna, pociski kierowane, pociski raketowe, miny, bomby, granaty, torpedy, głowice, zapalniki, ładunki, lonty i środki pozoracji pola walki,
 - c) inne środki przeznaczone do niszczenia lub obezwładniania osób lub obiektów, a także do celów pozoracyjnych, ćwiczebnych, szkolno-treningowych, badań lub sportowych,
 - d) komponenty amunicji zawierające materiały wybuchowe, chemiczne środki obezwładniające lub zapalające albo inne substancje, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, a także materiał wybuchowy miotający w postaci prochu;
- 2) broń – jest to broń palna, o której mowa w pkt 3, oraz inne rodzaje broni w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2–4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2019 r.

poz. 284), oraz inne urządzenia i narzędzia przeznaczone do niszczenia lub obezwładniania celów;

- 3) broń palna – jest to broń, w której do miotania pocisku lub substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub naboju pirotechnicznych lub do wytwarzania efektów dźwiękowo-wizualnych jest wykorzystywana energia produktów powstałych w wyniku reakcji chemicznej ładunku miotającego;
- 4) istotne komponenty – oznaczają lufę, szkielec, komorę zamkową, w tym górną i dolną komorę zamkową, bęben lub zamek strzeleckiej broni palnej;
- 5) istotne komponenty artyleryjskiej broni palnej – oznaczają lufę, komorę zamkową lub nasadę zamkową oraz zamek, przeznaczone do broni palnej wyposażonej w lufę o najmniejszej średnicy części prowadzącej przewodu lufy wynoszącej co najmniej 20 mm;
- 6) kaliber – jest to parametr broni określony wartością wyrażoną w jednostkach długości albo wagomiarowo, zawartą w oznaczeniu naboju scalonego przeznaczonego dla danej broni, a w przypadku broni rozdzielnego ładowania – wyrażona w milimetrach najmniejsza średnica części prowadzącej przewodu lufy;
- 7) ładunek miotający – jest to materiał wybuchowy lub kombinacja materiałów wybuchowych, w ilości określonej dla danego rodzaju amunicji, które w wyniku reakcji chemicznej wytwarzają produkty gazowe zdolne do miotania pocisku lub chemicznego środka obezwładniającego lub do wytwarzania efektów dźwiękowo-wizualnych;
- 8) materiały wybuchowe – są to:
 - a) substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny tych substancji, które pod wpływem bodźców zewnętrznych są zdolne do gwałtownej reakcji chemicznej, której towarzyszy wydzielanie produktów gazowych o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, z wyłączeniem amunicji,
 - b) materiały pirotechniczne – materiały lub mieszaniny materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych, dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów, w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym,
 - c) plastyczne materiały wybuchowe – materiały wybuchowe, których opis jest przedstawiony w części 1 „Opis materiałów wybuchowych” w ust. I załącznika

technicznego do Konwencji w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisanej w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 948);

- 9) reprodukcja broni czarnoprowchowej – jest to strzelecka broń palna rozdzielnego ładowania, przystosowana do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, odwzorowująca broń wytworzoną przed 1900 rokiem, z zachowaniem jej funkcjonalności;
- 10) strzelecka broń palna – jest to przenośna broń palna wyposażona w lufę, która jest przeznaczona do miotania pocisku lub może zostać przerobiona tak, aby miotała pocisk w wyniku działania energii produktów uzyskanych z reakcji chemicznej ładunku miotającego, o najmniejszej średnicy części prowadzącej przewodu lufy poniżej 20 mm, z wyjątkiem granatników i broni sygnałowej, przy czym przedmiot uznaje się za możliwy do przerobienia w celu miotania pocisku w wyniku działania energii produktów uzyskanych z reakcji chemicznej ładunku miotającego, jeżeli ma wygląd broni palnej oraz ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może zostać przerobiony w tym celu;
- 11) technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – są to informacje niezbędne do rozwoju, produkcji lub użytkowania danego wyrobu o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, mające postać danych technologicznych lub pomocy technicznej rozumianej jako przekazanie danych technologicznych;
- 12) wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – są to wyroby zaprojektowane dla celów wojskowych lub policyjnych;
- 13) zniszczenie – jest to odzysk albo unieszkodliwianie, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2018 r. poz. 992, z późn. zm.⁴⁾), broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także czynności prowadzące do niszczenia lub utylizacji materiałów wybuchowych.

2. Jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do istotnych komponentów stosuje się przepisy dotyczące strzeleckiej broni palnej, a do istotnych komponentów artyleryjskiej broni palnej stosuje się przepisy dotyczące broni palnej innej niż strzelecka broń palna.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1000, 1479, 1544, 1564 i 1592 oraz z 2019 r. poz. 60.

Art. 4. Ustawy nie stosuje się do:

- 1) broni historycznej, to jest broni palnej rozdzielnego ładowania, przystosowanej do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, wytworzonej przed 1900 rokiem;
- 2) broni palnej wpisanej do inwentarza muzealiów, o którym mowa w art. 21 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2018 r. poz. 720 i 1669), lub wpisanej na Listę Skarbów Dziedzictwa albo do rejestru zabytków lub ujętej w wojewódzkiej ewidencji zabytków, o których mowa odpowiednio w art. 14a, w art. 8 ust. 1 oraz w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r. poz. 2067 i 2245);
- 3) replik broni niezdolnych do miotania pocisków z wykorzystaniem energii produktów powstałych w wyniku reakcji chemicznej ładunku miotającego i przekrojów broni służących do prezentacji sposobu działania mechanizmów broni – jeżeli nie zawierają istotnych komponentów, które można wykorzystać zgodnie z ich przeznaczeniem w broni palnej.

Art. 5. Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest dozwolone wyłącznie po spełnieniu warunków określonych w ustawie.

Art. 6. Działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym prowadzi się w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

DZIAŁ II

Zasady koncesjonowania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 7. 1. Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie:

- 1) wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
 - 2) obrotu technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym
- wymaga uzyskania koncesji.

2. Nie wymaga uzyskania koncesji obrót:

- 1) wyrobami pirotechnicznymi, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 45, 55 i 60);
- 2) bronią palną pozbawioną cech użytkowych zgodnie z przepisami ustawy oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, pozbawionymi cech użytkowych zgodnie z przepisami ustawy.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, klasyfikację rodzajów materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagane uzyskanie koncesji, uwzględniając aktualną wiedzę techniczną z zakresu wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz konieczność ich wyczerpującego sklasyfikowania.

Art. 8. 1. Koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 7 ust. 1, udziela, odmawia udzielenia, zmienia lub cofa, w drodze decyzji administracyjnej, minister właściwy do spraw wewnętrznych, zwany dalej „organem koncesyjnym”.

2. Koncesji udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 5 lat i nie dłuższy niż 50 lat.

Art. 9. 1. Przed udzieleniem koncesji organ koncesyjny zasięga, a przed wydaniem innych decyzji, o których mowa w art. 8 ust. 1 – może zasięgnąć, opinii ministra właściwego do spraw gospodarki, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

2. W przypadku uzyskania informacji, które mogą mieć wpływ na zmianę wydanej opinii, organy opiniujące niezwłocznie przekazują uzyskane informacje organowi koncesyjnemu.

3. Organ koncesyjny bezzwłocznie zawiadamia o udzieleniu koncesji, jej zmianie albo cofnięciu Głównego Inspektora Pracy, ministra właściwego do spraw gospodarki, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, a także właściwych ze względu na siedzibę przedsiębiorcy i miejsce wykonywania działalności gospodarczej wojewodę, komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej oraz komendanta wojewódzkiego Policji.

4. Organ koncesyjny bezzwłocznie zawiadamia o odmowie udzielenia koncesji Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 10. 1. Koncesji udziela się:

- 1) przedsiębiorcy, będącemu osobą fizyczną, który:
 - a) posiada obywatelstwo:
 - polskie,
 - innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
 - innego państwa, jeżeli otrzymał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej albo na zasadzie wzajemności, o ile umowy międzynarodowe, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, nie stanowią inaczej,
 - b) ukończył 21 lat,
 - c) posiada co najmniej wykształcenie średnie lub średnie branżowe,
 - d) posiada przygotowanie zawodowe do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, którego zakres odpowiada co najmniej zakresowi planowanej działalności gospodarczej,
 - e) ma pełną zdolność do czynności prawnych,
 - f) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878), oraz istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, które stanowiłyby przeszkodę do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
 - g) nie był skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe,
 - h) nie jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie w sprawach o umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;

- 2) przedsiębiorcy innemu niż osoba fizyczna, jeżeli co najmniej dwie osoby będące członkami organu zarządzającego przedsiębiorstwa albo członkiem organu zarządzającego przedsiębiorstwa i ustanowiony przez ten organ do kierowania działalnością określoną w koncesji prokurent lub pełnomocnik, spełniają warunki określone w pkt 1, z tym że warunki, o których mowa w pkt 1 lit. g i h, dotyczą także wspólników spółki, członków organu zarządzającego, prokurentów oraz udziałowców lub akcjonariuszy posiadających co najmniej 20% udziałów lub akcji;
- 3) przedsiębiorcy, który:
 - a) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego oraz nie jest ujawniony w Centralnym Rejestrze Restrukturyzacji i Upadłości,
 - b) spełnia warunki techniczne i organizacyjne zapewniające prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej objętej koncesją.

2. Koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną i istotnymi komponentami udziela się przedsiębiorcy, który ponadto spełnia wymagania techniczne i organizacyjne umożliwiające prowadzenie ewidencji w Systemie Rejestracji Broni, o którym mowa w dziale IV, zwanym dalej „SRB”.

3. Wymaganie, o którym mowa w:

- 1) ust. 1 pkt 1 lit. c – nie dotyczy rusznikarzy oraz przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu reprodukcjami broni czarnoprochowej;
- 2) ust. 1 pkt 3 lit. b – nie dotyczy przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie obrotu bez prawa magazynowania oraz mikroprzedsiębiorców, w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212), wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu reprodukcjami broni czarnoprochowej.

Art. 11. 1. Za spełniającą przesłankę, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. d, uznaje się osobę, która odbyła i ukończyła z wynikiem pozytywnym szkolenie w upoważnionej instytucji, potwierdzające posiadanie przez nią przygotowania zawodowego do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

2. Szkolenie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje co najmniej zagadnienia dotyczące:

- 1) zasad wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją i wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz obrotu technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 2) zasad bezpieczeństwa i higieny pracy związanych z tą działalnością gospodarczą;
- 3) zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi, mienia, środowiska i bezpieczeństwa publicznego, związanych z działalnością gospodarczą oraz sposobów ograniczania lub eliminacji tych zagrożeń;
- 4) zewnętrznych zagrożeń dla prowadzonej działalności gospodarczej;
- 5) systemu oceny jakości produkcji, badań produktu i certyfikacji – w przypadku działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania.

3. Szkolenie kończy się egzaminem sprawdzającym wiedzę nabytą podczas szkolenia.

4. Potwierdzeniem ukończenia szkolenia jest zaświadczenie, które zawiera w szczególności imię i nazwisko oraz numer PESEL osoby szkolonej, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa – serię i numer paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość.

5. Upoważnioną instytucją, o której mowa w ust. 1, może być podmiot posiadający kompetencje i potencjał dydaktyczny w zakresie, o którym mowa w ust. 2, związek z działalnością objętą zakresem ustawy oraz specjalistyczne uprawnienia, w tym w dziedzinie certyfikacji, w szczególności instytut badawczy lub szkoła wyższa.

6. Szkolenie, o którym mowa w ust. 1, jest odpłatne. Opłata za szkolenie nie może przekraczać wysokości 1/2 przeciętnego wynagrodzenia za pracę, ogłaszanego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 39), zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) instytucje upoważnione do prowadzenia szkolenia,
- 2) szczegółowy zakres szkolenia, sposób jego dokumentowania i szczegółowe warunki jego prowadzenia, z uwzględnieniem możliwości prowadzenia ćwiczeń praktycznych,
- 3) sposób przygotowania egzaminu sprawdzającego oraz zakres, szczegółowe warunki i sposób jego przeprowadzania,
- 4) wzór zaświadczenia potwierdzającego ukończenie szkolenia,

5) wysokość opłat za szkolenie

– uwzględniając wymagania określone w ust. 2 i 3 oraz zróżnicowanie zakresu szkolenia w zależności od rodzaju planowanej działalności gospodarczej, zapewnienie czytelności zaświadczenia i zawarcia w nim informacji, o których mowa w ust. 4, a także adekwatność opłaty do kosztów organizacji szkolenia.

Art. 12. 1. W celu stwierdzenia spełniania przesłanek, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f, przedsiębiorca, osoba uprawniona do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji i pracownik są obowiązani poddać się badaniu lekarskiemu oraz badaniu psychologicznemu.

2. W badaniu lekarskim stwierdza się, czy osoba badana wykazuje zaburzenia psychiczne, o których mowa w art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, które stanowią przeszkodę do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Na podstawie przeprowadzonego badania wydaje się orzeczenie lekarskie.

3. Badanie psychologiczne obejmuje w szczególności określenie poziomu rozwoju intelektualnego i opis cech osobowości, z uwzględnieniem funkcjonowania w trudnych sytuacjach, a także określenie poziomu dojrzałości społecznej osoby badanej i stwierdza się w nim, czy osoba badana wykazuje istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego, które stanowią przeszkodę do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Na podstawie przeprowadzonego badania wydaje się orzeczenie psychologiczne.

4. Badanie lekarskie oraz badanie psychologiczne są odpłatne. Opłata za wykonanie badania i wydanie każdego orzeczenia, także w trybie odwoławczym, nie może przekroczyć wysokości 1/10 przeciętnego wynagrodzenia.

Art. 13. 1. O spełnieniu przesłanki, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f, orzeka:

- 1) w zakresie stwierdzenia braku zaburzeń psychicznych – lekarz specjalista w dziedzinie psychiatrii albo lekarz posiadający specjalizację I stopnia w dziedzinie psychiatrii;
- 2) w zakresie stwierdzenia braku istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego – psycholog upoważniony, o którym mowa w art. 15c ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

2. O wydaniu orzeczenia, że osoba nie spełnia przesłanek, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f, lekarz lub psycholog zawiadamiają:

- 1) w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, i osób uprawnionych do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji – organ koncesyjny;
- 2) w przypadku osób, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1 – pracodawcę tych osób.

Art. 14. 1. Od orzeczenia lekarskiego i orzeczenia psychologicznego przysługuje odwołanie osobie badanej, organowi koncesyjnemu, a w przypadku badania pracownika, także pracodawcy. Odwołanie wnosi się w terminie 30 dni od dnia otrzymania orzeczenia, za pośrednictwem lekarza lub psychologa, który wydał orzeczenie.

2. Podmiotami rozpatrującymi odwołania są:

- 1) wojewódzkie ośrodki medycyny pracy, a w przypadku gdy odwołanie dotyczy orzeczenia wydanego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy – instytuty badawcze w dziedzinie medycyny pracy;
- 2) jednostki służby medycyny pracy podmiotów leczniczych utworzonych i wyznaczonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 3) podmioty lecznicze utworzone i wyznaczone przez Ministra Obrony Narodowej.

3. Lekarz lub psycholog, za pośrednictwem którego jest wnoszone odwołanie, przekazuje je wraz z dokumentacją badań do podmiotu odwoławczego w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania.

4. Badanie w trybie odwołania przeprowadza się w terminie 30 dni od dnia otrzymania odwołania.

5. Opłatę, o której mowa w art. 12 ust. 4, ponosi odwołujący się.

6. Orzeczenie lekarskie lub psychologiczne wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

Art. 15. 1. Orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne, wydane również w trybie odwoławczym, zawiera:

- 1) oznaczenie podmiotu wydającego orzeczenie;
- 2) imię, nazwisko i adres miejsca zamieszkania osoby badanej oraz numer PESEL, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa – serię i numer paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;
- 3) treść orzeczenia, zgodnie z art. 12 ust. 2 albo 3;
- 4) datę wydania oraz podpis wydającego orzeczenie.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, wzór orzeczenia lekarskiego i wzór orzeczenia psychologicznego, uwzględniając potrzebę zapewnienia jednolitości stosowanych wzorów i rozróżnienie ich od orzeczeń wydawanych w postępowaniu o udzielenie pozwolenia na broń.

Art. 16. 1. Za spełniającego przesłankę, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 lit. b, uznaje się przedsiębiorcę, który uzyskał pozytywną opinię dotyczącą spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej objętej koncesją w miejscu lub miejscach wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji, wydaną przez upoważnioną instytucję.

2. Upoważnioną instytucją, o której mowa w ust. 1, może być podmiot posiadający kompetencje i potencjał naukowy oraz związek z działalnością objęte zakresem ustawy, doświadczenie w tym obszarze oraz specjalistyczne uprawnienia, w tym w dziedzinie certyfikacji – w szczególności instytut badawczy lub szkoła wyższa.

3. Opinia, o której mowa w ust. 1, powinna uwzględniać przewidywany rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej i towarzyszące jej zagrożenia i obejmować ocenę w szczególności:

- 1) prawidłowości przyjętych lokalizacji, konstrukcji i wyposażania obiektów produkcyjnych, magazynowych, socjalnych, pomocniczych i innych, z punktu widzenia wzajemnych zagrożeń dla tych obiektów i otoczenia;
- 2) przydatności posiadanych przez wnioskodawcę terenów dla wzniesienia obiektów, o których mowa w pkt 1;
- 3) bezpieczeństwa przewidywanych do realizacji procesów technologicznych oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów;
- 4) bezpieczeństwa urządzeń technologicznych;
- 5) sposobu przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów oraz technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

4. Przed wystąpieniem o wydanie opinii, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca może zwrócić się do upoważnionej instytucji o określenie wymagań niezbędnych do uzyskania pozytywnej opinii.

5. W przypadku wystąpienia zmian mogących mieć istotny wpływ na spełnienie warunków technicznych i organizacyjnych, zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej objętej koncesją w miejscu lub miejscach wykonywania

działalności gospodarczej określonej w koncesji, w szczególności przebudowa obiektu, zmiana lokalizacji pomieszczeń produkcyjnych lub magazynowych lub dotychczas stosowanej technologii, przedsiębiorca występuje o aktualizację opinii, o której mowa w ust. 1.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, upoważnione instytucje, mając na względzie ich kompetencje i potencjał naukowy, dający gwarancję należytego wykonywania zleconych czynności, związek z działalnością objętą zakresem ustawy, doświadczenie w tym obszarze oraz specjalistyczne uprawnienia, w tym w zakresie certyfikacji.

Art. 17. 1. Wniosek o udzielenie albo zmianę koncesji zawiera:

- 1) firmę albo nazwę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres siedziby oraz adres miejsca lub miejsc wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, o ile przedsiębiorca taki numer lub wpis posiada;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) określenie rodzaju i zakresu działalności gospodarczej, na którą ma być udzielona koncesja;
- 5) wnioskowany okres, na jaki ma być udzielona koncesja;
- 6) planowaną datę rozpoczęcia koncesjonowanej działalności gospodarczej;
- 7) dane osobowe przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, a w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2, dane członków organu zarządzającego przedsiębiorcy, prokurentów, pełnomocników uprawnionych do kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą oraz będących osobami fizycznymi wspólników, a także udziałowców i akcjonariuszy posiadających co najmniej 20% udziałów lub akcji przedsiębiorcy:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) obywatelstwo,
 - d) numer PESEL, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa – serię i numer paszportu lub w stosunku do obywateli innego państwa

członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – serię i numer innego dokumentu potwierdzającego obywatelstwo i tożsamość,

- e) adres miejsca stałego pobytu;
- 8) listę udziałowców lub akcjonariuszy oraz wielkość posiadanych przez nich udziałów lub wielkość znacznych pakietów akcji, o których mowa w przepisach rozdziału 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 512 i 685);
- 9) wskazanie osób uprawnionych do wykonywania lub kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą.

2. We wniosku o udzielenie albo zmianę koncesji składa się oświadczenie:

- 1) o braku decyzji o niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów lub akcji, na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1857 oraz z 2019 r. poz. 492);
- 2) o spełnianiu przesłanki, o której mowa w art. 10 ust. 2;
- 3) przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osób uprawnionych do kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą, o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych;
- 4) osób i podmiotów wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1 i 2, że nie są prowadzone przeciwko nim postępowania, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. h;
- 5) o braku wpisu przedsiębiorcy w rejestrze dłużników niewypłacalnych w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ujawnienia w Centralnym Rejestrze Restrukturyzacji i Upadłości – w przypadku zmiany koncesji.

3. Do wniosku o udzielenie albo zmianę koncesji dołącza się:

- 1) zaświadczenie o braku wpisu przedsiębiorcy w rejestrze dłużników niewypłacalnych w Krajowym Rejestrze Sądowym lub ujawnienia w Centralnym Rejestrze Restrukturyzacji i Upadłości – w przypadku udzielenia, rozszerzenia zakresu lub przedłużenia okresu ważności koncesji;
- 2) opinię, o której mowa w art. 16;
- 3) zaświadczenie komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej albo szefa delegatury Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej – w przypadku komórek

i jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, stwierdzające, że obiekty budowlane i urządzenia techniczne przeznaczone do wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej spełniają wymagania określone odpowiednio w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i ochronie środowiska – w przypadku wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu z prawem magazynowania, a w przypadku mikroprzedsiębiorców, w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu reprodukcjami broni czarnoprochowej – tylko zaświadczenie komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej;

- 4) zaświadczenia o niekaralności osób i podmiotów wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1 i 2 za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) dokumenty potwierdzające posiadane wykształcenie i przygotowanie zawodowe przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osób uprawnionych do kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą;
- 6) orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne, o których mowa w art. 12, dla przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osób uprawnionych do kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą;
- 7) dowód zapłaty opłaty skarbowej.

4. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, przedsiębiorca składa w formie oryginału, uwierzytelnionej kopii lub poświadczonego tłumaczenia.

5. Do wniosku o zmianę koncesji dokumenty wymienione w ust. 3 dołącza się stosownie do zakresu zmiany wskazanej we wniosku.

6. Przedsiębiorca może dołączyć do wniosku o udzielenie koncesji także inne dokumenty mogące mieć istotne znaczenie dla rozpatrzenia wniosku.

7. Organ koncesyjny może zażądać od przedsiębiorcy innych dokumentów, niż określone w ust. 3, lub dodatkowych informacji uzupełniających, jeżeli w toku postępowania okaże się, że ze względu na obronność, bezpieczeństwo państwa lub inny ważny interes publiczny są one niezbędne do rozpatrzenia wniosku.

8. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za

złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

9. Organy, o których mowa w art. 9 ust. 1, mają prawo dokonać sprawdzenia faktów w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania planowanej działalności gospodarczej.

10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o udzielenie albo zmianę koncesji, uwzględniając w nim konieczność zapewnienia czytelności wzoru oraz obowiązek zawarcia informacji, o których mowa w ust. 1–3.

Art. 18. Przed wydaniem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany, organ koncesyjny wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, brakującej dokumentacji lub przedstawienia dodatkowych informacji lub dokumentów, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia.

Art. 19. 1. Przedsiębiorca, który zamierza podjąć działalność gospodarczą wymagającą uzyskania koncesji, może ubiegać się o przyrzeczenie udzielenia koncesji, zwane dalej „promesą”. W promesie uzależnia się udzielenie koncesji od spełnienia warunków wykonywania działalności gospodarczej wymagającej uzyskania koncesji.

2. W postępowaniu o udzielenie promesy stosuje się przepisy dotyczące udzielenia koncesji.

3. W promesie ustala się okres jej ważności, z tym że nie może on być krótszy niż 6 miesięcy.

4. W okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w promesie, chyba że:

- 1) uległy zmianie dane zawarte we wniosku o udzielenie promesy;
- 2) wnioskodawca nie spełnił warunków określonych w promesie;
- 3) wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2.

5. W przypadku śmierci przedsiębiorcy, w okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w promesie właścicielowi przedsiębiorstwa w spadku w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629) albo, jeżeli przedsiębiorca był współnikiem spółki cywilnej, innemu współnikowi tej spółki, jeżeli osoba ta przedłoży pisemną zgodę właścicieli przedsiębiorstwa w spadku na udzielenie jej tej koncesji, chyba że:

- 1) uległy zmianie dane zawarte we wniosku o udzielenie promesy inne niż dane osoby, która złożyła wniosek o udzielenie promesy;
- 2) właściciel przedsiębiorstwa w spadku albo współnik spółki cywilnej, który złożył wniosek o udzielenie koncesji, nie spełnił warunków określonych w promesie;
- 3) właściciel przedsiębiorstwa w spadku albo współnik spółki cywilnej, który złożył wniosek o udzielenie koncesji, nie spełnił określonych w ustawie warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 4) wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1.

Art. 20. Za udzielenie koncesji lub jej zmianę oraz za udzielenie promesy lub jej zmianę pobiera się opłatę skarbową.

Art. 21. 1. Koncesja zawiera:

- 1) podstawę prawną jej udzielenia;
- 2) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres siedziby;
- 3) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) imiona i nazwiska członków organu zarządzającego oraz prokurentów, a także pełnomocników, ze wskazaniem osób uprawnionych do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji;
- 5) określenie rodzaju i zakresu działalności gospodarczej, na którą została udzielona koncesja;
- 6) adres miejsca lub miejsc wykonywania działalności gospodarczej;
- 7) datę rozpoczęcia działalności gospodarczej określonej w koncesji;
- 8) okres, na jaki została udzielona;
- 9) datę wydania.

2. W koncesji organ koncesyjny może określić szczególne warunki wykonywania działalności gospodarczej, mające na celu zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

3. W koncesji zamieszcza się pouczenie o obowiązku powiadomienia organu koncesyjnego o podjęciu działalności gospodarczej określonej w koncesji w terminie 6 miesięcy od daty rozpoczęcia działalności wpisanej do koncesji, pod rygorem jej cofnięcia, oraz o obowiązkach przedsiębiorcy w przypadku zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej, na którą uzyskał koncesję.

Art. 22. 1. Organ koncesyjny odmawia udzielenia koncesji, jeżeli:

- 1) jest to uzasadnione ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego;
- 2) przedsiębiorca znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe;
- 3) przedsiębiorcy cofnięto w ciągu ostatnich 10 lat koncesję, z wyjątkiem cofnięcia z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 3;
- 4) przedsiębiorcę reprezentuje osoba, która była wspólnikiem, członkiem organu zarządzającego, prokurentem, pełnomocnikiem uprawnionym do kierowania działalnością określoną w koncesji albo przedsiębiorcą będącym osobą fizyczną, wobec którego wydano decyzję o cofnięciu koncesji, a jej działalność miała wpływ na wydanie tej decyzji;
- 5) wspólnikiem, udziałowcem lub akcjonariuszem przedsiębiorcy jest osoba lub spółka, której cofnięto w ciągu ostatnich 10 lat koncesję, z wyjątkiem cofnięcia z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 3.

2. Organ koncesyjny odmawia udzielenia albo zmiany koncesji albo ogranicza jej zakres w stosunku do wniosku, jeżeli przedsiębiorca nie spełnia określonych w ustawie warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

3. Organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji lub ograniczyć jej zakres w stosunku do wniosku albo odmówić zmiany koncesji w przypadku, gdy wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów albo akcji przedsiębiorcy, na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji, jeżeli jest to w interesie publicznym.

Art. 23. Organ koncesyjny może zwracać się do sądów, prokuratury, Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz innych organów administracji publicznej o przekazanie informacji, materiałów i danych będących w ich posiadaniu, istotnych dla prowadzonego postępowania administracyjnego lub wyjaśniającego, zmierzającego do ustalenia, czy działalność gospodarcza określona w koncesji wykonywana przez przedsiębiorcę, rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, wynikające z przepisów prawa, albo czy działalność tego przedsiębiorcy nie stanowi zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego.

Art. 24. 1. Organ koncesyjny cofa koncesję, gdy:

- 1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej;
- 2) jest to uzasadnione ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego;
- 3) przedsiębiorca nie podjął wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji w terminie określonym w art. 27 ust. 1 pkt 1 lub zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji;
- 4) przedsiębiorca inny niż osoba fizyczna przestał spełniać warunki określone w art. 10 ust. 1 pkt 2 w zakresie posiadania co najmniej dwóch osób uprawnionych do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji, spełniających warunki z art. 10 ust. 1 pkt 1, z których co najmniej jedna jest członkiem organu zarządzającego, a druga członkiem tego organu, prokurentem lub pełnomocnikiem uprawnionym do kierowania działalnością określoną w koncesji i pomimo wezwania organu koncesyjnego w terminie 6 miesięcy nie spełnił tych warunków;
- 5) przedsiębiorca przestał spełniać warunki określone w art. 10 ust. 1:
 - a) pkt 1 lit. g,
 - b) pkt 2 – w zakresie spełniania przez osoby w nim wymienione warunku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. g,
 - c) pkt 3 lit. a;
- 6) przedsiębiorca przestał spełniać warunek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f lub pkt 2 w zakresie spełniania przez osoby uprawnione do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji warunku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f;
- 7) przedsiębiorca uniemożliwia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy.

2. Organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres, gdy przedsiębiorca:

- 1) w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją;
- 2) rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, wynikające z przepisów prawa.

3. Organ koncesyjny może cofnąć koncesję, gdy:

- 1) została ogłoszona upadłość lub w przypadku likwidacji przedsiębiorcy;
- 2) przedsiębiorca przestał spełniać warunek określony w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. h lub pkt 2 w zakresie spełniania przez osoby w nim wymienione warunku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. h;
- 3) przedsiębiorca nie zawiadomił organu koncesyjnego w terminie określonym w art. 27 ust. 1 pkt 2 o podjęciu wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji;
- 4) przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, albo osoby uprawnione do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji nie przedstawiły organowi koncesyjnemu w terminie 30 dni od dnia utraty ważności aktualnego orzeczenia lekarskiego i orzeczenia psychologicznego, o których mowa w art. 12;
- 5) wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów lub akcji przedsiębiorcy na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji, jeżeli jest to w interesie publicznym.

4. Organ koncesyjny może cofnąć koncesję albo zmienić jej zakres, gdy przedsiębiorca:

- 1) nie zawiadomił organu koncesyjnego w terminie o zmianach określonych w art. 27 ust. 1 pkt 3;
- 2) utrudnia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy;
- 3) nie wdrożył w terminie lub zaprzestał stosowania systemu oceny jakości produkcji, o którym mowa w art. 41.

Art. 25. Organ koncesyjny w decyzji o cofnięciu koncesji może określić obowiązki przedsiębiorcy w zakresie terminów zbycia posiadanych przez niego materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz sposób zabezpieczenia dokumentacji, w tym ewidencji, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1, i obiektów związanych z ich wytwarzaniem i obrotem. Termin zbycia nie może być krótszy niż miesiąc i dłuższy niż 3 miesiące od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Art. 26. Organ wydający decyzję administracyjną lub postanowienie w postępowaniu toczącym się na podstawie ustawy może odstąpić od uzasadnienia faktycznego, jeżeli wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa.

DZIAŁ III

Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 27. 1. Przedsiębiorca, który uzyskał koncesję, jest obowiązany:

- 1) podjąć działalność gospodarczą określoną w koncesji w terminie 6 miesięcy od daty rozpoczęcia działalności wpisanej do koncesji;
- 2) zawiadomić organ koncesyjny o podjęciu albo o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji w terminie 14 dni od dnia podjęcia albo zaprzestania wykonywania tej działalności;
- 3) zawiadomić organ koncesyjny, w terminie 14 dni, o zmianie:
 - a) firmy, nazwy lub formy prawnej wykonywanej działalności gospodarczej,
 - b) imienia, nazwiska lub obywatelstwa przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną oraz osób, o których mowa w lit. d i e,
 - c) siedziby, adresu siedziby lub adresu miejsca wykonywania działalności gospodarczej, a także miejsca stałego pobytu przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną,
 - d) składu organu zarządzającego lub prokurentów, a także pełnomocników uprawnionych do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji,
 - e) wspólników, a także udziałowców i akcjonariuszy posiadających co najmniej 20% udziałów lub akcji przedsiębiorcy,
 - f) w zakresie wypełniania przez osoby i podmioty, o których mowa w lit. d i e, oraz przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną, warunków określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–h,
 - g) w zakresie wypełniania przez przedsiębiorcę warunku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 lit. a,

- h) firmy lub nazwy niebędącego osobą fizyczną wspólnika, udziałowca lub akcjonariusza przedsiębiorcy,
- i) stanu faktycznego, na podstawie którego zostały wydane opinie, o których mowa w art. 16, oraz zaświadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 3 pkt 3, w szczególności zmianie stosowanej technologii, zmianach konstrukcyjnych obiektu i zmianach lokalizacji części produkcyjnej lub magazynowej,
- j) skutkującej przejściem koncesji z mocy prawa na inny podmiot, w szczególności w rezultacie łączenia, podziałów i przekształceń spółek prawa handlowego, sprzedaży przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części wraz z koncesją albo wniesienia koncesji jako niematerialnego składnika przedsiębiorstwa aportem do spółki prawa handlowego na pokrycie udziałów lub akcji tej spółki,
- k) dotyczącej otwarcia likwidacji, wszczęcia postępowania upadłościowego, likwidacji lub ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy,
- l) dotyczącej zawieszenia lub wznowienia wykonywania działalności gospodarczej.

2. W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 1 pkt 3, wpisanych do koncesji, przedsiębiorca jest obowiązany złożyć wniosek o zmianę koncesji.

Art. 28. 1. Bezpośrednio do pracy przy wytwarzaniu materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może być dopuszczona jedynie osoba, która:

- 1) spełnia wymagania, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–g, a w przypadku pracowników młodocianych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, z późn. zm.⁵⁾), zatrudnionych jako rusznikarze lub przy wytwarzaniu reprodukcji broni czarnoprochowej, wymagania, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f oraz g;
- 2) ma ukończone 18 lat, a w przypadku rusznikarzy oraz pracy przy wytwarzaniu reprodukcji broni czarnoprochowej – również osoba będąca pracownikiem młodocianym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
- 3) posiada odpowiednie przygotowanie zawodowe;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1000, 1076, 1608, 1629, 2215, 2244, 2245, 2377 i 2432.

4) posiada pozytywną opinię Policji, a w przypadku obywatela innego państwa – organu odpowiedniego szczebla i kompetencji w tym państwie właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu.

2. Przygotowanie zawodowe, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uznaje i potwierdza zatrudniający przedsiębiorca.

3. Opinię Policji, o której mowa w ust. 1 pkt 4, wydaje w formie postanowienia komendant powiatowy Policji właściwy ze względu na miejsce stałego pobytu osoby opiniowanej. Od postanowienia w sprawie opinii służy zażalenie do właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 29. 1. Bezpośrednio do pracy przy obrocie materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może być dopuszczona jedynie osoba, która:

- 1) spełnia wymagania, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–g;
- 2) ma ukończone 18 lat;
- 3) posiada przygotowanie zawodowe;
- 4) posiada pozytywną opinię Policji, a w przypadku obywatela innego państwa – organu odpowiedniego szczebla i kompetencji w tym państwie właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu.

2. Przygotowanie zawodowe, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uznaje i potwierdza zatrudniający przedsiębiorca.

3. Opinię Policji, o której mowa w ust. 1 pkt 4, wydaje w formie postanowienia komendant powiatowy Policji właściwy ze względu na miejsce stałego pobytu osoby opiniowanej. Od postanowienia w sprawie opinii służy zażalenie do właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 30. 1. Przy zatrudnieniu oraz w trakcie trwania zatrudnienia przedsiębiorca jest obowiązany weryfikować spełnianie przez pracownika wymagań, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1.

2. W celu weryfikacji, przed dopuszczeniem pracownika do pracy, o której mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1, pracodawca odbiera od pracownika dokumenty potwierdzające spełnianie wymagań określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–g, art. 28 ust. 1 pkt 2 i 3 i art. 29 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz występuje o wydanie opinii, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 4 i art. 29

ust. 1 pkt 4. Spełnienie wymagań określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. g potwierdza się zaświadczeniem z Krajowego Rejestru Karnego.

3. Pracownik jest obowiązany niezwłocznie poinformować pracodawcę o braku spełnienia wymagań, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e i g.

4. Pracodawca, raz na 5 lat, występuje o aktualną opinię, o której mowa w art. 28 ust. 1 pkt 4 i art. 29 ust. 1 pkt 4, dotyczącą pracownika.

5. W przypadku powzięcia wątpliwości co do spełniania przez pracownika wymagań, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. e–g, w trakcie trwania zatrudnienia pracownika, przedsiębiorca może ponownie zażądać od pracownika aktualnych dokumentów potwierdzających spełnianie wymagań.

Art. 31. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osoby uprawnione do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji, a także pracownicy, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1, są obowiązani przedstawić raz na 5 lat aktualne orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne, wydane nie wcześniej niż 3 miesiące przed upływem tego terminu, potwierdzające spełnienie przesłanek z art. 10 ust. 1 pkt 1 lit. f.

2. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, oraz osoby uprawnione do kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji, przedstawiają orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne organowi koncesyjnemu, a osoby, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 29 ust. 1 – pracodawcy.

Art. 32. Opłatę za pierwsze zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego oraz opłatę za pierwsze badania lekarskie i psychologiczne i wydanie orzeczenia ponosi pracownik, a za kolejne, uzyskane lub przeprowadzane w trakcie trwania zatrudnienia, opłatę ponosi pracodawca.

Art. 33. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologie o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wytworzone albo przechowywane w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, przechowuje się w warunkach zapewniających ochronę życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

2. W celu spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorca w szczególności:

1) zapewnia odpowiednią lokalizację, konstrukcję i wyposażenie obiektów magazynowych;

- 2) zapewnia prawidłowe przechowywanie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym w obiektach magazynowych;
- 3) opracowuje, aktualizuje i zapewnia przestrzeganie instrukcji technicznej przechowywania oraz instrukcji bezpieczeństwa i higieny pracy;
- 4) prowadzi kartę kwalifikacyjną obiektu magazynowego, zawierającą informacje dotyczące obiektu magazynowego, plan obiektu magazynowego oraz wymagania techniczne obiektu magazynowego;
- 5) zabezpiecza obiekty magazynowe przed dostępem osób nieuprawnionych, w tym także zapewnia bezpośrednią ochronę obiektu magazynowego oraz odpowiednie zabezpieczenie techniczne;
- 6) prowadzi ewidencję osób wchodzących, zawierającą w szczególności ich imiona i nazwiska, stosownie do przewidzianych zasad ograniczenia dostępu do obiektów magazynowych.

3. Rodzaje obiektów magazynowych klasyfikuje się w zależności od rodzaju i ilości przechowywanych w nich materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także celu i miejsca ich przechowywania.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) klasyfikację rodzajów obiektów magazynowych,
- 2) wymagania organizacyjne i techniczne obiektów magazynowych, w których są przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w tym szczegółowe wymogi prowadzenia kart kwalifikacyjnych obiektu magazynowego,
- 3) szczegółowe wymagania dla pomieszczeń, w których są przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w tym warunki lokalizacyjne i niezbędne zabezpieczenie techniczne tych pomieszczeń oraz ich zabezpieczenie przed dostępem osób nieuprawnionych, wraz z zapewnieniem kontroli i ewidencjonowania dostępu do tych pomieszczeń

– uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa przechowywanych towarów oraz ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska, zróżnicowanie rodzajów

pomieszczeń, w których mogą być przechowywane te towary, oraz zróżnicowania zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska ze względu na właściwości przechowywanych towarów.

Art. 34. Umowa cywilnoprawna, której przedmiotem są materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wymaga potwierdzenia na piśmie albo w postaci elektronicznej opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym, w którym należy wskazać wszystkie istotne postanowienia umowy.

Art. 35. 1. Transakcje dotyczące wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, które nie naruszają przepisów ustawy, ale wzbudzają wątpliwości co do możliwości stwarzania zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, przedsiębiorca zgłasza Komendantowi Głównemu Policji.

2. W przypadku odmowy zawarcia transakcji, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorca dokonuje zgłoszenia nie później niż następnego dnia roboczego po odmowie zawarcia transakcji.

3. Informacje dotyczące transakcji, o których mowa w ust. 1, przetwarza się na zasadach określonych w art. 14 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2019 r. poz. 161 i 125). W razie potrzeby Komendant Główny Policji bezzwłocznie przekazuje informacje o takich transakcjach Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

4. Komendant Główny Policji podaje do publicznej wiadomości, w tym udostępnia w Biuletynie Informacji Publicznej, numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej, na które zgłasza się transakcje oraz odmowy transakcji, o których mowa w ust. 1.

5. Zgłaszanie transakcji i odmów zawarcia transakcji, o których mowa w ust. 1, dotyczących strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów, może odbywać się za pośrednictwem SRB.

Art. 36. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres nie dłuższy niż 3 lata.

2. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej na okres dłuższy niż 6 miesięcy jest możliwe w przypadku zbycia lub oddania w komis wszystkich materiałów

wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów oraz technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Art. 37. 1. W przypadku wydania ostatecznej decyzji cofającej koncesję przedsiębiorca jest obowiązany:

- 1) zabezpieczyć wytworzone i zgromadzone materiały wybuchowe, broń, amunicję, wyroby oraz technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na zasadach określonych w art. 33 ust. 1 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4;
- 2) zbyć materiały wybuchowe, broń, amunicję, wyroby oraz technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 3) przekazać ewidencje, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1, organowi koncesyjnemu w terminie 30 dni od dnia zakończenia działalności.

2. Ewidencje przekazywane organowi koncesyjnemu powinny zostać uporządkowane chronologicznie i przekazane wraz ze spisem zawartości. W przypadku stwierdzenia braków w ewidencji albo niezgodności ze spisem zawartości, organ koncesyjny wzywa przedsiębiorcę do uzupełnienia braków w terminie 14 dni.

3. Organ koncesyjny przechowuje przekazane ewidencje przez okres 10 lat.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się w przypadku przedsiębiorcy, który nie podjął działalności gospodarczej na podstawie koncesji.

Rozdział 2

Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Oddział 1

Wytwarzanie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 38. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym projektuje się i wytwarza w taki sposób, aby w normalnych i przewidywalnych warunkach, w całym projektowanym okresie ich używania, zapewniały maksymalną niezawodność i bezpieczeństwo oraz, poza przypadkami celowego stosowania, stwarzały możliwie najmniejsze zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

2. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym projektuje się i wytwarza w taki sposób, aby można je było poddać zniszczeniu.

3. Projektowany okres używania oznacza przedział czasu określony przez wytwórcę, w którym materiały wybuchowe, broń i amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym utrzymują swoje cechy na poziomie określonym przez wytwórcę.

Art. 39. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, przed uruchomieniem ich produkcji, podlegają ocenie pod względem spełnienia wymogów, o których mowa w art. 38.

2. Potwierdzenie pozytywnej oceny następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 listopada 2006 r. o systemie oceny zgodności wyrobów przeznaczonych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa (Dz. U. z 2018 r. poz. 114).

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do działalności gospodarczej wykonywanej przez rusznikarzy w zakresie wytwarzania istotnych komponentów niezbędnych do przerobienia, naprawy i remontu strzeleckiej broni palnej oraz działalności w zakresie wytwarzania reprodukcji broni czarnoprochowej.

Art. 40. 1. Nieprzydatne do użycia materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mogą podlegać zniszczeniu.

2. Zniszczenia dokonuje się w sposób bezpieczny dla życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz możliwie najmniej uciążliwy dla środowiska.

Art. 41. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany utworzyć w terminie roku od daty udzielenia koncesji albo rozszerzenia zakresu koncesji o wytwarzanie, oraz wdrożyć i stosować system oceny jakości produkcji.

2. W ramach systemu oceny jakości produkcji należy określić w szczególności zadania organów przedsiębiorstwa, podstawowe zadania na stanowiskach pracy w zakresie kontroli i zarządzania produkcją, procedury kontroli wewnętrznej i kontroli produktu końcowego, zasady doboru i szkoleń pracowników oraz archiwizacji danych.

3. System oceny jakości produkcji podlega zaopiniowaniu pod względem zgodności z wymogami określonymi w ust. 2. Opinię zgodności wydają upoważnione instytucje, określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 6.

4. Przed wystąpieniem o wydanie opinii zgodności przedsiębiorca może zwrócić się do upoważnionej instytucji o określenie szczegółowych wymagań dotyczących systemu oceny jakości produkcji.

5. Opinię wydaje się na zlecenie i koszt ubiegającego się o nią przedsiębiorcy.

6. W przypadku wystąpienia zmian w wykonywanej działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mogących mieć istotny wpływ na stosowanie systemu oceny jakości produkcji, w szczególności przebudowa obiektu, zmiana lokalizacji pomieszczeń produkcyjnych lub magazynowych lub dotychczas stosowanej technologii, przedsiębiorca występuje o aktualizację opinii zgodności.

7. Uznaje się, że przedsiębiorca, który posiada aktualny certyfikat wydany przez uprawnioną jednostkę certyfikującą w zakresie objętym koncesją, posiada i stosuje system oceny jakości produkcji.

Art. 42. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany opracować i aktualizować plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

2. Plan, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) informacje dotyczące lokalizacji i działalności przedsiębiorcy;
- 2) określenie możliwości wystąpienia zdarzeń stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, mienia i środowiska i ich przewidywane skutki;
- 3) opis środków zapewniających gotowość na wypadek wystąpienia zdarzeń stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, mienia i środowiska i ograniczanie skutków tych zdarzeń;
- 4) sposoby prowadzenia działań ratowniczych, powiadamiania i współdziałania z zewnętrznymi służbami ratowniczymi i innymi podmiotami oraz zasady postępowania po zakończeniu tych działań;
- 5) zasady ewakuacji ludzi i mienia z miejsc wystąpienia zdarzeń stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, mienia i środowiska.

3. Plan postępowania uzgadnia się z właściwymi ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej komendantami powiatowymi (miejskimi) Państwowej Straży Pożarnej, a w przypadku gdy organem założycielskim przedsiębiorcy jest Minister Obrony

Narodowej – również z właściwym terytorialnie szefem delegatury Wojskowej Ochrony Przeciwpozarowej.

4. Plan postępowania uzgadnia się z właściwym ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej komendantem wojewódzkim (Stołecznym) Policji, a w zakresie zagrożeń o charakterze terrorystycznym z właściwym terytorialnie dyrektorem delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego albo z Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w przypadku, gdy nie występuje dla danego terytorium właściwy dyrektor delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

5. W przypadku gdy organem założycielskim przedsiębiorcy jest Minister Obrony Narodowej, plan postępowania uzgadnia się z właściwym ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej komendantem oddziału Żandarmerii Wojskowej, a w zakresie zagrożeń o charakterze terrorystycznym z Szefem Służby Kontrwywiadu Wojskowego.

6. Przedsiębiorca przesyła uzgodniony plan organom, o których mowa odpowiednio w ust. 3–5.

7. Plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska podlega aktualizacji w przypadku zmian w sposobie użytkowania obiektu lub procesu technologicznego, jednak nie rzadziej niż raz na 5 lat.

8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, tryb opracowania, szczegółowy zakres i wymagania, jakim powinien odpowiadać plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska, w tym dokumenty dołączane do planu, uwzględniając rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej i stopień jej potencjalnego zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

Art. 43. 1. Przepisów art. 41 nie stosuje się do działalności gospodarczej wykonywanej przez rusznikarzy oraz mikroprzedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

2. Przepisów art. 42 nie stosuje się do działalności gospodarczej wykonywanej przez rusznikarzy oraz mikroprzedsiębiorców, w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, wytwarzających reprodukcje broni czarnoprochowej.

Art. 44. 1. Każda jednostka broni palnej, w tym strzeleckiej broni palnej, oraz każdy istotny komponent podlegają oznakowaniu przez wytwórcę niezwłocznie po wytworzeniu.

2. Strzelecką broń palną oznakowuje się niepowtarzalnym, czytelnym i trwałym oznakowaniem, które obejmuje:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę wytwórcy lub oznaczenie handlowe;
- 2) państwo lub miejsce wytworzenia, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz. Urz. UE L 328 z 28.11.2012, str. 7), zwanym dalej „rozporządzeniem 1106/2012”;
- 3) numer seryjny i rok wytworzenia, jeśli nie został zawarty w numerze seryjnym;
- 4) model – w miarę możliwości.

3. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 2, umieszcza się na szkielecie, komorze zamkowej lub zamku strzeleckiej broni palnej.

4. Istotne komponenty oznakowuje się w sposób wskazany w ust. 2, a w przypadku gdy rozmiar istotnego komponentu nie pozwala na umieszczenie na nim pełnego oznakowania, oznakowuje się go co najmniej numerem seryjnym lub kodem alfanumerycznym albo cyfrowym.

5. Broń palną inną niż strzelecka broń palna oznakowuje się niepowtarzalnym, czytelnym i trwałym oznakowaniem, które obejmuje co najmniej:

- 1) nazwę wytwórcy lub oznaczenie handlowe;
- 2) numer seryjny i rok wytworzenia, jeśli nie został zawarty w numerze seryjnym.

6. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 2, 4 i 5, może obejmować znak towarowy wytwórcy lub producenta.

Art. 45. 1. Plastikne materiały wybuchowe podlegają znakowaniu niezwłocznie po ich wytworzeniu.

2. Znakowanie plastiknego materiału wybuchowego następuje przez równomierne rozmieszczenie w nim materiału znakującego, rozumianego jako jedna z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. c, dodanego w ilości wskazanej w tej części załącznika technicznego.

3. Znakowaniu nie podlegają plastikne materiały wybuchowe przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II załącznika technicznego do Konwencji, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. c.

Art. 46. Podstawowe opakowanie jednostkowe amunicji do strzeleckiej broni palnej podlega oznakowaniu przez wytwórcę niezwłocznie po wytworzeniu. Oznakowanie obejmuje:

- 1) nazwę wytwórcy;
- 2) numer identyfikacyjny partii;
- 3) kaliber i typ amunicji.

Art. 47. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym ewidencjonuje:

- 1) wytworzone materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 2) materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przyjęte do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia.

2. W ewidencji, o której mowa w ust. 1, gromadzi się następujące dane osobowe wprowadzającego do ewidencji oraz sprzedającego, kupującego, oddającego do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia oraz osoby uprawnionej do odbioru towaru i osób podpisujących raport produkcyjny:

- 1) imię i nazwisko osoby fizycznej lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną albo firmę lub nazwę przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna;
- 2) adres miejsca stałego pobytu osoby fizycznej lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną albo adres siedziby przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna;
- 3) numer PESEL, a w przypadku gdy nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu tożsamości, a także organ wydający dokument tożsamości, albo numer identyfikacji podatkowej (NIP) – jeżeli posiada.

3. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, jest prowadzona w formie księgi ewidencyjnej.

4. Strzelecka broń palna i odrębne istotne komponenty, wytworzone lub przyjęte do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia, podlegają ewidencjonowaniu w SRB na zasadach określonych w przepisach działu IV.

5. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, może być prowadzona łącznie z ewidencją materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, przeznaczonych do obrotu oraz przyjętych na przechowanie lub

w komis, a także z ewidencją zawartych transakcji mających za przedmiot obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób ewidencjonowania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wytworzonych oraz przyjętych do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia, w tym dokumenty stanowiące podstawę wpisu do ewidencji, sposób prowadzenia i szczegółowy zakres danych zawartych w ewidencji i tych dokumentach, mając na względzie potrzebę zapewnienia pełnej rejestracji i jednoznacznej identyfikacji materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wytworzonych oraz przyjętych do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych oraz zniszczenia.

Oddział 2

Pozbawianie cech użytkowych broni palnej i wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 48. 1. Broń palna, w tym strzelecka broń palna, oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mogą zostać pozbawione cech użytkowych.

2. Pozbawienia cech użytkowych dokonuje przedsiębiorca posiadający koncesję, której zakres obejmuje wytwarzanie danego rodzaju broni palnej albo wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a w przypadku strzeleckiej broni palnej również podmioty, o których mowa w ust. 3.

3. Pozbawienie cech użytkowych wymaga potwierdzenia przez uprawniony podmiot.

Art. 49. Strzelecką broń palną pozbawia się cech użytkowych zgodnie z przepisami rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 19.12.2015, str. 62), zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/337 z dnia 5 marca 2018 r. (Dz. Urz. UE L 202 z 05.03.2018, str. 56), zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/2403”.

Art. 50. 1. Strzelecką broń palną uznaje się za pozbawioną cech użytkowych, jeżeli uprawniony podmiot zweryfikował i poświadczył zgodność pozbawienia cech użytkowych danej broni z wymogami rozporządzenia 2015/2403, wydając świadectwo pozbawienia cech użytkowych zgodne ze wzorem określonym w załączniku III do tego rozporządzenia oraz oznakował broń pozbawioną cech użytkowych.

2. Podmiotami uprawnionymi do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych, oraz do oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych mogą być podmioty posiadające potencjał naukowy i techniczny oraz specjalistyczną wiedzę w zakresie zasad budowy i eksploatacji broni palnej.

3. Weryfikacja zgodności pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych jest odpłatna. Opłata za dokonanie weryfikacji wynosi nie więcej niż 1/10 przeciętnego wynagrodzenia.

Art. 51. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) podmioty uprawnione do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych oraz do oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych,
- 2) tryb postępowania ze strzelecką bronią palną przekazaną w celu pozbawienia cech użytkowych,
- 3) tryb postępowania ze strzelecką bronią palną przekazaną w celu przeprowadzenia weryfikacji zgodności pozbawienia broni cech użytkowych ze specyfikacjami technicznymi,
- 4) tryb i formę oznakowania i poświadczenia pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych oraz indywidualny znak graficzny identyfikujący podmiot poświadczający właściwe pozbawienie cech użytkowych,
- 5) wysokość opłaty za weryfikację zgodności pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych

– mając na względzie potencjał naukowo-badawczy podmiotów uprawnionych dający gwarancję należytego wykonywania zleconych czynności, sprawne przeprowadzanie procedury pozbawiania broni cech użytkowych i jej rzetelne dokumentowanie, adekwatność opłaty do kosztów dokonanej weryfikacji oraz rozdzielenie zadań i osób wykonujących

pozbawianie broni palnej cech użytkowych od zadań związanych z weryfikacją sposobu pozbawienia cech użytkowych.

Art. 52. 1. Broń palną inną niż strzelecka broń palna oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, zwane dalej „inną bronią i wyrobami”, pozbawia się cech użytkowych przez działanie eliminujące w sposób trwały i nieodwracalny cechy użytkowe stanowiące o ich przeznaczeniu.

2. Pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów dokonuje się zgodnie ze specyfikacją techniczną określającą szczegółowo sposób pozbawienia cech użytkowych danego rodzaju, typu lub modelu broni albo wyrobu.

3. Specyfikację techniczną, o której mowa w ust. 2, wydaje podmiot posiadający koncesję na wytwarzanie danego rodzaju broni lub wyrobu, a zatwierdza podmiot uprawniony do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów.

4. Zatwierdzenie specyfikacji technicznej jest odpłatne. Opłata za zatwierdzenie wynosi nie więcej niż 1/10 przeciętnego wynagrodzenia. Można pobrać opłatę w wyższej wysokości, po uzgodnieniu wysokości opłaty ze zlecającym zatwierdzenie specyfikacji technicznej, w przypadku udokumentowania wyższych kosztów badań i czynności związanych z zatwierdzeniem specyfikacji technicznej.

Art. 53. 1. Inną broń i wyroby uznaje się za pozbawione cech użytkowych, jeżeli podmiot uprawniony zweryfikował, oznakował i poświadczył zgodność pozbawienia cech użytkowych danej broni albo wyrobu ze specyfikacją techniczną.

2. Potwierdzeniem weryfikacji jest świadectwo pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów, wydawane przez podmioty uprawnione do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych.

3. Podmiotami uprawnionymi do weryfikacji i poświadczenia, że inna broń i wyroby zostały pozbawione cech użytkowych, oraz do oznakowania innej broni i wyrobów pozbawionych cech użytkowych mogą być podmioty posiadające potencjał naukowy i techniczny oraz specjalistyczną wiedzę w zakresie zasad budowy i eksploatacji broni palnej innej niż strzelecka broń palna oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

4. Weryfikacja zgodności pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów jest odpłatna. Opłata za dokonanie weryfikacji wynosi nie więcej niż 1/10 przeciętnego wynagrodzenia za pracę. Można pobrać opłatę w wyższej wysokości, po uzgodnieniu

wysokości opłaty ze zlecającym weryfikację pozbawienia cech użytkowych, w przypadku udokumentowania wyższych kosztów badań i czynności związanych z weryfikacją.

5. Przedsiębiorca ewidencjonuje inną broń i wyroby pozbawione cech użytkowych.

Art. 54. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób pozbawiania innej broni i wyrobów cech użytkowych,
- 2) tryb i sposób weryfikacji pozbawienia cech użytkowych i oznakowania innej broni i wyrobów pozbawionych cech użytkowych oraz zakres danych umieszczanych w ewidencji,
- 3) podmioty uprawnione do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów i zatwierdzania specyfikacji technicznej,
- 4) wysokość opłaty za zatwierdzenie specyfikacji technicznej i opłaty za poświadczenie pozbawienia innej broni i wyrobów cech użytkowych,
- 5) wzór świadectwa pozbawienia cech użytkowych innej broni i wyrobów

– mając na względzie zastosowanie przy pozbawianiu cech użytkowych właściwej procedury gwarantującej bezpieczeństwo nabywców innej broni i wyrobów pozbawionych cech użytkowych, adekwatność opłaty do kosztów dokonanej czynności oraz zawarcie we wzorze świadectwa danych pozwalających na jednoznaczną identyfikację innej broni lub wyrobów jako pozbawionych cech użytkowych.

Rozdział 3

Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Oddział 1

Obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 55. Przedmiotem obrotu są wyłącznie materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologie o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym zaprojektowane i wytworzone w sposób określony w art. 38.

Art. 56. 1. Do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się wyłącznie broń, w tym strzelecką broń palną i istotne komponenty, oznakowaną zgodnie z art. 44.

2. Oznakowanie broni, w tym strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów, przekazywanej z zapasów państwowych formacji uzbrojonych, zawiera dodatkowo oznaczenie pozwalające na identyfikację podmiotu przekazującego.

3. Importowaną broń palną, w tym strzelecką broń palną i istotne komponenty, na których nie umieszczono niepowtarzalnego, czytelnego i trwałego oznakowania odpowiadającego oznakowaniu, o którym mowa w art. 44, oznakowuje się lub uzupełnia oznakowanie przed ich wprowadzeniem do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezwłocznie po przywozie do Unii Europejskiej.

Art. 57. 1. Oznakowania lub uzupełnienia oznakowania broni palnej, w tym strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów, dokonuje przedsiębiorca, któremu została udzielona koncesja na wytwarzanie tego rodzaju broni.

2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, oznakowuje lub uzupełnia oznakowanie wyłącznie broni zaprojektowanej i wytworzonej w sposób określony w art. 38.

Art. 58. 1. Przedsiębiorca dokonujący wwozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej materiałów wybuchowych, broni lub amunicji, na które nie jest wymagane zezwolenie ministra właściwego do spraw gospodarki, jest obowiązany posiadać koncesję, o której mowa w art. 7, i okazać ją funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej.

2. Właściwy organ Służby Celno-Skarbowej, po zwolnieniu towaru, o którym mowa w ust. 1, do procedury dopuszczenia do obrotu, zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy w terminie 3 dni roboczych od dnia zwolnienia.

3. W zawiadomieniu wskazuje się: oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres siedziby, numer koncesji i datę jej wydania oraz ilość, rodzaj, nazwę, kaliber, markę, serię, numer i rok wytworzenia broni lub amunicji, a w przypadku materiałów wybuchowych – nazwę handlową, oznaczenie producenta, numer partii, rok produkcji, ilość i dodatkowe oznaczenia fabryczne materiału stosowane przez producenta.

Art. 59. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym ewidencjonuje:

- 1) przeznaczone do obrotu materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także zawarte transakcje mające za przedmiot obrót tymi towarami koncesjonowanymi;
- 2) przyjęte na przechowanie lub w komis materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 3) zawarte transakcje w zakresie pośrednictwa.

2. W ewidencjach, o których mowa w ust. 1, gromadzi się następujące dane osobowe: imię, nazwisko, firmę i numer identyfikacji podatkowej (NIP) wprowadzającego do ewidencji oraz sprzedającego, kupującego, oddającego do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia oraz osoby uprawnionej do odbioru towaru.

3. Ewidencje, o których mowa w ust. 1, prowadzi się w formie ksiąg ewidencyjnych.

4. Przeznaczona do obrotu lub przyjęta na przechowanie lub w komis strzelecka broń palna lub odrębne istotne komponenty oraz transakcje dotyczące obrotu tą bronią podlegają ewidencjonowaniu w SRB na zasadach określonych w przepisach działu IV.

5. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, może być prowadzona łącznie z ewidencją wytworzonych oraz przyjętych do naprawy, remontu, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób ewidencjonowania, w tym dokumenty stanowiące podstawę wpisu do ewidencji, sposób prowadzenia i szczegółowy zakres danych zawartych w ewidencji i w tych dokumentach:

- 1) przeznaczonych do obrotu oraz przyjętych na przechowanie lub w komis materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także zawartych transakcji mających za przedmiot obrót tymi towarami koncesjonowanymi,

2) zawartych transakcji w zakresie pośrednictwa
– mając na względzie potrzebę zapewnienia pełnej rejestracji obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym i ich jednoznacznej identyfikacji oraz rejestracji zawartych transakcji, w tym transakcji w zakresie pośrednictwa, potrzebę pełnej rejestracji i jednoznacznej identyfikacji tych towarów koncesjonowanych w przypadku ich przyjęcia na przechowanie lub w komis.

Art. 60. Sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym dokonuje się na podstawie dokumentu uprawniającego do nabycia.

Art. 61. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicję, wyroby oraz technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym sprzedaje się wyłącznie podmiotom określonym w ustawie.

2. Materiały wybuchowe sprzedaje się:

- 1) przedsiębiorcy, instytutowi badawczemu lub podmiotowi, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668, 2024 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 276 i 447), które przedłożą:
 - a) koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi,
 - b) koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania amunicji,
 - c) pozwolenie na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych wydane odpowiednio przez wojewodę lub inny organ uprawniony do wydania takiego pozwolenia na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do materiałów wybuchowych regulują odrębne przepisy – po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia;
- 3) innym podmiotom, których dostęp do materiałów wybuchowych regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

3. Broń, w tym strzelecką broń palną i istotne komponenty, sprzedaje się:

- 1) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, które przedłożą zaświadczenie wydane odpowiednio przez właściwy organ Policji lub organ wojskowy, uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni;
- 2) cudzoziemcom – na warunkach określonych w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;
- 3) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu bronią – zgodnie z zakresem koncesji;
- 4) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania amunicji – w celu przeprowadzania prób rodzajów amunicji wytwarzanej na podstawie koncesji;
- 5) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Straży Ochrony Kolei oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do amunicji regulują odrębne przepisy – po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia;
- 6) innym podmiotom, których dostęp do broni regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

4. Amunicję sprzedaje się:

- 1) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom na podstawie:
 - a) legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni,
 - b) zaświadczenia wydanego odpowiednio przez właściwy organ Policji lub organ wojskowy, uprawniającego do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni wraz z amunicją do tej broni;
- 2) cudzoziemcom – na warunkach określonych w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;
- 3) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu amunicją – zgodnie z zakresem koncesji;
- 4) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania broni – do broni określonej w koncesji;

- 5) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Ochrony Kolei oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do amunicji regulują odrębne przepisy – po okazaniu dokumentu uprawniającego do jej nabycia;
- 6) specjalistycznym uzbrojonym formacjom ochronnym – na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego komendanta wojewódzkiego Policji, w celu szkolenia strzeleckiego;
- 7) innym podmiotom, których dostęp do amunicji regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

5. Komponenty amunicji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. d, sprzedaje się przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu amunicją, w której te komponenty występują.

6. Proch bezdymny i sponki sprzedaje się osobom, które posiadają pozwolenie na broń wydane w celu łowieckim, sportowym, szkoleniowym lub kolekcjonerskim.

7. Proch czarny sprzedaje się pełnoletnim właścicielom strzeleckiej broni palnej rozdzielnego ładowania przystosowanej do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, którzy okażą dowód tożsamości oraz Europejską kartę broni palnej, a jeżeli na taką broń jest wymagane pozwolenie na broń – legitymację posiadacza broni.

8. Wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym sprzedaje się:

- 1) przedsiębiorcom posiadającym koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 2) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Ochrony Kolei oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do takich wyrobów regulują odrębne przepisy – po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia;

3) innym podmiotom, których dostęp do wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

9. Kamizelki kuloodporne, hełmy wojskowe i policyjne, ochraniacze twarzy, kończyny i innych części ciała sprzedaje się także przedsiębiorcom, którzy posiadają koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, oraz przedsiębiorcom albo jednostkom organizacyjnym, które na podstawie odrębnych przepisów powołały wewnętrzne służby ochrony, oraz szkołom kształcącym w zawodzie pracownika ochrony fizycznej osób i mienia, a także przedsiębiorcom prowadzącym działalność szkoleniową dla osób ubiegających się o wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej.

10. Technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym sprzedaje się:

- 1) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie:
 - a) obrotu określonymi technologiami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
 - b) wytwarzania wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, których dotyczy dana technologia;
- 2) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej i Państwowej Straży Pożarnej, po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia oraz innym państwowym formacjom uzbrojonym, w odniesieniu do których dostęp do takiej technologii regulują przepisy odrębne – po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia;
- 3) innym podmiotom, których dostęp do technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym regulują odrębne przepisy – na warunkach w nich określonych.

Art. 62. Przedsiębiorca dokonujący sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany poinformować kupującego o warunkach i ograniczeniach, w tym dotyczących dalszej sprzedaży, które zostały określone przez właściwe organy innego państwa, odnoszących się do towarów koncesjonowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nabywanych przez tego przedsiębiorcę za granicą. Przedsiębiorca dokumentuje przekazanie informacji kupującemu.

Art. 63. 1. Przedsiębiorca jest obowiązany poinformować o dokonanej sprzedaży:

- 1) materiałów wybuchowych podmiotom wymienionym w art. 61 ust. 2 pkt 1 – komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na siedzibę nabywcy – w terminie 5 dni roboczych;
- 2) broni palnej innej niż strzelecka broń palna, na posiadanie której jest wymagane pozwolenie, osobom fizycznym, przedsiębiorcom albo innym podmiotom wymienionym w art. 61 ust. 3 pkt 1–4 i 6 – komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu nabywcy albo siedzibę nabywcy albo organ wojskowy, który wydał zaświadczenie uprawniające do nabycia broni – w terminie 5 dni roboczych;
- 3) strzeleckiej broni palnej lub istotnych komponentów osobom fizycznym, przedsiębiorcom albo innym podmiotom wymienionym w art. 61 ust. 3 pkt 1–4 i 6 – komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu nabywcy albo siedzibę nabywcy albo organ wojskowy, który wydał zaświadczenie uprawniające do nabycia strzeleckiej broni palnej lub istotnych komponentów – w przypadku określonym w art. 119 ust. 1 – w terminie 5 dni roboczych.

2. Informacja o dokonanej sprzedaży zawiera:

- 1) dane identyfikujące sprzedawcę:
 - a) imię i nazwisko oraz adres miejsca stałego pobytu albo firmę lub nazwę przedsiębiorcy i adres siedziby,
 - b) numer koncesji,
 - c) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 2) dane identyfikujące nabywcę:
 - a) imię i nazwisko oraz adres miejsca stałego pobytu albo firmę lub nazwę przedsiębiorcy albo podmiotu i adres siedziby,
 - b) numer koncesji – jeżeli dotyczy,
 - c) numer identyfikacji podatkowej (NIP) – w przypadku nabywcy innego niż osoba fizyczna,
 - d) numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer PESEL, a jeżeli nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu tożsamości oraz organ, który wydał dokument tożsamości – w przypadku gdy nabywcą jest osoba fizyczna;
- 3) dane identyfikujące osobę upoważnioną do odbioru materiałów wybuchowych albo broni:
 - a) imię i nazwisko,

- b) nazwę oraz serię i numer dokumentu tożsamości, a także organ wydający dokument tożsamości,
 - c) dane identyfikujące dokument uprawniający do odbioru materiałów wybuchowych albo broni: nazwa, data i numer dokumentu, oraz oznaczenie wystawcy dokumentu;
- 4) datę i miejsce sprzedaży;
- 5) dane identyfikujące:
- a) materiały wybuchowe:
 - nazwę handlową materiału wybuchowego,
 - oznaczenie producenta,
 - numer partii,
 - rok produkcji,
 - masę materiału wybuchowego,
 - dodatkowe oznaczenia fabryczne materiału stosowane przez producenta,
 - b) broń palną inną niż strzelecka broń palna, na posiadanie której jest wymagane pozwolenie:
 - oznakowanie,
 - państwo wytworzenia zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012,
 - kaliber,
 - markę,
 - kategorię, podkategorię i typ,
 - c) strzelecką broń palną oraz istotne komponenty:
 - oznakowanie,
 - kaliber,
 - markę,
 - kategorię, podkategorię i typ,
 - oznakowanie istotnych komponentów, jeżeli jest inne od oznakowania na szkielecie lub komorze zamkowej broni,
 - określenie istotnego komponentu – spośród wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 4
- będące przedmiotem sprzedaży;
- 6) dane identyfikujące dokument uprawniający do nabycia: nazwę, datę i numer dokumentu, oraz oznaczenie wystawcy dokumentu.

Art. 64. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, wzory informacji o sprzedaży:

- 1) materiałów wybuchowych,
- 2) broni palnej innej niż strzelecka broń palna, na posiadanie której jest wymagane pozwolenie,
- 3) strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów

– mając na względzie konieczność zapewnienia skutecznej kontroli obrotu materiałami wybuchowymi, bronią palną, w tym strzelecką bronią palną i istotnymi komponentami, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także w przypadku braku możliwości ewidencjonowania transakcji obrotu dotyczących strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów w SRB.

Art. 65. 1. Nabywanie materiałów wybuchowych, broni, w tym strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym od przedsiębiorców nieposiadających koncesji na obrót tymi towarami jest zakazane, z zastrzeżeniem art. 7 ust. 2.

2. Wyroby, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz broń, na posiadanie której nie jest wymagane pozwolenie na broń, mogą być sprzedawane wyłącznie osobom pełnoletnim, po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość.

Art. 66. 1. Dopuszcza się przeprowadzanie transakcji dotyczących obrotu bronią i amunicją scaloną, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. a, na podstawie umów zawieranych na odległość wyłącznie za pośrednictwem sieci teleinformatycznej.

2. Strony transakcji, o której mowa w ust. 1, opatrują dokumenty dotyczące obrotu bronią i amunicją kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Strony transakcji posługują się w pełni identyfikowalnym zakończeniem sieci o stałym adresie IP.

3. Wydanie nabywcy broni i amunicji nabytej za pośrednictwem sieci teleinformatycznej jest dopuszczalne po przedstawieniu sprzedawcy dokumentu uprawniającego do nabycia broni i amunicji do tej broni oraz zweryfikowaniu przez sprzedawcę tych dokumentów i tożsamości nabywcy na podstawie dokumentu stwierdzającego tożsamość.

Art. 67. 1. Umowa przechowania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może zostać zawarta między przedsiębiorcami posiadającymi koncesję uprawniającą do obrotu tymi towarami koncesjonowanymi, z prawem ich magazynowania, w przypadku:

- 1) zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji;
- 2) zaistnienia nagłych i nieprzewidywalnych sytuacji uniemożliwiających przedsiębiorcy magazynowanie towarów koncesjonowanych w miejscu wykonywania działalności gospodarczej wpisanym do koncesji.

2. Przedsiębiorca, który oddał towary koncesjonowane na przechowanie, zawiadamia o tym organ koncesyjny w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy przechowania, załączając do zawiadomienia kopię umowy.

3. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do umów przechowania dotyczących materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przekazanych Agencji Mienia Wojskowego do zagospodarowania na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 68. 1. Użyczenie lub najem przez przedsiębiorcę materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym są zakazane.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy użyczenia i najmu:

- 1) między przedsiębiorcami posiadającymi koncesję w tym samym zakresie – do prób, testów oraz w celach wystawowych;
- 2) państwowym formacjom uzbrojonym – do prób i testów;
- 3) broni zastępczej – na czas naprawy lub remontu broni u przedsiębiorcy, u którego zakupiono broń;
- 4) osobom posiadającym pozwolenie na dany rodzaj broni – do prób i testów przed zakupem, na okres nie dłuższy niż 14 dni.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy również użyczenia i najmu wyrobów o przeznaczeniu wojskowym i policyjnym na podstawie art. 55 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2308 oraz z 2019 r. poz. 492).

Oddział 2

Przemieszczanie przez przedsiębiorców strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów i amunicji do strzeleckiej broni palnej

Art. 69. Przemieszczanie strzeleckiej broni palnej przez przedsiębiorcę w ramach wykonywanej działalności gospodarczej:

- 1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – jako państwa docelowego transakcji z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego traktowanego na równi z tymi państwami na podstawie umowy Rady Unii Europejskiej z państwami trzecimi w sprawie włączenia tych państw we wprowadzenie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen,
- 2) z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – jako państwa początkowego Unii Europejskiej transakcji do innego państwa członkowskiego,
- 3) z państwa członkowskiego Unii Europejskiej początkowego transakcji lub przez kolejne państwa członkowskie, przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej

– wymaga poświadczonej zgody przewozowej, urzędowo poświadczonej kopii uprzedniej zgody przewozowej lub urzędowo poświadczonej kopii decyzji o zwolnieniu z obowiązku każdorazowego poświadczania zgód przewozowych, zwanej dalej „decyzją o zwolnieniu” – w przypadku jej wydania.

Art. 70. Przepisy dotyczące przemieszczania strzeleckiej broni palnej stosuje się do przemieszczania nieumieszczonych w broni istotnych komponentów oraz amunicji do strzeleckiej broni palnej.

Art. 71. 1. W przypadku przemieszczania strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji, poświadczenia zgody przewozowej dokonuje, z zastrzeżeniem art. 74 ust. 1, komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na siedzibę zbywcy strzeleckiej broni palnej.

2. Zgoda przewozowa zawiera:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) firmę, nazwę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy strzeleckiej broni palnej;
- 3) siedzibę i jej adres lub adres miejsca stałego pobytu zbywcy i nabywcy strzeleckiej broni palnej;
- 4) adres, na który strzelecka broń palna ma być dostarczona;

- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów albo amunicji;
- 6) informację, czy strzelecka broń palna została poddana kontroli zgodnie z Konwencją z dnia 1 lipca 1969 r. o wzajemnym uznawaniu oznakowania broni krótkiej;
- 7) środek transportu;
- 8) datę wysyłki oraz przewidywaną datę przybycia;
- 9) datę ważności zgody przewozowej;
- 10) liczbę jednostek strzeleckiej broni palnej i liczbę istotnych komponentów lub ilość amunicji;
- 11) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji oraz decyzji o zwolnieniu – w przypadku jej wydania;
- 12) wskazanie osoby przekazującej i przyjmującej broń;
- 13) oświadczenie, że nie są mu znane specjalne warunki lub ograniczenia dotyczące dalszej sprzedaży towarów wymienionych w dokumencie.

3. Przedsiębiorca ubiegający się o poświadczenie zgody przewozowej przedkłada organowi kopię uprzedniej zgody przewozowej albo kopię innego dokumentu, wydanego przez właściwy organ państwa docelowego transakcji, zawierającego informację o przyczynach niewydania uprzedniej zgody przewozowej.

4. Organ poświadcza zgodę przewozową w terminie 5 dni od dnia jej otrzymania.

Art. 72. 1. Komendant wojewódzki Policji odmawia poświadczenia zgody przewozowej z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 2, i może odmówić poświadczenia zgody przewozowej:

- 1) z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 2;
- 2) gdy przedstawiony dokument nie spełnia wymogów formalnych określonych w przepisach prawa lub jest wypełniony nieprawidłowo;
- 3) gdy do transakcji dołączono uprzednią zgodę przewozową państwa docelowego transakcji, której termin ważności upłynął, lub przekroczono limit ilości broni lub amunicji w niej określony.

2. Odmowa poświadczenia zgody przewozowej następuje w drodze decyzji administracyjnej.

3. Od decyzji o odmowie poświadczenia zgody przewozowej przysługuje odwołanie do organu koncesyjnego.

Art. 73. 1. Komendant wojewódzki Policji, po poświadczeniu zgody przewozowej, bezzwłocznie przesyła kopię tej zgody do Komendanta Głównego Policji, który przekazuje ją właściwym władzom państwa docelowego transakcji i państw, przez których terytorium będzie przemieszczana strzelecka broń palna, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

2. Po poświadczeniu zgody przewozowej komendant wojewódzki Policji może przeprowadzić kontrolę zgodności informacji zawartych w zgodzie przewozowej ze strzelecką bronią palną przemieszczaną z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 74. 1. Organ koncesyjny, na wniosek przedsiębiorcy, może, w drodze decyzji administracyjnej, zwolnić przedsiębiorcę dokonującego przemieszczenia strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji z obowiązku każdorazowego poświadczania zgody przewozowej przez komendanta wojewódzkiego Policji, jeżeli przedsiębiorca udokumentuje stosowanie przez co najmniej 3 lata wewnętrznego systemu kontroli i zarządzania obrotem uzbrojeniem, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1050 oraz z 2018 r. poz. 650).

2. Organ koncesyjny przekazuje kopię decyzji o zwolnieniu komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

3. Decyzję o zwolnieniu wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 lata.

Art. 75. Organ koncesyjny może cofnąć decyzję o zwolnieniu z przyczyn określonych w art. 24 ust. 2 albo cofa decyzję o zwolnieniu z przyczyn określonych w art. 24 ust. 1, z powodu utraty certyfikatu zgodności dotyczącego wewnętrznego systemu kontroli i zarządzania obrotem uzbrojeniem, o którym mowa w art. 74 ust. 1, lub gdy przedsiębiorca nie przestrzega specjalnych warunków lub ograniczeń dotyczących dalszej sprzedaży towarów.

Art. 76. 1. Przedsiębiorca dokonujący przemieszczania strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przechowuje egzemplarz uprzedniej zgody przewozowej przez 10 lat od daty jej poświadczania.

2. Przedsiębiorca dokonujący przemieszczania strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, któremu wydano decyzję o zwolnieniu, jest ponadto obowiązany:

- 1) każdorazowo poświadczyć przez siebie i przekazać zgodę przewozową nabywcy strzeleckiej broni palnej z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
- 2) zamieścić w dokumencie oświadczenie, że nie są mu znane specjalne warunki lub ograniczenia dotyczące dalszej sprzedaży towarów wymienionych w dokumencie;
- 3) przekazać poświadczoną przez siebie kopię zgody przewozowej komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce swojej siedziby, nie później niż 7 dni przed wydaniem strzeleckiej broni palnej jej nabywcy.

Art. 77. Komendant wojewódzki Policji, po otrzymaniu kopii zgody przewozowej poświadczonej przez przedsiębiorcę, bezzwłocznie przesyła kopię tej zgody Komendantowi Głównemu Policji, który przesyła ją właściwym władzom państwa docelowego transakcji i państw, przez których terytorium będzie przewożona strzelecka broń palna, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

Art. 78. 1. W przypadku przemieszczania strzeleckiej broni palnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji, poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej dokonuje komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na siedzibę nabywcy strzeleckiej broni palnej w terminie 5 dni od dnia jej otrzymania.

2. Uprzednia zgoda przewozowa zawiera w szczególności dane, o których mowa w art. 71 ust. 2 pkt 1–6 i 13.

Art. 79. 1. Komendant wojewódzki Policji odmawia poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 1 pkt 2, i może odmówić poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej:

- 1) z przyczyn, o których mowa w art. 24 ust. 2;
- 2) gdy wnioskodawca nie posiada uprawnień do obrotu danym rodzajem broni lub amunicji;
- 3) gdy przedstawiony dokument nie spełnia wymogów formalnych określonych w przepisach prawa lub jest wypełniony nieprawidłowo.

2. Odmowa poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej następuje w drodze decyzji administracyjnej.

3. Od decyzji o odmowie poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej przysługuje odwołanie do organu koncesyjnego.

Art. 80. 1. W przypadku przemieszczania strzeleckiej broni palnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji, zgoda przewozowa nie wymaga poświadczenia przez właściwe władze państwa początkowego transakcji, jeżeli państwo początkowe transakcji zwolniło przedsiębiorcę z obowiązku poświadczania zgody przewozowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, strzeleckiej broni palnej do miejsca docelowego jej przemieszczenia towarzyszy urzędowo poświadczona kopia dokumentu o zwolnieniu.

Art. 81. 1. W przypadku gdy przemieszczanie strzeleckiej broni palnej jest realizowane za pośrednictwem podmiotów wykonujących działalność gospodarczą w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek, przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą określoną w koncesji, który dokonał zlecenia przewozu, jest obowiązany przekazać dokonującemu przewozu urzędowo poświadczoną kopię zgody przewozowej lub decyzji o zwolnieniu – w przypadku jej wydania oraz urzędowo poświadczoną kopię uprzedniej zgody przewozowej.

2. Podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek, który otrzymał zlecenie przewozu strzeleckiej broni palnej, jest obowiązany do posiadania dokumentów, o których mowa w ust. 1.

Art. 82. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej i wzór uprzedniej zgody przewozowej, mając na względzie, aby umożliwiały one jednoznaczną identyfikację strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów i amunicji do strzeleckiej broni palnej oraz stron transakcji, a także zawierały miejsca przeznaczone na dokonywanie poświadczenia oraz oświadczenia, że przedsiębiorcy nie są znane specjalne warunki lub ograniczenia dotyczące dalszej sprzedaży towarów.

Oddział 3

Wywóz i tranzyt broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji do broni palnej

Art. 83. Ilekroć w niniejszym oddziale jest mowa o: „broni palnej”, „częściach”, „istotnych komponentach”, „amunicji”, „wywozie”, „osobie”, „eksporterze”, „obszarze celnym Unii”, „zgłoszeniu wywozowym”, „wywozie czasowym”, „tranzyście”, „przeładunku”, „zezwoleniu na wywóz”, „nielegalnym obrocie”, „śledzeniu historii”, należy

przez to rozumieć pojęcia zdefiniowane w art. 2 pkt 1–4 i 6–16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażającego art. 10 Protokołu NZ przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 258/2012”. Przepisów art. 3 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 nie stosuje się.

Art. 84. 1. Wywóz broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji wymaga uzyskania zezwolenia na wywóz.

2. Wykaz broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji, na które jest wymagane zezwolenie na wywóz, określa załącznik 1 do rozporządzenia 258/2012.

3. Zezwolenia na wywóz udziela, w drodze decyzji administracyjnej, minister właściwy do spraw gospodarki na wniosek eksportera.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) określenie rodzaju zezwolenia na wywóz, o które wnioskuje eksporter, spośród wskazanych w art. 2 pkt 14 rozporządzenia 258/2012;
- 2) nazwę eksportera, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP), numer Wspólnotowego Systemu Rejestracji i Identyfikacji Podmiotów Gospodarczych (EORI), adres siedziby albo miejsca prowadzenia działalności oraz dane kontaktowe wraz ze wskazaniem osoby do kontaktu;
- 3) nazwę odbiorcy końcowego, jego numer Wspólnotowego Systemu Rejestracji i Identyfikacji Podmiotów Gospodarczych (EORI) – jeżeli dotyczy, adres siedziby albo miejsca stałego pobytu oraz dane kontaktowe;
- 4) nazwę agenta celnego lub przedstawiciela eksportera lub podmiotu będącego partnerem handlowym eksportera przy realizacji wnioskowanego wywozu, wraz z określeniem jego roli w tym wywozie, jego numer Wspólnotowego Systemu Rejestracji i Identyfikacji Podmiotów Gospodarczych (EORI), adres jego siedziby albo miejsca stałego pobytu oraz dane kontaktowe;
- 5) wskazanie państwa wywozu i państwa przywozu, wraz z kodowym oznaczeniem tych państw, zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012;

- 6) wskazanie państwa trzeciego tranzytu, wraz z kodowym oznaczeniem tego państwa, zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012 – jeżeli dotyczy;
- 7) wskazanie oznaczenia dokumentu zezwalającego na przywóz towarów objętych wnioskiem, miejsca i daty jego wydania, daty ważności oraz nazwy organu, który udzielił tego zezwolenia;
- 8) nazwę użytkownika końcowego, jeżeli jest znany w momencie realizacji wnioskowanego wywozu, jego numer Wspólnotowego Systemu Rejestracji i Identyfikacji Podmiotów Gospodarczych (EORI) – jeżeli dotyczy, adres siedziby albo miejsca prowadzenia działalności gospodarczej oraz dane kontaktowe;
- 9) wskazanie państwa członkowskiego planowanego do zgłoszenia do procedury wywozu, w którym znajdują się towary objęte wnioskiem;
- 10) informację, czy broń palna, jej części i istotne komponenty oraz amunicja znajdują się w jednym lub kilku państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o zezwolenie na wywóz;
- 11) opis towarów objętych wnioskiem o udzielenie zezwolenia na wywóz;
- 12) wskazanie ośmiocyfrowych numerów Kodów Nomenklatury Scalonej właściwych dla towarów lub grup towarów objętych wnioskiem o udzielenie zezwolenia na wywóz, określonych w Załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z dnia 07.09.1987 r., str. 1);
- 13) wskazanie oznakowania umieszczonego na towarze objętym wnioskiem;
- 14) określenie waluty i wartości transakcji, zgodnie z zawartą umową na wywóz towarów objętych wnioskiem;
- 15) określenie ilości towarów, wyrażonej w sztukach lub wadze w kilogramach;
- 16) określenie końcowego zastosowania towarów objętych wnioskiem – jeżeli dotyczy;
- 17) wskazanie daty zawarcia umowy dotyczącej wnioskowanego wywozu – jeżeli dotyczy;
- 18) określenie celnej procedury wnioskowanego wywozu.

5. Do wniosku o udzielenie zezwolenia na wywóz eksporter dołącza:

- 1) oświadczenie o posiadaniu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu towarami objętymi wnioskiem;
- 2) w przypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą będącym osobą fizyczną – oświadczenie, że nie był karany za czyn stanowiący przestępstwo wymienione w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie

europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi (Dz. Urz. UE L 190 z 18.07.2002, str. 1 oraz Dz. Urz UE L 81 z 27.03.2009, str. 24) lub za jakikolwiek inny czyn, jeżeli stanowi on przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 4, a w przypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą innym niż osoba fizyczna – oświadczenie osób reprezentujących osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, że nie były karane za taki czyn;

- 3) oryginał albo uwierzytelnioną kopię umowy zawartej z odbiorcą w państwie trzecim dotyczącej wywozu towarów objętych wnioskiem;
- 4) dokumenty, w formie oryginału albo uwierzytelnionej kopii, potwierdzające, że właściwy organ państwa trzeciego przywozu zezwolił na przywóz towarów objętych wnioskiem;
- 5) uwierzytelnione kopie pisemnych wniosków eksportera do właściwych organów państw trzecich tranzytu o wydanie oświadczeń o braku zastrzeżeń w odniesieniu do tranzytu przez ich terytorium towarów objętych wnioskiem – jeżeli eksporter planuje taki tranzyt;
- 6) dokument lub dokumenty, w formie oryginału albo uwierzytelnionej kopii, potwierdzające, że właściwy organ państwa trzeciego tranzytu nie zgłosił zastrzeżeń wobec planowanego tranzytu towarów objętych wnioskiem o udzielenie zezwolenia na tranzyt albo oświadczenie wnioskodawcy, że w terminie 20 dni roboczych od daty złożenia przez eksportera wniosków, o których mowa w pkt 5, do eksportera nie wpłynęły zastrzeżenia właściwego organu państwa trzeciego tranzytu wobec planowanego tranzytu;
- 7) zgodę właściwego organu państwa trzeciego na określone dysponowanie towarem, w przypadku gdy importer lub końcowy użytkownik zobowiązał się do uzyskania takiej zgody albo oświadczenie, że wnioskodawca nie posiada wiedzy w zakresie takiego zobowiązania.

6. Do wniosku eksporter dołącza również oświadczenie, że dane zawarte we wniosku są zgodne z prawdą i podane w dobrej wierze. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. W przypadku dokumentów dołączanych do wniosku sporządzonych w języku obcym, należy dołączyć dokonane przez tłumacza przysięgłego tłumaczenia tych dokumentów na język polski.

8. Eksporter jest obowiązany zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki zmiany dotyczące danych zawartych we wniosku w terminie 7 dni od dnia ich powstania.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki, rozpatrując wniosek, może zażądać od eksportera informacji i dokumentów umożliwiających weryfikację informacji zawartych we wniosku o udzielenie zezwolenia oraz dokumentów dołączonych do wniosku.

10. Wniosek może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.

11. Minister właściwy do spraw gospodarki, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o udzielenie zezwolenia na wywóz, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim odpowiednio elementów, o których mowa w ust. 4 i 5, oraz pouczenia, o którym mowa w ust. 6, mając na celu kompletność zawartych informacji we wniosku oraz ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.

Art. 85. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki rozpatruje wniosek w terminie 60 dni roboczych od dnia otrzymania od eksportera wszystkich wymaganych dokumentów i informacji.

2. W przypadku sprawy szczególnie skomplikowanej termin wskazany w ust. 1 może zostać przedłużony do 90 dni roboczych.

Art. 86. Minister właściwy do spraw gospodarki udziela zezwolenia na wywóz, odmawia, unieważnia, zawiesza, zmienia lub cofa udzielone zezwolenie, mając na względzie przesłanki wskazane w art. 10 i art. 11 rozporządzenia 258/2012.

Art. 87. 1. Zezwolenia na wywóz udziela się na okres roku, jednakże nie na dłużej niż na okres ważności zezwolenia lub dokumentu uprawniającego do przywozu, wydanego przez właściwe organy w państwie trzecim przywozu.

2. Oryginał zezwolenia na wywóz, po wykorzystaniu lub upływie terminu ważności, zwraca się organowi, który go wydał.

Art. 88. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, przed wydaniem zezwolenia na wywóz, może wystąpić do ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra

właściwego do spraw zagranicznych, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefa Agencji Wywiadu o wyrażenie opinii odnośnie do występowania okoliczności uzasadniających odmowę wydania zezwolenia na wywóz.

2. Opinie są przekazywane przez organy opiniujące ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w terminie 14 dni od dnia otrzymania wystąpienia o opinię. W szczególnie uzasadnionych przypadkach termin ten może zostać przedłużony o kolejne 30 dni.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, rozpatrując wniosek o udzielenie zezwolenia na wywóz, uwzględnia opinie organów opiniujących, o których mowa w ust. 1, a także zastrzeżenia właściwego organu państwa trzeciego w zakresie wywozu lub tranzytu towarów objętych wnioskiem.

4. W przypadku gdy w terminie 20 dni roboczych od daty złożenia przez eksportera wniosków, o których mowa w art. 84 ust. 5 pkt 5, do eksportera nie wpłynęły zastrzeżenia właściwego organu państwa trzeciego tranzytu wobec planowanego tranzytu, minister właściwy do spraw gospodarki uznaje, że właściwy organ państwa trzeciego tranzytu nie zgłasza zastrzeżeń wobec planowanego tranzytu.

Art. 89. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi rejestr udzielonych zezwoleń na wywóz broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji oraz przechowuje zawarte w tym rejestrze dane przez okres 20 lat.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki przechowuje informacje i dokumenty zgromadzone w toku postępowania o udzielenie zezwolenia na wywóz przez okres 20 lat, w celu umożliwienia identyfikacji i identyfikowalności broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji, będącej przedmiotem wywozu oraz wykrywaniu i zapobieganiu nielegalnemu obrotowi takimi towarami.

3. Eksporter jest obowiązany prowadzić i przechowywać w swojej siedzibie ewidencję zawierającą dane identyfikujące zezwolenie: jego numer, datę wydania i datę ważności, wraz z informacją o stopniu jego realizacji wobec ilości przyznanych w zezwoleniu.

4. Wpisów do ewidencji, o której mowa w ust. 3, dokonuje się niezwłocznie po każdym wywozie.

5. Eksporter, na żądanie ministra właściwego do spraw gospodarki, jest obowiązany udostępnić niezwłocznie dane, o których mowa w ust. 3.

Art. 90. Organem właściwym do wypełniania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 3, art. 7, art. 11 ust. 2 i 3, art. 13 ust. 1 i 3 oraz art. 19 rozporządzenia 258/2012, jest minister właściwy do spraw gospodarki.

Art. 91. W przypadkach wskazanych w art. 9 ust. 2 rozporządzenia 258/2012, wywóz broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji odbywa się według procedur określonych w przepisach celnych, w urzędzie celno-skarbowym wyznaczonym zgodnie z art. 92.

Art. 92. Wywóz broni palnej, części, istotnych komponentów oraz amunicji jest realizowany w wyznaczonych urzędach celno-skarbowych, wymienionych w wykazie określonym w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa.

Art. 93. Przedsiębiorca dokonujący wywozu broni palnej, części, istotnych komponentów oraz amunicji podlega kontroli organu udzielającego zezwolenie oraz urzędów celno-skarbowych pod względem:

- 1) przestrzegania zgodności rzeczywistego wywozu z zezwoleniem, w tym weryfikacji transakcji po jej dokonaniu;
- 2) prawidłowości prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 89 ust. 3.

Art. 94. 1. Na wniosek przedsiębiorcy, który zamierza nabyć broń palną, części i istotne komponenty lub amunicję, o których mowa w załączniku 1 do rozporządzenia 258/2012, poza obszarem celnym Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje certyfikat importowy lub poświadcza oświadczenie końcowego użytkownika.

2. W przypadku gdy właściwe organy państwa trzeciego wywozu tego wymagają, minister właściwy do spraw gospodarki, w ramach poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, może zobowiązać się do uznania ograniczeń i warunków związanych z obrotem bronią palną, częściami i istotnymi komponentami lub amunicją określonych przez te organy.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki odmawia poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, jeżeli nie mogą być spełnione warunki i ograniczenia określone przez właściwe organy państwa trzeciego wywozu.

Art. 95. 1. Wniosek o wydanie certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia użytkownika końcowego zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy, w tym jego nazwę, adres siedziby albo adres miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 2) oznaczenie zagranicznego dostawcy, w tym jego nazwę, adres siedziby albo adres miejsca zamieszkania na terytorium państwa trzeciego oraz jego numer identyfikacyjny używany przez właściwe władze krajowe;
- 3) oznaczenie podmiotów będących partnerami handlowymi wnioskodawcy przy realizacji wnioskowanego przywozu, w tym ich nazwy, adresy siedzib albo adresy miejsca zamieszkania, oraz ich roli w tej transakcji;
- 4) opis broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji, będących przedmiotem przywozu, w tym wartość, ilość i oznakowanie oraz wskazanie ośmiocyfrowych numerów Kodów Nomenklatury Scalonej CN, właściwych dla towarów lub grup towarów objętych wnioskiem, określonych w Załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 07.09.1987, str. 1);
- 5) oznaczenie producenta towarów, które będą przedmiotem przywozu, oraz końcowych użytkowników;
- 6) informację o sposobie wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji przez końcowych użytkowników;
- 7) określenie kraju końcowego przeznaczenia.

2. We wniosku o wydanie certyfikatu importowego informacje wskazane w ust. 1 pkt 4 i 6 podaje się również w języku angielskim.

3. Do wniosku o wydanie certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika na przywóz broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji wnioskodawca dołącza:

- 1) oświadczenie o posiadaniu koncesji uprawniającej do nabycia broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji;
- 2) projekt umowy lub umowę dotyczącą przywozu, jeśli taka umowa jest wymagana, list intencyjny lub zapytanie ofertowe;

- 3) w przypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą będącym osobą fizyczną – oświadczenie, że nie był karany za czyn stanowiący przestępstwo wymienione w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między Państwami Członkowskimi lub za jakikolwiek inny czyn, jeżeli stanowi on przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 4, a w przypadku gdy wnioskodawca jest przedsiębiorcą innym niż osoba fizyczna – oświadczenie osób reprezentujących osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, że nie były karane za taki czyn;
- 4) w przypadku wniosku o wydanie certyfikatu importowego – zobowiązanie się, w uzgodnieniu z końcowym użytkownikiem, do umożliwienia przeprowadzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, przy ewentualnym udziale przedstawicieli władz kraju zagranicznego dostawcy, kontroli zgodności wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji z deklaracją zawartą we wniosku, w miejscu ich wykorzystania w całym okresie pozostawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca dołącza również oświadczenie, że dane zawarte we wniosku są zgodne z prawdą i podane w dobrej wierze. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

5. Do dokumentu sporządzonego w języku obcym dołącza się tłumaczenie tego dokumentu na język polski sporządzone przez tłumacza przysięgłego.

6. Przedsiębiorca jest obowiązany zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki zmiany dotyczące danych zawartych we wniosku, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia ich powstania.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki, rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 1, może zażądać od przedsiębiorcy informacji i dokumentów umożliwiających weryfikację informacji zawartych we wniosku oraz dołączonych do niego dokumentach.

8. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim odpowiednio elementów, o których mowa w ust. 1 i 3, oraz pouczenia, o którym mowa w ust. 4, mając na celu kompletność zawartych we wniosku informacji oraz ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.

Art. 96. Przed wydaniem certyfikatu importowego lub poświadczeniem oświadczenia końcowego użytkownika minister właściwy do spraw gospodarki zasięga opinii ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw zagranicznych i Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego co do istnienia przesłanek uzasadniających odmowę wydania certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, określonych w art. 94 ust. 3 i art. 99 ust. 2.

Art. 97. Przedsiębiorcy dokonujący przywozu spoza obszaru celnego Unii Europejskiej broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji są obowiązani do udokumentowanego informowania podmiotów nabywających o ograniczeniach w zakresie dysponowania towarem. W przypadku wydanego przez ministra właściwego do spraw gospodarki poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika w odniesieniu do broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji stanowiących przedmiot przywozu, do informacji należy dołączyć numer i datę poświadczenia.

Art. 98. Przedsiębiorca dokonujący przywozu spoza obszaru celnego Unii Europejskiej broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji w celu otrzymania certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika jest obowiązany do:

- 1) wprowadzenia wymienionych w certyfikacie broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i niezwłocznego powiadomienia ministra właściwego do spraw gospodarki o zmianach w warunkach kontraktu;
- 2) złożenia oświadczenia, że jest świadomy, że wyprowadzenie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zmiana końcowego użytkownika lub deklarowanego końcowego wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji wymagają uprzedniej zgody właściwego organu;
- 3) umożliwienia przeprowadzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, przy ewentualnym udziale przedstawicieli władz kraju zagranicznego eksportera, kontroli zgodności wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji

z deklaracją zawartą we wniosku, w miejscu ich wykorzystania w całym okresie pozostawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 99. 1. Certyfikat importowy oraz poświadczenie oświadczenia końcowego użytkownika są dokumentami przeznaczonymi do okazania właściwym władzom państw trzecich i zaświadczają o wiarygodności podmiotu i o objęciu kontrolą przez właściwe organy Rzeczypospolitej Polskiej transakcji w zakresie przywozu spoza obszaru celnego Unii Europejskiej broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki odmawia wydania certyfikatu importowego lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika, w przypadku:

- 1) gdy nie jest możliwe potwierdzenie faktów, o których mowa w ust. 1 i art. 97;
- 2) negatywnej weryfikacji wniosku lub dołączonych do niego dokumentów;
- 3) braku rękojmi zgodnego z prawem dokonania transakcji.

3. Certyfikat importowy zawiera:

- 1) oznaczenie certyfikatu importowego;
- 2) datę i podstawę prawną jego wydania;
- 3) oznaczenie przedsiębiorcy i adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania;
- 4) oznaczenie zagranicznego dostawcy i adres siedziby lub miejsca zamieszkania;
- 5) nazwę i opis broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji, Kod Nomenklatury Scalonej CN, oznakowanie, ilość i wartość towarów będących przedmiotem transakcji;
- 6) opis ostatecznego wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji, o których mowa w pkt 5;
- 7) oświadczenia, że przedsiębiorca:
 - a) zobowiązał się, że wprowadzi wymienione w certyfikacie broń palną, części i istotne komponenty lub amunicję na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i niezwłocznie powiadomi ministra właściwego do spraw gospodarki o zmianach w warunkach kontraktu na przywóz tych towarów,
 - b) jest świadomy, że wyprowadzenie z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zmiana końcowego użytkownika lub deklarowanego końcowego wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji wymagają uprzedniej zgody właściwego organu,
 - c) zobowiązał się, w uzgodnieniu z końcowym użytkownikiem, do umożliwienia przeprowadzenia przez ministra właściwego do spraw gospodarki, przy

ewentualnym udziale przedstawicieli władz kraju zagranicznego dostawcy, kontroli zgodności wykorzystania broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji z deklaracją zawartą we wniosku, w miejscu ich wykorzystania w całym okresie pozostawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

8) informację, że certyfikat importowy traci ważność, o ile nie został przedstawiony właściwym władzom zagranicznym w terminie 6 miesięcy od dnia jego wydania.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór certyfikatu importowego, mając na uwadze konieczność zapewnienia czytelności wzoru.

Art. 100. Certyfikat importowy traci ważność, o ile nie został przedstawiony właściwym władzom zagranicznym w terminie 6 miesięcy od dnia jego wydania.

Art. 101. 1. Przedsiębiorca, który otrzymał certyfikat importowy, jest uprawniony, w terminie 30 dni od dnia zwolnienia do procedury dopuszczenia do obrotu broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji, wystąpić do naczelnika urzędu celno-skarbowego właściwego ze względu na siedzibę końcowego użytkownika tych towarów z wnioskiem o wydanie certyfikatu weryfikacji dostawy stwierdzającego, że towar objęty certyfikatem został przez tego przedsiębiorcę faktycznie i w sposób zgodny z przepisami prawa wprowadzony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Do wydania certyfikatu weryfikacji dostawy stosuje się odpowiednio przepisy działu VII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60).

3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany zwrócić właściwemu organowi celno-skarbowemu koszty poniesione przez ten organ w toku postępowania w sprawie wydania certyfikatu weryfikacji dostawy.

4. Certyfikat weryfikacji dostawy zawiera w szczególności:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy nabywającego broń palną, części i istotne komponenty lub amunicję, oznaczenie zagranicznego dostawcy i adres ich siedziby;
- 2) nazwę i opis broni palnej, części i istotnych komponentów lub amunicji oraz Kod Nomenklatury Scalonej CN;
- 3) opis ostatecznego wykorzystania towarów, ich ilość oraz wartość;
- 4) numer zgłoszenia celnego, numer konosamentu, listu przewozowego lub innego dokumentu potwierdzającego, że przedsiębiorca dokonał dostawy i wprowadził

wymienione w certyfikacie towary na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

5. Organ celno-skarbowy ewidencjonuje wydane certyfikaty weryfikacji dostawy.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór certyfikatu weryfikacji dostawy oraz sposób prowadzenia ewidencji wydanych certyfikatów, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim elementów określonych w ust. 4 oraz mając na uwadze zapewnienie możliwości weryfikacji wydanych certyfikatów.

DZIAŁ IV

System Rejestracji Broni

Art. 102. 1. W SRB przetwarza się dane o każdej jednostce strzeleckiej broni palnej oraz o każdym istotnym komponencie, które znajdują się w posiadaniu przedsiębiorców w związku z ich wytworzeniem albo nabyciem, przyjęciem do naprawy, remontu, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis oraz które znajdują się w posiadaniu osób lub podmiotów uprawnionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

2. Przetwarzanie danych w SRB odbywa się z wykorzystaniem wprowadzonych lub wytworzonych w SRB danych, stanowiących elementy zdefiniowanych zbiorów danych:

- 1) ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów;
- 2) wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia strzeleckiej broni palnej;
- 3) rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych;
- 4) rejestru koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną.

3. SRB umożliwia wygenerowanie ewidencji przedsiębiorcy, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1.

Art. 103. 1. SRB jest rejestrem centralnym, prowadzonym w systemie teleinformatycznym.

2. Administratorem systemu jest minister właściwy do spraw wewnętrznych. Administrator danych udostępnia dane gromadzone lub wytworzone w SRB wyłącznie podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 121, w zakresie wskazanym w tym przepisie.

3. Administrator systemu może zlecić wykonywanie zadań podległej lub nadzorowanej jednostce organizacyjnej.

4. Administrator systemu:

- 1) odpowiada za funkcjonowanie, utrzymanie i rozwój SRB;
- 2) zapewnia ochronę przed nieuprawnionym dostępem do SRB;
- 3) zapewnia integralność danych zgromadzonych w SRB;
- 4) zapewnia dostępność systemu teleinformatycznego, w którym jest prowadzony SRB, dla podmiotów przetwarzających dane;
- 5) przeciwdziała uszkodzeniom systemu teleinformatycznego, w którym jest prowadzony SRB;
- 6) określa zasady bezpieczeństwa przetwarzania danych, w tym danych osobowych;
- 7) zapewnia rozliczalność działań dokonywanych w SRB.

5. Za poprawność danych wprowadzonych do SRB odpowiadają podmioty wprowadzające dane.

Art. 104. 1. Przedsiębiorca, któremu została udzielona koncesja na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną lub istotnymi komponentami, z wyłączeniem przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą ograniczoną do pośrednictwa, uzyskuje dostęp do SRB z dniem udzielenia koncesji lub z dniem wydania decyzji rozszerzającej zakres koncesji o wytwarzanie lub obrót strzelecką bronią palną lub istotnymi komponentami.

2. Dane niezbędne do uzyskania dostępu do SRB przekazuje przedsiębiorcy administrator systemu.

Art. 105. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 104, uzyskuje przez SRB dostęp do wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia strzeleckiej broni palnej wydanych na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych oraz rejestru koncesji udzielonych na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną.

Art. 106. Przetwarzanie danych w ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów odbywa się z wykorzystaniem danych wprowadzonych lub wytworzonych w SRB, stanowiących elementy zbiorów danych identyfikujących jednostkę strzeleckiej broni palnej lub istotny komponent, zwanych dalej „profilem broni”, oraz przypisanego do niego uporządkowanego chronologicznie zbioru danych dotyczących czynności dokonywanych

z daną jednostką strzeleckiej broni palnej lub istotnym komponentem, zwanego dalej „historią broni”.

Art. 107. 1. Profil broni zakłada:

- 1) przedsiębiorca, który wytworzył strzelecką broń palną lub istotny komponent – w przypadku ich wytworzenia;
- 2) przedsiębiorca, który nabył strzelecką broń palną lub odrębny istotny komponent, niezarejestrowane w SRB – w przypadku ich nabycia;
- 3) organ właściwy do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni – w przypadku zgłoszenia nabycia przez osobę uprawnioną na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji strzeleckiej broni palnej lub odrębnego istotnego komponentu, niezarejestrowanych w SRB;
- 4) przedsiębiorca, który dokonał rozkompletowania lub odzysku strzeleckiej broni palnej – dla istotnego komponentu wydzielonego w wyniku rozkompletowania lub odzysku.

2. W profilu broni zamieszcza się:

- 1) kategorię i podkategorię strzeleckiej broni palnej;
- 2) rodzaj strzeleckiej broni palnej;
- 3) typ strzeleckiej broni palnej;
- 4) markę;
- 5) oznakowanie, zawierające numer seryjny;
- 6) kaliber;
- 7) oznakowanie istotnych komponentów, jeżeli jest inne od oznakowania na szkielecie, zamku lub komorze zamkowej broni;
- 8) określenie rodzaju istotnego komponentu – spośród wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 4 – w profilu dotyczącym istotnego komponentu.

3. Kategorie i podkategorie strzeleckiej broni palnej i amunicji do strzeleckiej broni palnej są określone w załączniku do ustawy.

Art. 108. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 104, organ właściwy do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni oraz organ właściwy do wydawania świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych wprowadzają do SRB historię broni, w zakresie wskazanym w art. 109.

Art. 109. 1. Przedsiębiorca, który wytworzył strzelecką broń palną lub istotny komponent, wprowadza do historii broni:

- 1) datę wytworzenia;
- 2) datę i numer raportu produkcyjnego;
- 3) adres miejsca wytworzenia;
- 4) adresy miejsc i określone datami okresy magazynowania.

2. Przedsiębiorca, który dokonał oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia strzeleckiej broni palnej lub odrębnego istotnego komponentu, wprowadza do historii broni odpowiednio:

- 1) datę dokonania oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia,
- 2) opis czynności wykonanych w ramach naprawy, remontu lub przerobienia, jeżeli w ich wyniku doszło do zmiany kategorii, podkategorii lub kalibru broni albo jej odrębnych istotnych komponentów, a także w przypadku wymiany lub wytworzenia istotnego komponentu użytego następnie do remontu, naprawy lub przerobienia broni,
- 3) informację o pozbawieniu broni cech użytkowych,
- 4) opis czynności wykonanych w ramach zniszczenia,
- 5) wykaz istotnych komponentów użytych do naprawy, remontu lub przerobienia strzeleckiej broni palnej lub istotnego komponentu,
- 6) wykaz istotnych komponentów wydzielonych ze zniszczonej broni w wyniku odzysku,
- 7) datę rozkompletowania strzeleckiej broni palnej oraz wykaz istotnych komponentów uzyskanych w wyniku rozkompletowania

– a przedsiębiorca, który oznakował lub uzupełnił oznakowanie lub wymienił w broni oznakowane istotne komponenty, wpisuje ponadto nowe oznakowanie do profilu broni.

3. Przedsiębiorca, który nabył strzelecką broń palną lub odrębny istotny komponent na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wprowadza do historii broni:

- 1) datę nabycia;
- 2) dane zbywcy;
- 3) adresy miejsc i określone datami okresy magazynowania.

4. Przedsiębiorca, który nabył strzelecką broń palną lub odrębny istotny komponent poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, wprowadza do historii broni:

- 1) dane wskazane w ust. 3;
- 2) państwo lub miejsce nabycia, określone zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012;

- 3) datę poświadczenia i nazwę organu poświadczającego uprzednią zgodę przewozową;
- 4) oznakowanie wymagające uzupełnienia – jeżeli dotyczy;
- 5) informację o ograniczeniach w dalszej odsprzedaży.

5. Organ właściwy do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni w przypadku wpisu strzeleckiej broni palnej do legitymacji posiadacza broni albo świadectwa broni wprowadza do historii broni:

- 1) datę rejestracji broni;
- 2) dane nabywcy uprawnionego do nabycia broni;
- 3) serię i numer legitymacji posiadacza broni albo świadectwa broni, albo serię i numer karty rejestracyjnej broni;
- 4) adres miejsca przechowywania broni;
- 5) informacje o poświadczonej uprzedniej zgodzie przewozowej lub zaświadczeniu właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku nabycia strzeleckiej broni palnej poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Przedsiębiorca, który zbył strzelecką broń palną lub odrębny istotny komponent, wprowadza do historii broni:

- 1) datę zbycia;
- 2) dane nabywcy;
- 3) dane z wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia broni, w tym informację o rodzaju wydanego pozwolenia na broń albo dane z innego dokumentu uprawniającego do nabycia broni;
- 4) w przypadku zbycia broni poza granice Rzeczypospolitej Polskiej – datę wydania, numer i nazwę organu wydającego, z oznaczeniem państwa wydania zgodnie z rozporządzeniem 1106/2012, zezwolenia na wywóz strzeleckiej broni palnej lub istotnych komponentów wydawanego zgodnie z art. 4 rozporządzenia 258/2012 albo datę poświadczenia i nazwę organu poświadczającego zgodę przewozową lub datę wydania decyzji zwalniającej z obowiązku każdorazowego poświadczania zgód przewozowych i datę poświadczenia przez przedsiębiorcę zgody przewozowej oraz datę wydania i organ poświadczający uprzednią zgodę przewozową nabywcy broni;
- 5) informację o ograniczeniach w dalszej odsprzedaży.

7. Przedsiębiorca, który utracił strzelecką broń palną w wyniku przestępstwa lub innego nieprzewidywalnego zdarzenia, wprowadza do historii broni datę utraty broni oraz datę

zgłoszenia utraty broni we właściwej jednostce Policji, a w przypadku odzyskania broni datę odzyskania broni.

8. Organ właściwy do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni wprowadza do historii broni informację o:

- 1) zgłoszonym zbyciu strzeleckiej broni palnej przez uprawnionego, dacie zbycia oraz imieniu i nazwisku albo nazwie lub firmie nabywcy;
- 2) zgłoszonej utracie strzeleckiej broni palnej;
- 3) dacie wydania i nazwie organu poświadczającego zgodę przewozową w przypadku zbycia do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz dacie wydania i nazwie organu poświadczającego uprzednią zgodę przewozową nabywcy broni;
- 4) dacie wydania, numerze i nazwie organu wydającego zgodę na wywóz strzeleckiej broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;
- 5) przyjęciu strzeleckiej broni palnej do depozytu na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji oraz o miejscu składowania tej broni w depozycie, a także o zniszczeniu, sprzedaży, przekazaniu na rzecz Skarbu Państwa lub zwrocie broni z depozytu, w tym dacie ich dokonania;
- 6) wydaniu karty rejestracyjnej broni pozbawionej cech użytkowych oraz jej posiadaczu:
 - a) dacie wydania,
 - b) serii i numerze,
 - c) organie wydającym kartę rejestracyjną broni,
 - d) imieniu i nazwisku, adresie miejsca stałego pobytu, numerze PESEL, a gdy nie został nadany – nazwie, serii, numerze i dacie wydania dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz organie, który wydał dokument;
- 7) zgłoszonym użyczeniu strzeleckiej broni palnej innemu posiadaczowi równorzędnego pozwolenia na broń, adresie miejsca przechowywania tej broni oraz imieniu i nazwisku biorącego broń w użyczenie;
- 8) zmianie adresu miejsca przechowywania broni.

9. Przedsiębiorca, który oddał i odebrał, oraz przedsiębiorca, który przyjął i zwrócił strzelecką broń palną lub odrębny istotny komponent do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis, wprowadzają do historii broni odpowiednio:

- 1) datę oddania do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;
- 2) dane przedsiębiorcy, który przyjął strzelecką broń palną lub odrębny istotny komponent do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;
- 3) datę odbioru po oznakowaniu, naprawie, remoncie, przerobieniu, pozbawieniu cech użytkowych albo po ustaniu lub wygaśnięciu umowy przechowania lub komis;
- 4) datę odbioru istotnych komponentów wydzielonych z broni w wyniku odzysku;
- 5) datę przyjęcia do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;
- 6) dane przedsiębiorcy albo osoby uprawnionej do posiadania broni na podstawie ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, który przekazał broń lub istotny komponent do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;
- 7) adresy miejsc i określone datami okresy magazynowania strzeleckiej broni palnej lub istotnych komponentów przyjętych do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis;
- 8) datę zwrotu broni lub istotnego komponentu po oznakowaniu, naprawie, remoncie, przerobieniu, pozbawieniu cech użytkowych albo po ustaniu lub wygaśnięciu umowy przechowania lub komis;
- 9) datę zwrotu istotnego komponentu wydzielonego z broni w wyniku odzysku;
- 10) dane osoby upoważnionej do przekazania i odbioru strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów przekazywanych do oznakowania, naprawy, remontu, przerobienia, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis.

10. Podmiot uprawniony do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych, oraz oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych wprowadza do historii broni:

- 1) numer wydanego świadectwa pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych i dane zawarte w tym świadectwie;

- 2) oznakowanie strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych i jej istotnych komponentów;
- 3) dane określone w ust. 2 i 8 – jeżeli dokonał pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych.

Art. 110. Dane zbywcy, nabywcy oraz osoby upoważnionej do przekazania, odbioru oraz przyjęcia strzeleckiej broni palnej albo istotnych komponentów obejmują:

- 1) imię i nazwisko osoby fizycznej lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną albo firmę lub nazwę przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna lub innego podmiotu uprawnionego do nabycia strzeleckiej broni palnej lub istotnych komponentów;
- 2) adres miejsca stałego pobytu osoby fizycznej lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną albo adres siedziby przedsiębiorcy innego niż osoba fizyczna lub innego podmiotu uprawnionego do nabycia strzeleckiej broni palnej lub istotnych komponentów;
- 3) numer PESEL, a w przypadku gdy nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu tożsamości, a także organ wydający dokument tożsamości, albo numer identyfikacji podatkowej (NIP) – jeżeli posiada;
- 4) numer i datę wydania koncesji – jeżeli dotyczy;
- 5) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym – jeżeli dotyczy.

Art. 111. 1. Do wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia strzeleckiej broni palnej organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni wprowadzają:

- 1) datę wydania zaświadczenia;
- 2) dane uprawnionego do nabycia strzeleckiej broni palnej i osoby uprawnionej do jej odbioru: imię i nazwisko, adres miejsca stałego pobytu, numer PESEL, a jeśli nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz oznaczenie organu, który wydał dokument, i datę wydania tego dokumentu albo nazwę i adres siedziby podmiotu niebędącego osobą fizyczną;
- 3) datę wydania pozwolenia na broń;
- 4) dane dotyczące liczby i rodzaju egzemplarzy broni, które podmiot uzyskujący pozwolenie na broń jest uprawniony nabyć.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, rejestrują w SRB decyzje o odmowie poświadczenia zgody przewozowej i uprzedniej zgody przewozowej.

Art. 112. Do rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych organ właściwy do wydawania świadectwa pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych wprowadza numer wydanego świadectwa pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych i dane zawarte w tym świadectwie oraz nowe oznakowanie strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych.

Art. 113. Do rejestru koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną organ koncesyjny wprowadza dane, o których mowa w art. 21 ust. 1.

Art. 114. Dane, o których mowa w art. 109–113, wprowadza się do SRB niezwłocznie, nie później niż w kolejnym dniu roboczym następującym po dniu, w którym dokonano czynności podlegających wpisowi do SRB.

Art. 115. 1. Dane w SRB przechowuje się przez okres 30 lat od dnia zniszczenia strzeleckiej broni palnej lub istotnego komponentu, których dotyczą. Po upływie tego okresu administrator systemu usuwa dane z SRB.

2. Dane w rejestrze koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną przechowuje się przez okres 30 lat od dnia wygaśnięcia lub cofnięcia koncesji, a dane w wykazie zaświadczeń uprawniających do nabycia strzeleckiej broni palnej – przez okres 30 lat od dnia wystawienia zaświadczenia. Po upływie tego okresu organ koncesyjny usuwa dane z SRB.

3. Podmioty, o których mowa w art. 121 pkt 1–4 i 6, mają dostęp do danych w SRB przez okres 10 lat od dnia zniszczenia strzeleckiej broni palnej lub istotnych komponentów strzeleckiej broni palnej, których dotyczą.

Art. 116. Dane zgromadzone w SRB mogą być przetwarzane do celów statystycznych, po pozbawieniu tych danych informacji identyfikujących podmioty i osoby, których dotyczą.

Art. 117. 1. Obowiązki przedsiębiorców określone w art. 107–109 realizuje:

- 1) osoba uprawniona do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą określoną w koncesji;
- 2) pracownik spełniający warunki określone w art. 28 ust. 1 lub art. 29 ust. 1 oraz posiadający pisemne upoważnienie do wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 107–109.

2. Przedsiębiorca prowadzi rejestr pracowników upoważnionych do prowadzenia ewidencji w SRB, który zawiera imię i nazwisko pracownika, numer PESEL i okres ważności upoważnienia.

3. Przedsiębiorca przesyła do organu koncesyjnego kopię rejestru, o którym mowa w ust. 2, wraz z informacją o podjęciu wykonywania działalności gospodarczej objętej zakresem udzielonej koncesji.

4. Przedsiębiorca jest obowiązany informować administratora systemu o zmianach danych zawartych w rejestrze pracowników upoważnionych do prowadzenia ewidencji w SRB nie później niż w kolejnym dniu roboczym następującym po dniu, w którym upoważnienie zostało ustanowione, cofnięte, wygasło albo doszło do zmiany danych osobowych upoważnionego pracownika.

Art. 118. W przypadku stwierdzenia błędów w danych wprowadzonych do SRB, podmioty, o których mowa w art. 121 pkt 2–6, zobowiązują przedsiębiorcę albo podmiot, który wprowadził błędne dane, do ich korekty w terminie 3 dni roboczych. Podmioty, o których mowa w art. 121 pkt 2–4 i 7, wykonują ten obowiązek za pośrednictwem organu koncesyjnego.

Art. 119. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 104, który z przyczyn od niego niezależnych nie może przejściowo prowadzić ewidencji w SRB, jest obowiązany poinformować o tym organ koncesyjny nie później niż w kolejnym dniu roboczym następującym po dniu, w którym wystąpiło zdarzenie uniemożliwiające prowadzenie ewidencji w SRB.

2. W przypadku określonym w ust. 1 przedsiębiorca tymczasowo ewidencjonuje strzelecką broń palną i odrębne istotne komponenty bez użycia SRB, w sposób określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 47 ust. 6 i art. 59 ust. 6.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca przesyła informację o dokonanej sprzedaży strzeleckiej broni palnej oraz odrębnych istotnych komponentów sporządzoną zgodnie ze wzorem określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 64.

4. Przedsiębiorca uzupełnia ewidencję w SRB niezwłocznie po ustąpieniu przyczyny uniemożliwiającej jej prowadzenie, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia ustąpienia przyczyny.

Art. 120. 1. Administrator systemu powiadamia z wyprzedzeniem o zaplanowanych przerwach w dostępie do SRB, a także o awariach SRB na swojej stronie internetowej, a w miarę możliwości także za pośrednictwem SRB lub za pomocą poczty elektronicznej.

2. Podmiot wprowadzający dane do SRB uzupełnia dane podlegające wpisowi do SRB niezwłocznie po przywróceniu dostępu do SRB, a w przypadku gdy przerwa w dostępie wynosiła co najmniej jeden dzień roboczy, nie później niż w terminie 2 kolejnych dni roboczych następujących po dniu, w którym przywrócono dostęp do SRB.

Art. 121. Uprawnionym do dostępu do SRB jest:

- 1) przedsiębiorca, któremu została udzielona koncesja w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną lub istotnymi komponentami, w celu:
 - a) prowadzenia ewidencji w SRB,
 - b) odczytu i pobrania zaświadczeń z wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia broni,
 - c) odczytu informacji z rejestru koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną,
 - d) odczytu informacji z rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych;
- 2) Komendant Główny Policji w celu przyjmowania zgłoszeń o transakcjach, o których mowa w art. 35 ust. 1;
- 3) Komendant Główny Policji i komendanci wojewódzcy Policji w celu:
 - a) realizacji obowiązków określonych w art. 107–109 i art. 111,
 - b) weryfikacji danych wpisanych przez przedsiębiorców do ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów,
 - c) prowadzenia działań kontrolnych w zakresie określonym w niniejszej ustawie i ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, w związku z posiadaniem broni palnej,
 - d) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;
- 4) Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej i komendanci oddziałów Żandarmerii Wojskowej w celu:
 - a) realizacji obowiązków określonych w art. 107–109 i art. 111,
 - b) weryfikacji danych wpisanych przez przedsiębiorców do ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów,
 - c) prowadzenia działań kontrolnych w zakresie określonym w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, w związku z posiadaniem broni palnej,
 - d) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;

- 5) podmioty uprawnione do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych, oraz oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych w celu:
 - a) prowadzenia ewidencji w SRB w zakresie pozbawiania strzeleckiej broni palnej cech użytkowych,
 - b) realizacji obowiązków określonych w art. 112,
 - c) weryfikacji danych wpisanych przez przedsiębiorców do ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów w odniesieniu do pozbawienia broni cech użytkowych,
 - d) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;
- 6) organ koncesyjny w celu:
 - a) realizacji obowiązków administratora systemu,
 - b) realizacji obowiązków określonych w art. 103 ust. 2, art. 104 ust. 2, art. 113, art. 115, art. 116 i art. 118,
 - c) prowadzenia działań kontrolnych w zakresie określonym w ustawie,
 - d) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;
- 7) minister właściwy do spraw gospodarki w celu:
 - a) prowadzenia działań kontrolnych w zakresie określonym w ustawie,
 - b) dostępu do danych zbiorczych i statystycznych;
- 8) Policja w celu realizacji zadań ustawowych Policji;
- 9) Żandarmeria Wojskowa w celu realizacji zadań ustawowych Żandarmerii Wojskowej;
- 10) Agencja Wywiadu w celu realizacji zadań ustawowych Agencji Wywiadu;
- 11) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego w celu realizacji zadań ustawowych Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego;
- 12) Służba Kontrwywiadu Wojskowego w celu realizacji zadań ustawowych Służby Kontrwywiadu Wojskowego;
- 13) Służba Wywiadu Wojskowego w celu realizacji zadań ustawowych Służby Wywiadu Wojskowego;
- 14) Centralne Biuro Antykorupcyjne w celu realizacji zadań ustawowych Centralnego Biura Antykorupcyjnego;
- 15) Straż Graniczna w celu realizacji zadań ustawowych Straży Granicznej;
- 16) Służba Celno-Skarbowa w celu realizacji zadań ustawowych Służby Celno-Skarbowej;
- 17) Służba Ochrony Państwa w celu realizacji zadań ustawowych Służby Ochrony Państwa.

DZIAŁ V

Kontrola działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 122. Do kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 123. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym podlega kontroli, którą sprawują:

- 1) organ koncesyjny – w zakresie:
 - a) zgodności wykonywanej działalności gospodarczej z wydaną koncesją,
 - b) przestrzegania warunków wykonywania działalności gospodarczej,
 - c) oceny wykonywanej działalności gospodarczej z punktu widzenia obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego;
- 2) minister właściwy do spraw gospodarki – w zakresie sposobu i zgodności z przepisami ustawy realizacji transakcji dokonanych na podstawie zezwoleń, certyfikatów importowych oraz poświadczonych oświadczeń końcowego użytkownika, o których mowa w art. 97 i art. 98;
- 3) inne organy państwowe:
 - a) wyspecjalizowane w kontroli danego rodzaju działalności, upoważnione przez organ koncesyjny – w zakresie wskazanym przez ten organ,
 - b) w zakresie swojej właściwości i kompetencji określonych w odrębnych przepisach;
- 4) komendanci wojewódzcy Policji – w zakresie określonym w pkt 1, w odniesieniu do wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także ich przechowywania i ewidencjonowania.

Art. 124. 1. Do prowadzenia kontroli organ koncesyjny może powołać na czas trwania kontroli zespół kontrolny, zwany dalej „zespołem”.

2. Na wniosek organu koncesyjnego minister właściwy do spraw gospodarki, Minister Obrony Narodowej, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Komendant Główny

Policji delegują do prac w zespole funkcjonariuszy, żołnierzy lub pracowników podległych albo nadzorowanych jednostek organizacyjnych. W skład zespołu organ koncesyjny może także powołać biegłych i ekspertów, za ich zgodą.

3. Powołując zespół, organ koncesyjny wyznacza jego kierownika, który koordynuje przebieg czynności kontrolnych oraz sporządza protokół kontroli.

4. Czynności kontrolne są wykonywane na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli wydanego przez organ koncesyjny.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do ministra właściwego do spraw gospodarki, przy czym do prac w zespole funkcjonariusze, żołnierze lub pracownicy organów, o których mowa w ust. 2, mogą być delegowani tylko za zgodą tych organów.

Art. 125. Organ koncesyjny może upoważnić Komendanta Głównego Policji do kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Komendant Główny Policji może powierzać przeprowadzenie kontroli komendantom wojewódzkim Policji.

Art. 126. 1. Kontrolę przeprowadza się w siedzibie kontrolowanego przedsiębiorcy, w innych miejscach związanych z wykonywaną przez niego działalnością gospodarczą lub, za zgodą kontrolowanego, w siedzibie organu kontrolującego.

2. Kontrolę przeprowadza się w godzinach pracy lub w czasie faktycznego wykonywania działalności przez kontrolowanego przedsiębiorcę, a w sytuacjach szczególnie uzasadnionych, gdy jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego – o każdej porze.

3. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli, który zawiera w szczególności:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy;
- 2) imię i nazwisko kontrolującego albo kontrolujących, stanowisko lub stopień służbowy – o ile dotyczy;
- 3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych;
- 4) wskazanie zakresu kontroli;
- 5) opis stwierdzonego w toku kontroli stanu faktycznego, w tym ewentualnych stwierdzonych nieprawidłowości.

4. Kontrolujący może utrwalić przebieg kontroli za pomocą technik fotograficznych i audiowizualnych. Nośniki obrazu i dźwięku, na których utrwalono przebieg kontroli, załącza się do protokołu kontroli.

5. Jeżeli protokół kontroli zawiera ustalenia dające podstawę do wszczęcia postępowania w sprawie cofnięcia koncesji, organy określone w art. 123 pkt 2–4 przekazują kopię tego protokołu organowi koncesyjnemu w terminie 14 dni od dnia zakończenia kontroli.

Art. 127. Osoby upoważnione do dokonywania kontroli są uprawnione do:

- 1) swobodnego wstępu na teren nieruchomości, obiektów, lokali lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza objęta koncesją, w tym na teren obszarów i obiektów, w których są przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 2) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz udostępnienia danych i przedmiotów mających związek z zakresem kontroli;
- 3) sporządzania lub żądania sporządzenia niezbędnych do kontroli kopii, odpisów lub wyciągów z dokumentów oraz zestawień i obliczeń.

Art. 128. Kontrolowany przedsiębiorca ma obowiązek:

- 1) zapewnienia osobom upoważnionym do dokonywania kontroli warunków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli, w szczególności przez zapewnienie niezwłocznego przedstawiania żądanych dokumentów, terminowego udzielania ustnych i pisemnych wyjaśnień w sprawach objętych kontrolą oraz, w miarę możliwości, oddzielnego pomieszczenia;
- 2) sporządzania niezbędnych do kontroli kopii dokumentów, w tym wydruków z nośników informacji, a także informatycznych nośników danych, wskazanych przez osobę upoważnioną do dokonywania kontroli.

Art. 129. 1. Organ uprawniony do kontroli może wezwać przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w wykonywanej działalności gospodarczej określonej w koncesji, wyznaczając termin do ich usunięcia. Organ, wyznaczając przedsiębiorcy termin, uwzględnia czas niezbędny do usunięcia nieprawidłowości, ważny interes publiczny oraz słuszny interes przedsiębiorcy.

2. Organ uprawniony do kontroli, w przypadku posiadania informacji o możliwych nieprawidłowościach w wykonywanej działalności gospodarczej określonej w koncesji, może wezwać przedsiębiorcę do złożenia pisemnych wyjaśnień oraz przekazania dokumentów w celu zweryfikowania posiadanych informacji oraz ustalenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji.

DZIAŁ VI

Oczyszczanie terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych

Art. 130. 1. O znalezieniu wszelkiego rodzaju materiałów wybuchowych i niebezpiecznych zawiadamia się najbliższy urząd administracji rządowej lub samorządowej, jednostkę organizacyjną Policji lub Państwowej Straży Pożarnej.

2. Materiały wybuchowe i niebezpieczne zlokalizowane w morskich wodach wewnętrznych i w morzu terytorialnym podlegają zgłoszeniu właściwemu terytorialnie urzędowi morskemu.

3. Oczyszczanie terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych wykonują przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą w tym zakresie. Oczyszczanie terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych pochodzenia wojskowego mogą wykonywać Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej.

4. W przypadku wykonywania oczyszczania terenu z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych przez przedsiębiorców, są oni zobowiązani do zwrotu kosztów oczyszczania tego terenu z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych pochodzenia wojskowego, poniesionych przez jednostkę Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z tytułu specjalistycznych usług wojskowych w rozumieniu art. 11a ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 37 i 1699 oraz z 2019 r. poz. 14).

Art. 131. Wojewodowie, w porozumieniu z Szefem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, wyznaczają miejsca przeznaczone do niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych i niebezpiecznych.

Art. 132. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych oraz tryb i sposób zgłaszania i sposób zabezpieczania tych materiałów, w tym zakres udziału Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w oczyszczaniu terenów, oraz sposób i tryb wyznaczania miejsc

przeznaczonych do niszczenia materiałów wybuchowych i niebezpiecznych, mając na względzie ochronę życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

DZIAŁ VII

Przepisy karne oraz przepisy o karach administracyjnych

Art. 133. 1. Kto wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo w zakresie obrotu technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym bez koncesji lub wbrew warunkom określonym w koncesji,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 i 2 działa nieumyślnie,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

4. W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w ust. 1–3, orzeka się przepadek materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów lub technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, albo pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 134. 1. Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią lub amunicją albo w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek zawierających broń lub amunicję, przemieszcza, z innych państw członkowskich, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji albo z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji, albo z państwa członkowskiego początkowego transakcji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego, strzelecką broń palną lub amunicję bez wymaganej poświadczonej zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej albo dokonuje poświadczenia zgody przewozowej, nie posiadając do tego uprawnień,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 i 2 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

4. W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w ust. 1–3, orzeka się przepadek broni i amunicji pochodzących z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 135. 1. Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią lub amunicją, nie dopełnia obowiązku oznakowania broni oraz podstawowego jednostkowego opakowania amunicji,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 i 2 działa nieumyślnie, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

4. W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w ust. 1–3, orzeka się przepadek broni lub amunicji pochodzących z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 136. 1. Kto sprzedaje strzelecką broń palną pozbawioną cech użytkowych, nie przekazując nabywcy przypisanego do tej broni świadectwa pozbawienia broni cech użytkowych,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 137. 1. Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną, nie dopełnia obowiązku ewidencjonowania tej broni,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 138. Kto bez zezwolenia lub wbrew warunkom określonym w zezwoleniu na wywóz dokonuje wywozu, o którym mowa w art. 84 ust. 1,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Art. 139. Kto sprzedaje osobom niepełnoletnim wyłączone spod koncesjonowania wyroby pirotechniczne lub broń, na posiadanie której nie jest wymagane pozwolenie,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 140. 1. Kto utrudnia przeprowadzenie przez uprawnione organy kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 141. 1. Kto wprowadza w błąd organy właściwe dla określonych w dziale III rozdziale 3 oddziale 3 procedur związanych z wywozem lub przywozem broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji, podając nieprawdziwe lub niepełne informacje lub przedstawiając nieprawdziwe dokumenty w tym zakresie,

podlega karze grzywny.

2. Kto uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 93, w zakresie zgodności rzeczywistego wywozu lub przywozu broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji z zezwoleniem, a także prawidłowości prowadzenia ewidencji związanej z tym wywozem,

podlega karze grzywny.

3. Kto nie dopełnia obowiązku zgłoszenia transakcji, o której mowa w art. 35 ust. 1, albo odmowy zawarcia transakcji w terminie, o którym mowa w art. 35 ust. 2,

podlega karze grzywny.

4. W sprawach o czyn, o którym mowa w ust. 1–3, stosuje się przepisy postępowania w sprawach o wykroczenia.

Art. 142. 1. Przedsiębiorcy, który nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 63, art. 89 ust. 3 albo art. 97, minister właściwy do spraw gospodarki może wymierzyć, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości do 50 000 zł.

2. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa.

DZIAŁ VIII

Przepisy zmieniające, przejściowe, dostosowujące i końcowe

Rozdział 1

Przepisy zmieniające

Art. 143. W ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2019 r. poz. 284) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się art. 6a;
- 2) w art. 10a:
 - a) w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej;”,
 - b) w ust. 8 uchyla się pkt 1;
- 3) w art. 43a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do przemieszczania broni między obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy działu III rozdziału 3 oddziału 2 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. ...), z wyłączeniem art. 72, art. 74, art. 75, art. 76 ust. 2, art. 77, art. 78 oraz art. 80.”.

Art. 144. W ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1050 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 21c ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku przywozu lub transferu wewnątrzunijnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej towarów i technologii związanych z ochroną informacji niejawnych podmiot zamieszkujący albo mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany dołączyć do zgłoszenia kopię koncesji na wykonywanie działalności w zakresie obrotu towarami i technologiami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, o której mowa w ustawie z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi,

bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. ...), o ile jest wymagana.”;

2) w art. 21 g w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) numer koncesji na obrót uzbrojeniem, o której mowa w ustawie z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.”.

Art. 145. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 45, 55 i 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przepisów ustawy, z wyjątkiem art. 9 ust. 9, nie stosuje się do amunicji.”;

2) w art. 3:

a) uchyla się pkt 1,

b) w pkt 15 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która odbiera materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych;”;

c) pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26) przemieszczaniu – należy przez to rozumieć każde rzeczywiste przekazanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych, w ramach państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, z wyjątkiem przekazania w obrębie jednej i tej samej lokalizacji;”;

3) w art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Klasyfikacji substancji lub wyrobu jako materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz nadania mu kodu klasyfikacyjnego dokonują jednostki organizacyjne upoważnione przez ministra właściwego do spraw gospodarki, na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów

niebezpiecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 382), do prowadzenia badań, klasyfikacji oraz określania warunków dopuszczania do przewozu materiałów niebezpiecznych klas 1, 4.1 i 9, wymienionych w załączniku A.”;

4) uchyla się art. 6;

5) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają przepisy ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. ...).”;

6) w art. 7a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego przechowuje się w pomieszczeniach spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.”;

7) w art. 9 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) posiada pomieszczenia spełniające wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;”;

8) w art. 15 w ust. 1 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) określenie celu nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zakresu prac, do jakich będą one używane, a także szczegółowych warunków bezpieczeństwa przy prowadzeniu tych prac;

4) określenie rodzajów materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanych materiałów wybuchowych metodą *in situ*, przez podanie ich nazw handlowych i numerów rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodów klasyfikacyjnych, określonych w załączniku A;”;

9) w art. 18:

a) w ust. 1 pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo wydanych na podstawie art. 21 ust. 4;

6) prowadzić ewidencję nabytych, zużytych, przechowywanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz ze wskazaniem nazwy producenta oraz alfanumerycznego kodu, w rozumieniu art. 62va ust. 2, lub znalezionych i zniszczonych materiałów wybuchowych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów ze wskazaniem nazwy producenta oraz alfanumerycznego kodu, o ile występuje;”;

b) ust. 1c otrzymuje brzmienie:

„1c. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nabywane, przechowywane lub używane w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, ewidencjonuje się zgodnie z przepisami art. 115 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2126, z późn. zm.⁶⁾) oraz przepisami wydanymi na podstawie art. 120 ust. 2 tej ustawy.”;

c) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) pełnej rejestracji materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego nabytych, zużytych, przechowywanych i zbytych, a także materiałów wybuchowych znalezionych i zniszczonych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów;”;

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 1563, 1629, 1637, 1669 i 2245.

- 10) w art. 24 w ust. 4 w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie:
 - „a) koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami – w przypadku przedsiębiorcy albo jednostki naukowej albo”;
- 11) w art. 25:
 - a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) w przypadku gdy odbiorcą jest przedsiębiorca albo jednostka naukowa – kopię koncesji na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami;”;
 - b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) kopię deklaracji zgodności dla materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz z jej tłumaczeniem dokonany z języka obcego na język polski przez tłumacza przysięgłego.”;
- 12) w art. 27 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim elementów, o których mowa w art. 24 ust. 4, a także mając na celu kompletność zawartych we wniosku informacji oraz ujednoczenie i ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.”;
- 13) w art. 28 w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie:
 - „a) koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami – w przypadku przedsiębiorcy albo jednostki naukowej albo”;
- 14) w art. 29 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) została cofnięta koncesja na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami albo został cofnięty dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych;”;
- 15) po art. 35 dodaje się art. 35a w brzmieniu:

„Art. 35a. Przemieszczane przez przedsiębiorcę albo jednostkę naukową materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego podlegają ewidencjonowaniu na podstawie art. 59 ust. 1–5 ustawy z dnia o wykonywaniu działalności w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 59 ust. 6 tej ustawy.”;

16) uchyla się art. 37–41;

17) art. 62v otrzymuje brzmienie:

„Art. 62v. 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, z wyjątkiem wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) sporządzenia dokumentacji technicznej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 1;
- 4) w przypadku wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa – sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia na tym materiale:
 - a) oznakowania CE w sposób widoczny, czytelny i trwałe,
 - b) numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej zaangażowanej na etapie kontroli produkcji umieszczonego za oznakowaniem CE według wskazań tej jednostki, jeżeli numeru identyfikacyjnego nie umieściła wcześniej sama jednostka notyfikowana,
 - c) w stosownych przypadkach znaków wskazujących na szczególne zagrożenie lub zastosowanie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 5) w przypadku gdy umieszczenie oznakowania, numeru lub znaków, o których mowa w pkt 4, nie jest możliwe ze względu na wielkość, kształt lub właściwości materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego – umieszczenia oznakowania, numeru lub znaków na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 6) w przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego – umieszczenia na dokumentach towarzyszących oznakowania CE;
- 7) umieszczenia na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania jednoznacznego oznaczenia,

- o którym mowa w art. 62va ust. 1, lub, w przypadkach wskazanych w art. 62va ust. 5 i 7, jednoznacznego oznaczenia obejmującego niektóre jego elementy;
- 8) znakowania plastycznych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez równomierne rozmieszczenie w nim materiału znakującego, rozumianego jako jedna z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji, dodanego w ilości wskazanej w tej części załącznika technicznego, z tym że znakowaniu nie podlegają plastyczne materiały wybuchowe przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II lit. a–c załącznika technicznego do Konwencji;
 - 9) dołączenia do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim;
 - 10) stosowania procedury mającej na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, w tym również w przypadku wprowadzenia zmian w projekcie i cechach charakterystycznych materiału, a także zmian w normach zharmonizowanych lub innych dokumentach określających wymagania techniczne, w odniesieniu do których jest deklarowana zgodność tego materiału;
 - 11) oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym wytwarzane są materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, trzycyfrowym kodem;
 - 12) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń, o których mowa w ust. 7, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
 - 13) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 12, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;
 - 14) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;

- 15) w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – niezwłocznego podjęcia środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 16) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami ustawy oraz o podjętych środkach naprawczych;
- 17) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten materiał;
- 18) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–11, producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed wprowadzeniem tego materiału do obrotu.

3. Przepisu ust. 1 pkt 7 nie stosuje się w przypadku:

- 1) wytworzonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które są przedmiotem wywozu poza terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederacji Szwajcarskiej i zostały oznaczone zgodnie z przepisami państwa przeznaczenia;

- 2) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego;
 - 3) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wytworzonych metodą *in situ*;
 - 4) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego charakteryzujących się niskim stopniem zagrożenia, takich jak:
 - a) lonty będące niedetonującymi urządzeniami zapalającymi o kształcie sznura,
 - b) lonty prochowe, które składają się z rdzenia z drobnoziarnistego prochu czarnego otoczonego elastyczną tkaniną, z jednym lub kilkoma zewnętrznymi pokryciami zabezpieczającymi i które po zapaleniu palą się w określonym tempie bez zewnętrznego efektu wybuchowego,
 - c) spłonki kapsułkowe, które składają się z kapsułki metalowej lub z tworzywa sztucznego, zawierającej niewielką ilość mieszaniny inicjującej, łatwo zapalającej się przy uderzeniu, i które są stosowane jako elementy zapalające w nabojach do broni strzeleckiej lub w spłonkach nabojoych do ładunków miotających.”;
- 18) po art. 62v dodaje się art. 62va–62ve w brzmieniu:
- „Art. 62va. 1. Jednoznaczne oznaczenie umieszczane na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania obejmuje nazwę producenta, alfanumeryczny kod oraz oznaczenie do odczytu elektronicznego.
2. Alfanumeryczny kod składa się z:
- 1) dwóch liter wskazujących państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;
 - 2) trzech cyfr stanowiących kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;
 - 3) kombinacji liter i cyfr stanowiących jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną sporządzoną przez przedsiębiorcę, który w państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej wytwarza materiał wybuchowy.

3. Oznaczenie państwa producenta lub importera materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego mającego siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej powinno być zgodne z kodem nazw państw oraz ich jednostek organizacyjnych określonym w Polskiej Normie PN-ISO 3166-1:2008 w części pierwszej: Kody krajów.

4. Oznaczenie do odczytu elektronicznego zawiera informacje zawarte w alfanumerycznym kodzie. Oznaczenie to umieszcza się na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego w formie kodu kreskowego lub kodu matrycowego.

5. W przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które są zbyt małe, aby umieścić na nich jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną, o których mowa w ust. 2 pkt 3, na materiale umieszcza się jednoznaczne oznaczenie obejmujące:

- 1) dwie litery wskazujące państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;
- 2) trzy cyfry stanowiące kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;
- 3) oznaczenie do odczytu elektronicznego.

6. W przypadku gdy umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5 jest technicznie niemożliwe z uwagi na wielkość, kształt lub właściwości materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na najmniejszej jednostce opakowania.

7. Na spłonkach lub pobudzaczach wybuchowych, których wielkość, kształt lub właściwości uniemożliwiają umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5, umieszcza się jednoznaczne oznaczenie obejmujące:

- 1) dwie litery wskazujące państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronę umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, w którym ma siedzibę producent lub importer materiału wybuchowego;
- 2) trzy cyfry stanowiące kod oznaczenia obiektu produkcyjnego.

Liczbę spłonek i pobudzaczy wybuchowych umieszcza się na najmniejszej jednostce opakowania przez bezpośredni nadruk.

8. W przypadku lontów detonujących, których wielkość, kształt lub właściwości uniemożliwiają umieszczenie jednoznacznego oznaczenia zgodnie z ust. 5, jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na motku lub szpuli.

9. W przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego o niskim stopniu zagrożenia, zamiast jednoznacznego oznaczenia, na materiale, a jeżeli nie jest to możliwe z uwagi na małe rozmiary, kształt lub właściwości materiału wybuchowego, na opakowaniu lub dokumentach towarzyszących, umieszcza się informacje umożliwiające identyfikację tego materiału, w tym w szczególności: nazwę typu, zarejestrowaną nazwę handlową, zarejestrowany znak towarowy, o ile taki posiada, numer partii lub serii, a także nazwę producenta oraz adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania; dane kontaktowe są podawane w języku polskim.

10. Jednoznaczne oznaczenie umieszcza się na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego w sposób czytelny i trwały w postaci bezpośredniego nadruku, pieczęci lub przytwierdzonej etykiety samoprzylepnej.

11. Przedsiębiorca może dołączyć do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do wykorzystania przez odbiorców tych materiałów dodatkowe wyraźnie oznaczone etykiety samoprzylepne będące kopią oryginalnych etykiet zawierających jednoznaczne oznaczenie. Na kopii oryginalnej etykiety zawierającej jednoznaczne oznaczenie przedsiębiorca umieszcza pod kodem kreskowym lub matrycowym wyraz „KOPIA”.

12. Najmniejszą jednostkę opakowania zapieczętowuje się.

13. W przypadku gdy materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, który został oznaczony jednoznacznym oznaczeniem, podlega dalszemu procesowi produkcyjnemu, nie jest wymagane ponowne jego oznaczenie jednoznacznym oznaczeniem, o ile pierwotne oznaczenie zostało zachowane i jest czytelne.

Art. 62vb. 1. Kod oznaczenia obiektu produkcyjnego, o którym mowa w art. 62va ust. 1 pkt 2, nadaje, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek przedsiębiorcy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wnioskującego o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe;
- 2) oznaczenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej posiadanej przez wnioskodawcę;
- 3) rodzaj wytwarzanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 4) nazwę oraz adres obiektu produkcyjnego.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się uwierzytelnioną kopię dokumentu uprawniającego przedsiębiorcę posiadającego obiekt produkcyjny objęty wnioskiem zlokalizowany poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej do wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wydanego przez właściwy organ państwa, na terytorium którego obiekt ten się znajduje.

4. W przypadku gdy kolejny numer kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego składa się z cyfr w liczbie mniejszej niż trzy, poprzedza się go odpowiednią liczbą zer.

5. Kod oznaczenia obiektu produkcyjnego umieszcza się w widocznym miejscu na tym obiekcie.

6. Wniosek może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi rejestr obiektów produkcyjnych, którym nadał kod oznaczenia obiektu produkcyjnego.

8. Rejestr obiektów produkcyjnych, o którym mowa w ust. 7, zawiera następujące informacje:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy wnioskującego o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP), adres jego siedziby lub miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe;
- 2) oznaczenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej posiadanej przez wnioskodawcę;

- 3) rodzaj wytwarzanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 4) nazwę oraz adres obiektu produkcyjnego;
- 5) oznaczenie dokumentu uprawniającego przedsiębiorcę posiadającego obiekt produkcyjny zlokalizowany poza terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej do wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wydanego przez właściwy organ państwa, na terytorium którego obiekt ten się znajduje;
- 6) nadany kod oznaczenia obiektu produkcyjnego;
- 7) oznaczenie decyzji ministra właściwego do spraw gospodarki w sprawie nadania kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego.

9. Wnioskodawca jest obowiązany zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki zmiany dotyczące danych zawartych we wniosku w terminie 7 dni od dnia ich powstania.

10. W przypadku dokumentów dołączanych do wniosku sporządzonych w języku obcym, należy dołączyć dokonane przez tłumacza przysięgłego tłumaczenia tych dokumentów na język polski.

Art. 62vc. 1. Rejestr jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w art. 62v ust. 1 pkt 12, art. 62x ust. 1 pkt 7 oraz art. 62y ust. 1 pkt 3, zawiera informacje o:

- 1) jednoznacznym oznaczeniu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 2) osobie fizycznej lub prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, która sprawuje nadzór nad materiałem wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego;
- 3) miejscu przechowywania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego w okresie, gdy jest on w posiadaniu przedsiębiorcy lub pod jego nadzorem, dopóki nie zostanie przekazany innemu przedsiębiorcy, zużyty lub unieszkodliwiony.

2. W zakresie dotyczącym:

- 1) osoby fizycznej – rejestr jednoznacznych oznaczeń zawiera:
 - a) imię i nazwisko,

- b) numer PESEL lub serię i numer dokumentu tożsamości,
 - c) adres miejsca zamieszkania,
 - d) dane kontaktowe;
- 2) osoby prawnej – rejestr jednoznacznych oznaczeń zawiera:
- a) nazwę,
 - b) numer z Krajowego Rejestru Sądowego, numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby,
 - c) adres siedziby,
 - d) imię i nazwisko, stanowisko oraz dane kontaktowe osoby upoważnionej do reprezentowania tej osoby prawnej w zakresie dotyczącym rejestru jednoznacznych oznaczeń.

3. Rejestr jednoznacznych oznaczeń jest prowadzony w formie pisemnej.

4. Załącznikiem do rejestru jednoznacznych oznaczeń jest ewidencja materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz z dokumentami stanowiącymi podstawę do dokonania wpisów w tej ewidencji.

5. W celu zapewnienia ochrony danych zgromadzonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem przedsiębiorca:

- 1) wskazuje osoby upoważnione do prowadzenia tego rejestru;
- 2) określa zasady udostępniania pozostałym pracownikom danych zawartych w tym rejestrze;
- 3) zapewnia przechowywanie tego rejestru w sejfie lub w pomieszczeniu zabezpieczonym przed swobodnym dostępem osób innych niż wskazane w pkt 1. W przypadku prowadzenia rejestru w sposób, o którym mowa w ust. 6, przedsiębiorca tworzy zapasowe kopie przechowywanych dokumentów oraz zabezpiecza stanowisko komputerowe, na którym rejestr jest prowadzony, przed nieautoryzowanym dostępem.

6. Prowadzenie rejestru jednoznacznych oznaczeń wyłącznie z wykorzystaniem systemu elektronicznego jest dopuszczalne jedynie pod warunkiem stosowania rozwiązań systemowych umożliwiających:

- 1) ochronę zgromadzonych danych i ich zapasowych kopii przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem;

- 2) ochronę zgromadzonych danych przed kradzieżą, zmianą i dostępem osób nieupoważnionych, w tym kradzieżą, zmianą lub dostępem za pomocą wirusów lub programów szpiegujących;
- 3) weryfikację zgromadzonych danych na podstawie przechowywanej przez przedsiębiorcę dokumentacji ewidencyjnej.

7. Przedsiębiorca przynajmniej raz do roku sprawdza prawidłowość prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń, w szczególności pod względem bezpieczeństwa danych w nim zawartych oraz poprawności gromadzenia tych danych.

8. Rejestr jednoznacznych oznaczeń może stanowić ewidencja materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego prowadzona w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie:

- 1) art. 47 ust. 6 oraz art. 59 ust. 6 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – przez przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub obrotu takimi materiałami, albo
- 2) art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze – przez przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie wydobywania kopalin ze złóż, albo
- 3) art. 18 ust. 2 – przez przedsiębiorców albo jednostki naukowe, prowadzących prace z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poza górnictwem na podstawie pozwolenia wojewody – pod warunkiem uwzględnienia w niej informacji, o których mowa w ust. 1.

9. Dane zgromadzone w rejestrze jednoznacznych oznaczeń są udostępniane upoważnionemu pracownikowi organu lub służby państwowej w zakresie wynikającym z przedstawionego upoważnienia tego organu lub służby.

10. Żądanie udostępnienia danych, o których mowa w ust. 9, przedkłada się przedsiębiorcy lub osobie przez niego upoważnionej do udostępniania danych, także poza godzinami pracy tej osoby.

11. Dane, o których mowa w ust. 9, są udostępniane niezwłocznie, pisemnie lub w formie elektronicznej, zgodnie z żądaniem organu lub służby państwowej.

12. Informację zawierającą imię, nazwisko, adres miejsca zamieszkania oraz dane kontaktowe osoby upoważnionej do udostępniania danych, o której mowa w ust. 10, przedsiębiorca przekazuje pisemnie lub w postaci elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych, komendantowi wojewódzkiemu Policji, właściwemu ze względu na siedzibę tego przedsiębiorcy.

Art. 62vd. 1. Producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że wytwarzany materiał wybuchowy metodą *in situ* będzie wytwarzany zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) sporządzenia dokumentacji technicznej wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 1;
- 4) w przypadku wykazania zgodności wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* z wymaganiami bezpieczeństwa, sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia oznakowania CE na dokumentach towarzyszących;
- 5) sporządzenia w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, uwzględniających specyfikę wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 6) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności, przez okres 10 lat od dnia wytworzenia materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 7) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* z wymaganiami ustawy.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5, producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* wykonuje przed wytworzeniem tego materiału.

Art. 62ve. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania w zakresie jednoznacznego oznaczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz jego opakowania,

2) wzór wniosku o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego
– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia możliwości pełnej identyfikacji oraz identyfikowalności każdego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego pozostającego w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu ograniczenia ryzyka wykorzystania tego materiału w działaniach przestępczych, w tym terrorystycznych.”;

19) art. 62x i art. 62y otrzymują brzmienie:

„Art. 62x. 1. Importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego jest obowiązany do:

- 1) wprowadzania do obrotu wyłącznie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) w przypadku stwierdzenia niezgodności z wymaganiami ustawy materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie – wprowadzenia do obrotu takiego materiału po zapewnieniu jego zgodności;
- 3) zapewnienia, że producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego:
 - a) przeprowadził procedurę oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i umieścił na tym materiale oznakowanie CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) sporządził dokumentację techniczną, o której mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2,
 - c) dołączył do materiału wymagane dokumenty;
- 4) zapewnienia, że producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego umieścił na tym materiale, na najmniejszej jednostce jego opakowania lub dokumentach towarzyszących oznaczenia zgodnie z art. 62va;
- 5) umieszczenia na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego swojej nazwy, adresu siedziby albo miejsca zamieszkania, a w przypadku, o którym mowa w art. 62z, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego, o ile taki posiada, w języku polskim; w przypadku gdy umieszczenie na materiale wybuchowym tych danych nie jest możliwe, umieszcza się je na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;

- 6) zapewnienia dołączenia do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, w języku polskim;
- 7) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń wprowadzonych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
- 8) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 7, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;
- 9) w przypadku stwierdzenia, przed wprowadzeniem do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, że materiał ten jest niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa i stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa, albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie – poinformowania o takim materiale producenta oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4;
- 10) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, warunki przechowywania i transportu tego materiału nie wpływają ujemnie na zgodność materiału z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 11) przechowywania kopii deklaracji zgodności oraz zapewnienia dostępności dokumentacji technicznej przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w celu udostępnienia tych dokumentów na żądanie organów nadzoru rynku;
- 12) w przypadku uznania, że wprowadzony do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;

- 13) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami ustawy oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;
- 14) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, a w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu materiał stwarza zagrożenie, współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten materiał;
- 15) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 8, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 3–9, importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed wprowadzeniem tego materiału do obrotu.

Art. 62y. 1. Dystrybutor materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego działa z należytą starannością w odniesieniu do wymagań ustawy i jest obowiązany do:

- 1) sprawdzenia, że:
 - a) na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego albo na najmniejszej jednostce opakowania lub dołączonych dokumentach zostało umieszczone oznakowanie CE, w sposób widoczny, czytelny i trwały, oraz numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej,
 - b) do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego zostały dołączone wymagane dokumenty,

- c) do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego została dołączona instrukcja obsługi oraz informacje dotyczące bezpieczeństwa, w języku polskim,
 - d) na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz na najmniejszej jednostce jego opakowania zostało umieszczone jednoznaczne oznaczenie zgodnie z art. 62va, a w przypadku, o którym mowa w art. 62z, na materiale zostały umieszczone informacje, o których mowa w art. 62x ust. 1 pkt 5;
- 2) w przypadku wystąpienia niezgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie – nieudostępniania na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego do czasu zapewnienia zgodności tego materiału;
 - 3) prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń udostępnionych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 62vc;
 - 4) przechowywania danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 3, przez okres 10 lat, licząc od dnia dostarczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie sprzedaży materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, których jednoznaczne oznaczenie jest przechowywane w rejestrze jednoznacznych oznaczeń;
 - 5) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, warunki przechowywania i transportu tego materiału nie wpływają ujemnie na zgodność materiału z wymaganiami bezpieczeństwa;
 - 6) w przypadku uznania, że udostępniony na rynku materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie – podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;

- 7) niezwłocznego informowania producenta lub importera oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został przez niego udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami bezpieczeństwa oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;
- 8) udostępniania, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają materiały wprowadzone do obrotu niespełniające wymagań;
- 9) przekazywania, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, danych zamieszczonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w pkt 3, w trybie określonym w art. 62vc ust. 9–12.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dystrybutor materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed udostępnieniem tego materiału na rynku.”;

- 20) po art. 65c dodaje się art. 65ca i art. 65cb w brzmieniu:

„Art. 65ca. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez jednoznacznego oznaczenia, o którym mowa w art. 62va ust. 1, 5 lub 7, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez jednoznacznego oznaczenia, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65cb. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez umieszczenia na nim informacji zgodnie z art. 62va ust. 9, albo

dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez umieszczenia na nim informacji zgodnie z art. 62va ust. 9, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.”;

21) po art. 65d dodaje się art. 65da i art. 65db w brzmieniu:

„Art. 65da. 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

2. Importer wprowadzanego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

3. Dystrybutor udostępnionego na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65db. Producent wprowadzanego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym są wytwarzane te materiały, trzycyfrowym kodem, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.”.

Art. 146. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2018 r. poz. 703 i 1277) w art. 16 w ust. 1 w pkt 1 lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) art. 133, art. 136 i art. 139 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. ...),”.

Art. 147. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2117, z późn. zm.⁷⁾) w art. 60 po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Broń palną, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym straż ochrony kolei nabywa na podstawie dokumentu uprawniającego do nabycia, wydanego przez komendanta wojewódzkiego Policji na wniosek właściwego komendanta straży ochrony kolei.

5b. Komendant straży ochrony kolei może przydzielić funkcjonariuszowi straży ochrony kolei broń palną wraz z amunicją.”.

Art. 148. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2126, z późn. zm.⁸⁾) w art. 115 w ust. 7 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) zapewnić prowadzenie rejestru jednoznacznych oznaczeń środków strzałowych zgodnie z art. 62vc ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”.

Art. 149. W ustawie z dnia 26 czerwca 2014 r. o niektórych umowach zawieranych w związku z realizacją zamówień o podstawowym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 2031 oraz z 2018 r. poz. 1669) w art. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) offsetobiorca – podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. ...), z miejscem zamieszkania albo siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także jednostkę sektora finansów publicznych oraz podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;”.

Art. 150. W ustawie z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2308 oraz z 2019 r. poz. 492) w art. 7 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) wytwarzanie, przechowywanie i obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, o których mowa w ustawie z dnia ... o wykonywaniu działalności

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2361, z 2018 r. poz. 650, 927, 1338, 1629 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 125.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 1563, 1629, 1637, 1669 i 2245.

gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 151. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 649 i 1293) w art. 12 w ust. 1 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) art. 7 ust. 1 ustawy z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. ...);”.

Art. 151a. W ustawie z dnia 26 stycznia 2018 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 398 i 650 oraz z 2019 r. poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się art. 18;
- 2) w art. 55 wyrazy „art.18–20” zastępuje się wyrazami „art. 19, art. 20”.

Art. 151b. W ustawie z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz. U. z 2019 r. poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 25 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) art. 19 i art. 20 otrzymują brzmienie:

„Art. 19. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 55) w art. 15 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego oraz nie jest ujawniony w Krajowym Rejestrze Zadłużonych;”.

Art. 20. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 45, 55 i 60) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11:
 - a) w ust. 1 w pkt 1 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i nie jest ujawniony w Krajowym Rejestrze Zadłużonych,”;
 - b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i nie jest ujawniony w Krajowym Rejestrze Zadłużonych;”;
- 2) w art. 14 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) odpis albo oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego i braku ujawnienia w Krajowym Rejestrze Zadłużonych;”.”;
- 2) po art. 26 dodaje się art. 26a w brzmieniu:

„Art. 26a. W ustawie z dnia ... o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. ...) w art. 10 w ust. 1 w pkt 3 w lit. a, w art. 17 w ust. 2 w pkt 5 oraz w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „w Centralnym Rejestrze Restrukturyzacji i Upadłości” zastępuje się wyrazami „w Krajowym Rejestrze Zadłużonych”.”.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe

Art. 152. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) ustawie poprzedniej – rozumie się przez to ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2037 oraz z 2019 r. poz. 55);
- 2) ustawie nowej – rozumie się przez to niniejszą ustawę.

Art. 153. Do dnia wejścia w życie przepisów działu IV ustawy nowej przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie obrotu strzelecką bronią palną przekazują informacje o dokonanej sprzedaży na zasadach określonych w art. 63 ust. 1 pkt 3 oraz zgodnie ze wzorem określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 64 ustawy nowej.

Art. 154. 1. Koncesje, o których mowa w art. 6 ustawy poprzedniej, zachowują ważność po dniu wejścia w życie ustawy nowej.

2. Odbycie szkolenia, o którym mowa w art. 8 ust. 4 ustawy poprzedniej, uznaje się za spełnienie warunku odbycia szkolenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy nowej.

3. Opinie, o których mowa w art. 9 ustawy poprzedniej, uznaje się za opinie, o których mowa w art. 16 ustawy nowej.

4. Orzeczenia lekarskie i psychologiczne, o których mowa w art. 11 ustawy poprzedniej, uznaje się za orzeczenia lekarskie i psychologiczne, o których mowa w art. 12 ustawy nowej.

Art. 155. Postępowania o wydanie decyzji w przedmiocie udzielenia, zmiany lub cofnięcia koncesji, wszczęte i niezakończone ostateczną decyzją do dnia wejścia w życie przepisów ustawy nowej, prowadzi się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 156. 1. Plastikowe materiały wybuchowe, broń i podstawowe opakowanie jednostkowe amunicji oznakowane przed dniem wejścia w życie ustawy nowej zgodnie z wymaganiami ustawy poprzedniej uznaje się za spełniające wymagania oznakowania.

2. Materiały wybuchowe, broń i amunicję, oznakowane przed dniem wejścia w życie ustawy nowej zgodnie z wymaganiami ustawy poprzedniej, które są wprowadzane do obrotu po dniu wejścia w życie ustawy nowej, oznakowuje się zgodnie z wymaganiami ustawy nowej.

Art. 157. 1. Ewidencje, o których mowa w art. 23 ust. 1 i art. 29 ust. 1 ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniające wymogi ewidencji, o których mowa w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy nowej, w odniesieniu do danych wprowadzonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowej.

2. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, znajdujące się w posiadaniu przedsiębiorcy w dniu wejścia w życie ustawy nowej, ewidencjonuje się na zasadach w niej przewidzianych. Przedsiębiorca uzupełnia ewidencję w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie ustawy nowej.

3. Ewidencje, o których mowa w art. 19b ust. 1 ustawy poprzedniej, prowadzi się po dniu wejścia w życie ustawy nowej jako ewidencję, o której mowa w art. 53 ust. 5 ustawy nowej.

4. Ewidencje, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 5 ustawy poprzedniej, przekazane przez przedsiębiorców przed dniem wejścia w życie ustawy nowej, przechowuje minister właściwy do spraw gospodarki, przy czym okres ich przechowywania skraca się do 10 lat od dnia przekazania.

Art. 158. 1. System oceny jakości produkcji, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniający wymagania systemu oceny jakości produkcji, o którym mowa w art. 41 ustawy nowej, przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej.

2. Plany postępowania, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniające wymagania planów postępowania, o których mowa w art. 42 ustawy nowej.

Art. 159. Specyfikacje techniczne, o których mowa w art. 19a ust. 1 ustawy poprzedniej, uznaje się za specyfikacje techniczne, o których mowa w art. 52 ust. 2 ustawy nowej.

Art. 160. Zgody przewozowe i uprzednie zgody przewozowe poświadczone na podstawie przepisów ustawy poprzedniej oraz decyzje o zwolnieniu z obowiązku każdorazowego poświadczania zgód przewozowych wydane na podstawie przepisów ustawy poprzedniej zachowują ważność.

Art. 161. Do kontroli wszczętych na podstawie przepisów rozdziału 5 ustawy poprzedniej i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy nowej stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 162. Decyzje wojewodów wyznaczające miejsca przeznaczone do niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych i niebezpiecznych na podstawie art. 25a ust. 3 ustawy poprzedniej zachowują moc.

Art. 163. Oznaczenie materiałów wybuchowych na zasadach określonych w art. 23a ustawy poprzedniej oraz rejestr jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w art. 29a ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniające wymagania określone odpowiednio w art. 62v, art. 62x i art. 62y ustawy zmienianej w art. 145, w brzmieniu nadanym ustawą nową.

Art. 164. 1. Do postępowań w sprawie o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym są wytwarzane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku

cywilnego, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 62ve ustawy zmienianej w art. 145, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Decyzje ministra właściwego do spraw gospodarki dotyczące nadania kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego wydane na podstawie art. 23a ust. 4 ustawy poprzedniej zachowują moc.

3. Rejestr obiektów produkcyjnych, o którym mowa w art. 23a ust. 5 ustawy poprzedniej, uznaje się za rejestr obiektów produkcyjnych, którym nadano kod oznaczenia obiektu produkcyjnego, o którym mowa w art. 62vb ust. 7 ustawy zmienianej w art. 145, i prowadzi dalej na zasadach w niej określonych.

Art. 165. Do postępowań w sprawie o uzyskanie zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz amunicji, wszczętych na podstawie art. 24 ust. 2 lub art. 37 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowej, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 166. Przedsiębiorcy wykonujący działalność rusznikarską, o której mowa w art. 2 ust. 1 ustawy nowej, bez koncesji na wykonywanie takiej działalności, są obowiązani złożyć wniosek o udzielenie koncesji w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej. Do czasu rozpatrzenia wniosku przedsiębiorca może wykonywać działalność rusznikarską na zasadach dotychczasowych.

Art. 167. Pracownicy zatrudnieni bezpośrednio do pracy przy wytwarzaniu i obrocie materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym składają zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego w trybie art. 30 ust. 2 zdanie drugie ustawy nowej w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej, chyba że złożyli zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem wejścia w życie ustawy nowej.

Art. 168. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 9 ust. 4 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 6 ustawy nowej,
- 2) art. 10 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy nowej,
- 3) art. 13 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 17 ust. 10 ustawy nowej,

- 4) art. 19b ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 54 ustawy nowej,
 - 5) art. 21 ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 42 ust. 8 ustawy nowej,
 - 6) art. 23a ust. 9 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 62ve ustawy zmienianej w art. 145,
 - 7) art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy nowej,
 - 8) art. 35d ust. 5 i art. 35k ust. 3 ustawy poprzedniej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 82 ustawy nowej,
 - 9) art. 10a ust. 8 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 143 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 10a ust. 8 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 143 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
 - 10) art. 18 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
 - 11) art. 27 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 145 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą
- jednak nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 169. 1. Tworzy się System Rejestracji Broni.

2. Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną lub istotnymi komponentami przekazują organowi koncesyjnemu informacje o spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy nowej, oraz kopię rejestru, o której mowa w art. 117 ust. 3 ustawy nowej, nie wcześniej niż w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej i nie później niż w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie przepisów działu IV ustawy nowej.

3. Organ koncesyjny, w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej, zapewni możliwość przekazywania danych niezbędnych do uzyskania dostępu do Systemu Rejestracji Broni, o których mowa w art. 104 ust. 2 ustawy nowej.

4. Organ koncesyjny przekazuje dane, o których mowa w ust. 3, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie przepisów działu IV ustawy nowej, a jeżeli informacje przekazano po

wejściu w życie przepisów działu IV ustawy nowej – w terminie 60 dni od dnia otrzymania tej informacji.

Art. 170. 1. W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków z budżetu państwa będących konsekwencją wejścia w życie ustawy nowej wynosi 26,34 mln zł, z tym że w poszczególnych latach limit wynosi:

- 1) w 2019 r. – 7,58 mln zł;
- 2) w 2020 r. – 1,68 mln zł;
- 3) w 2021 r. – 1,34 mln zł;
- 4) w 2022 r. – 1,38 mln zł;
- 5) w 2023 r. – 3,95 mln zł;
- 6) w 2024 r. – 1,45 mln zł;
- 7) w 2025 r. – 1,48 mln zł;
- 8) w 2026 r. – 1,52 mln zł;
- 9) w 2027 r. – 4,36 mln zł;
- 10) w 2028 r. – 1,60 mln zł.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w przypadku IV kwartału – według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz w przypadku gdy w okresie od początku roku kalendarzowego do dnia ostatniej oceny, o której mowa w ust. 2, część limitu rocznego przypadającego proporcjonalnie na ten okres zostanie przekroczona co najmniej o 10%, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy nowej, w tym na wynagrodzenia.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 171. Traci moc ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Art. 172. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 10 ust. 2, art. 17 ust. 2 pkt 2, art. 47 ust. 4, art. 59 ust. 4, art. 63 ust. 1 pkt 3 oraz działu IV, które wchodzi w życie z dniem 14 grudnia 2019 r.

Załącznik
do ustawy
z dnia
(poz.)

KATEGORIE I PODKATEGORIE STRZELECKIEJ BRONI PALNEJ I AMUNICJI DO STRZELECKIEJ BRONI PALNEJ

Do celów niniejszego załącznika określenie:

- 1) „krótka strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną z lufą, której długość nie przekracza 30 centymetrów lub której całkowita długość nie przekracza 60 centymetrów;
- 2) „długa strzelecka broń palna” oznacza każdą strzelecką broń palną inną niż krótka strzelecka broń palna;
- 3) „samoczynna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
- 4) „samopowtarzalna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
- 5) „powtarzalna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub cylindra;
- 6) „jednostrzałowa strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną bez magazynka, którą ładuje się przed każdorazowym strzałem przez ręczny załadunek naboju do komory lub wgłębienia na ładunek w części zamkowej lufy;
- 7) „amunicja z pociskami penetrującymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami osłoniętymi i posiadającymi rdzeń penetrujący;
- 8) „amunicja z pociskami wybuchającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi ładunek eksplodujący przy uderzeniu;
- 9) „amunicja z pociskami zapalającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi mieszaninę chemiczną, która ulega zapaleniu przy kontakcie z powietrzem lub przy uderzeniu.

Kategoria A

1. Wojskowe pociski wybuchowe i granatniki.
2. Samoczynna strzelecka broń palna.
3. Strzelecka broń palna ukryta pod postacią innego przedmiotu.
4. Amunicja z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji.
5. Amunicja do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, z wyjątkiem amunicji stosowanej do celów myśliwskich lub sportowych, dla osób uprawnionych do korzystania z niej.
6. Samoczynna strzelecka broń palna, która została przerobiona na samopowtarzalną strzelecką broń palną.
7. Każdy z poniższych rodzajów samopowtarzalnej strzeleckiej broni palnej centralnego zapłonu:
 - 1) krótka strzelecka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 21 nabojów bez przeładowania, jeżeli mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów stanowi część tej broni lub jeżeli odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów jest do niej wprowadzony;
 - 2) długa strzelecka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 11 nabojów bez przeładowania, jeżeli mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów stanowi część tej broni lub jeżeli odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów jest do niej wprowadzony.
8. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna (strzelecka broń palna, która jest pierwotnie przeznaczona do strzelania z ramienia), którą można zmniejszyć do długości mniejszej niż 60 cm bez utraty funkcjonalności dzięki zastosowaniu kolby składanej lub teleskopowej lub kolby, którą można usunąć bez użycia narzędzi.
9. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii, która została przerobiona na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.

Kategoria B

1. Krótka strzelecka broń palna powtarzalna.
2. Krótka strzelecka broń palna jednostrzałowa centralnego zapłonu.
3. Krótka strzelecka broń palna jednostrzałowa bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 28 cm.

4. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna, której mechanizm ładujący i komora mogą łącznie pomieścić więcej niż 3 naboje w przypadku strzeleckiej broni palnej bocznego zapłonu, a ponad 3, lecz mniej niż 12 nabojów w przypadku strzeleckiej broni palnej centralnego zapłonu.
5. Samopowtarzalna krótka strzelecka broń palna inna niż broń kategorii A wymieniona w pkt 7 ppkt 1.
6. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna kategorii A wymieniona w pkt 7 ppkt 2, której mechanizm ładujący i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż 3 naboje, w przypadku gdy mechanizm ładujący jest odłączalny lub w przypadku gdy nie jest pewne, czy broni tej nie można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi na broń, której mechanizm ładujący i komora mogą pomieścić łącznie więcej niż 3 naboje.
7. Powtarzalna i samopowtarzalna strzelecka długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm.
8. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii po przerobieniu jej na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.
9. Samopowtarzalna strzelecka broń palna do użytku cywilnego, która jest podobna do broni z mechanizmami automatycznymi (samoczynnej) inna niż broń kategorii A wymieniona w pkt 6, 7 lub 8.

Kategoria C

1. Powtarzalna długa strzelecka broń palna inna niż broń kategorii B wymieniona w pkt 7.
2. Długa strzelecka broń palna jednostrzałowa z lufą bruzdowaną.
3. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna inna niż kategorii A lub B.
4. Jednostrzałowa krótka strzelecka broń palna bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 28 cm.
5. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii po przerobieniu jej na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.
6. Strzelecka broń palna kategorii A, B i C, która została pozbawiona cech użytkowych zgodnie z ustawą.
7. Jednostrzałowa długa strzelecka broń palna z lufą o gładkim przewodzie, wprowadzana do obrotu od dnia 14 września 2018 r.

UZASADNIENIE

1. Wstęp

Przedstawiany projekt ma na celu zastąpienie nowym aktem prawnym ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, zwanej dalej „ustawą z dnia 22 czerwca 2001 r.”.

Ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. weszła w życie w dniu 1 lipca 2001 r. jako ustawa szczególna do ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej – która w swojej treści zawierała obowiązek posiadania koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Poza koniecznością stworzenia przepisów określających zasady wykonywania działalności wymagającej uzyskania koncesji, ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. wprowadziła do polskiego porządku prawnego wymogi określone w prawie Unii Europejskiej, przyjęte w związku z akcesją Rzeczypospolitej Polskiej do UE, co nastąpiło w dniu 1 maja 2004 r. Podstawowym aktem prawa europejskiego, który został wdrożony do ustawy jeszcze przed akcesją, była dyrektywa Rady z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni 91/477/EWG (Dz. Urz. WE L 256 z 13.09.1991, str. 51), zwana dalej „dyrektywą 91/477/EWG”.

Od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. miały miejsce znaczące zmiany w jej otoczeniu prawnym, zarówno w prawie krajowym, jak i europejskim.

Ustawę z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej zastąpiła ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, która również z uwagi na konieczność przebudowy i reformy prawnoinstytucjonalnego otoczenia przedsiębiorców oraz wykonywanej przez nich działalności gospodarczej zawartych w dokumentach rządowych – „Planie na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” i „Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” – została zastąpiona nową ustawą – Prawo przedsiębiorców.

W obszarze prawa europejskiego także nastąpiły dynamiczne zmiany. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179/5 z 08.07.2008, str. 5) zmieniła dyrektywę 91/477/EWG. Należy mieć na uwadze, że oba ww. akty prawa europejskiego zostały wdrożone do prawa polskiego w całości.

W listopadzie 2015 r. Komisja Europejska podjęła prace nad nowelizacją ww. dyrektyw z nadrzędnym celem uszczelnienia systemu kontroli przepływu broni w Państwach Członkowskich Wspólnoty Europejskiej. Ostatnia nowelizacja zbiegła się z cykliczną ewaluacją funkcjonowania dyrektywy, jak również z tragicznymi zamachami terrorystycznymi w Paryżu i Brukseli (marzec 2016 r.), w wyniku których wskazane zostały obszary wymagające poprawy przepisów. Projekt nowelizacji został przyjęty przez Parlament Europejski w marcu 2017 r., a sama dyrektywa 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r., zwana dalej „dyrektywą 2017/853”, została opublikowana w dniu 24 maja 2017 r. (Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 22). Państwa Członkowskie UE powinny implementować jej przepisy do dnia 14 września 2018 r.

Ponadto weszło w życie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażające art. 10 Protokołu NZ przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiającego zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1), zwane dalej „rozporządzeniem UE 258/2012”.

Istotne znaczenie dla działalności reglamentowanej ma również rozporządzenie wykonawcze Komisji Europejskiej (UE) 2015/2403 ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku (Dz. Urz. UE L 333 z 09.12.2015, str. 67), zwane dalej „rozporządzeniem 2015/2403”. Także to rozporządzenie podlegało modyfikacji i zostało zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/337 z dnia 5 marca 2018 r. (Dz. Urz. UE L 202 z 05.03.2018, str. 56).

Najbardziej istotny wpływ prawo unijne wywarło na obszar związany z wytwarzaniem i obrotem materiałami wybuchowymi, bronią i amunicją przeznaczoną na rynek

cywilny. Jednak zakres reglamentacji przyjęty w Polsce jest znacznie szerszy i obejmuje również materiały wybuchowe, broń i amunicję używaną przez wojsko, Policję i inne państwowe formacje uzbrojone, a także wyroby posiadające przeznaczenie wojskowe i policyjne oraz technologię do produkcji tych wyrobów.

Ponieważ zakres zmian, jakie należałoby wprowadzić do ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. w związku ze zmianami wynikającymi z prawa krajowego i europejskiego, w zasadniczy sposób wpływa na jej dotychczasowy kształt, a obszerność nowelizacji znacznie przekraczałaby objętość ustawy zmienianej, uzasadnione jest, aby został przygotowany tekst nowej ustawy, spójny z innymi aktami prawa, wzbogacony doświadczeniami wynikającymi ze stosowania ustawy. Niebagatelny wpływ na kształt projektu mają również zmiany wynikające ze zmiany podejścia do tworzenia aktów prawnych towarzyszących ustawom. Do ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. wydano w latach 2001–2003 szereg rozporządzeń wykonawczych, które w części podlegały nowelizacji, jednak zawierały przepisy określające obowiązki przedsiębiorców, które zgodnie z obecnie obowiązującymi zasadami techniki legislacyjnej powinny mieć rangę przepisów włączonych do obszaru ustawy.

Projekt nowej ustawy nie przewiduje wymiany dotychczas udzielonych koncesji, ponieważ nie zmienia się, w odróżnieniu od rozwiązań wprowadzonych ustawą z dnia 22 czerwca 2001 r., obszar objęty reglamentacją.

Na podstawie przepisów ww. ustawy w latach 2003–2018 organ koncesyjny (minister właściwy do spraw wewnętrznych) udzielił 1682 koncesji na wykonywanie działalności we wszystkich zakresach określonych w tej ustawie. W tym okresie z obrotu prawnego wycofano ok. 400 koncesji na skutek np. cofnięcia z uwagi na zaprzestanie wykonywania działalności, cofnięcia na skutek stwierdzonych nieprawidłowości w wykonywaniu działalności, stwierdzenia wygaśnięcia w związku z likwidacją przedsiębiorstwa osoby prawnej lub śmiercią przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną. Koncesje są udzielane zarówno osobom fizycznym, jak i przedsiębiorcom innym niż osoba fizyczna, bez ograniczenia co do liczby udzielonych koncesji, jak i formy prawnej działalności. Działalność w zakresie określonym ustawą z dnia 22 czerwca 2001 r. jest wykonywana przez niewielką grupę przedsiębiorców. Świadczy o tym liczba koncesji udzielanych w danym roku: np. w 2008 r. udzielono 45 koncesji, w 2011 r. – 43, w 2015 r. – 86, w 2016 r. – 119, w 2017 r. – 105, a w 2018 r. – 117.

Nie ulega jednak wątpliwości, że działalność ta dotyczy kluczowego dla bezpieczeństwa i porządku publicznego obszaru, jak również ma bezpośredni związek z realizacją obowiązków wynikających np. z faktu uczestnictwa w NATO i wynikających z tego zobowiązań sojuszniczych. Poza wytwarzaniem i sprzedażą na rynek cywilny materiałów wybuchowych, broni i amunicji, przedsiębiorcy posiadający koncesję ministra właściwego do spraw wewnętrznych przez dostawy wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mają wpływ na jakość uzbrojenia i wyposażenia wojska, Policji i pozostałych państwowych formacji uzbrojonych.

Posiadanie koncesji ministra właściwego do spraw wewnętrznych na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu szeroko pojętym uzbrojeniem jest ponadto dokumentem wymaganym przy dokonywaniu transakcji z zagranicą na zasadach określonych w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa.

2. Główne obszary zmian

Ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. zawiera rozwiązania, które w toku jej funkcjonowania okazały się zasadne i skuteczne. Zaledwie w kilkunastu przypadkach rozstrzygnięcia dokonywane przez organ koncesyjny były przedmiotem orzekania sądów administracyjnych. Orzeczenia w zakresie objętym ww. ustawą są więc nieliczne i brak jest rozstrzygnięć, które miałyby wpływ na mechanizmy koncesjonowania działalności opisane w ustawie. Dlatego też projekt nowej ustawy nie zawiera rozwiązań w sposób znaczący zmieniających dotychczasowe przepisy w zakresie warunków, jakie powinien spełnić przedsiębiorca ubiegający się o udzielenie koncesji, zasad wykonywania działalności w zakresie wytwarzania i obrotu, przemieszczania broni palnej i amunicji, okoliczności uzasadniających cofnięcie koncesji i kontroli sposobu wykonywania działalności reglamentowanej.

Projekt nowej ustawy wprowadza nowe obowiązki wynikające wprost z prawa europejskiego, które będą miały zasadniczy wpływ na działalność przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu bronią palną i amunicją do tej broni.

– **System śledzenia broni**

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5) wprowadziła obowiązek stworzenia przez Państwa Członkowskie systemu śledzenia historii każdej jednostki broni palnej od jej wytworzenia lub importu, przez kolejnych posiadaczy, aż do faktycznego jej zniszczenia. Dodatkowo dyrektywa 2017/853 włącza do systemu śledzenia broni również broń posiadaną przez przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie wytwarzania i obrotu bronią palną. Celem takiego działania jest zapewnienie, że broń palna oraz każdy istotny komponent broni palnej, zdefiniowane w ww. dyrektywie, wprowadzone na rynek zostały oznakowane i zarejestrowane w sposób umożliwiający systematyczne śledzenie historii losów tej broni palnej i jej komponentów od wytwórcy do nabywcy, gwarantując upoważnionym organom dostęp do systemów rejestracji danych obejmujących każdą jednostkę broni palnej objętej dyrektywą przez utworzenie i prowadzenie skomputeryzowanego, scentralizowanego systemu rejestracji danych o broni palnej, przechowywanego przez okres 30 lat od jej zniszczenia zapisane w systemie informacje identyfikujące jednoznacznie daną broń palną i jej aktualnego posiadacza. Celem tego działania jest ograniczenie nielegalnego wytwarzania lub nielegalnego obrotu bronią palną oraz udzielanie właściwym organom Państw Członkowskich pomocy w wykrywaniu, badaniu i analizowaniu procesów nielegalnego wytwarzania broni i nielegalnego obrotu bronią palną.

– **Wywóz broni**

Kolejnym aktem prawa europejskiego wymagającym osadzenia w polskim ustawodawstwie jest rozporządzenie UE nr 258/2012. Mając na uwadze, że wydanie przepisów krajowych w celu implementacji rozporządzeń unijnych jest dopuszczalne na zasadach wyjątkowych w ściśle określonych przypadkach, zmienione i nowe przepisy wprowadzone do projektowanej ustawy są nakierowane na zgodność z przepisami rozporządzenia UE nr 258/2012, nie zmieniają definicji tego rozporządzenia i są:

- 1) niezbędne dla zapewnienia stosowania i pełnej skuteczności rozporządzenia przez określenie właściwych organów krajowych i związanych z tym kwestii natury proceduralnej, finansowej i organizacyjnej;

- 2) zgodne z przepisami rozporządzenia UE nr 258/2012, które przewidują wydanie określonych przepisów krajowych bezpośrednio i pośrednio z niego wynikających;
- 3) konieczne w związku z dyspozycją wprowadzenia do krajowego porządku prawnego sankcji (w tym sankcji cywilnoprawnych, administracyjnych lub karnych) za naruszenie przepisów rozporządzenia;
- 4) powtórzeniem treści niektórych przepisów rozporządzenia UE nr 258/2012 z przyczyn natury techniczno-legislacyjnej lub organizacyjnej albo gdy brak powtórzenia przepisów rozporządzenia uczyniłby te akty niezrozumiałymi, a odesłanie lub nawiązanie w inny sposób do treści rozporządzenia nie jest możliwe lub nie prowadziłyby do właściwych efektów legislacyjnych.

Głównym celem przepisów zarówno rozporządzenia UE nr 258/2012, jak i dyrektywy Rady 91/477/EWG jest maksymalne ograniczenie nielegalnego wytwarzania lub obrotu bronią palną, które oznacza:

- 1) zgodnie z przepisami dyrektywy 91/477/EWG: nabycie, sprzedaż, dostawę, przemieszczenie lub przekazanie broni palnej, istotnych komponentów tej broni lub amunicji z terytorium lub przez terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego, jeżeli żadne z zainteresowanych państw członkowskich nie wydało na to zezwolenia zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy lub jeżeli zmontowana broń palna nie jest oznakowana zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy;
- 2) zgodnie z przepisami rozporządzenia UE nr 258/2012: przywóz, wywóz, sprzedaż, dostawę, przemieszczanie lub przekazanie broni palnej, jej istotnych komponentów lub amunicji lub jej komponentów, jeżeli komponenty te są również objęte wymogiem uzyskania zezwolenia w danym państwie członkowskim, z terytorium lub przez terytorium jednego z państw członkowskich do państwa trzeciego, jeżeli zachodzi którykolwiek z poniższych warunków:
 - a) dane państwo członkowskie nie udziela zezwolenia na taką operację zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia,
 - b) broń palna nie jest oznakowana zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 91/477/EWG,

- c) na przywożonej broni palnej nie umieszczono w chwili przywozu co najmniej prostego oznakowania pozwalającego na identyfikację pierwotnego państwa przywozu w Unii Europejskiej lub jeżeli na broni palnej nie umieszczono takiego niepowtarzalnego oznakowania pozwalającego na identyfikację przywożonej broni palnej.

Wyznaczonymi środkami umożliwiającymi osiągnięcie ww. zamierzonego celu są:

- 1) jednolite oznakowanie broni palnej oraz istotnych komponentów broni palnej, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 91/477/EWG, do których odwołują się przepisy rozporządzenia UE nr 258/2012;
- 2) systematyczne śledzenie historii broni palnej, istotnych komponentów broni palnej od producenta do nabywcy zgodnie z przepisami rozporządzenia UE nr 258/2012, środkami określonymi w przepisach dyrektywy 91/477/EWG,
- 3) ustalenie organów właściwych do wykonania:
 - a) art. 7 rozporządzenia UE 258/2012 – wydawanie zezwoleń na wywóz broni palnej, jej części oraz istotnych komponentów albo amunicji do krajów trzecich,
 - b) art. 9 rozporządzenia UE 258/2012 – realizowanie procedur uproszczonych na wywóz czasowy lub powrotny broni palnej, jej części oraz istotnych komponentów albo amunicji do krajów trzecich,
 - c) art. 11 rozporządzenia UE 258/2012 – odmawianie, unieważnianie, zawieszanie, zmienianie, cofanie zezwoleń na wywóz broni palnej, jej części oraz istotnych komponentów albo amunicji do krajów trzecich,
 - d) art. 17 rozporządzenia UE 258/2012 – realizacja formalności celnych w związku z wywozem broni palnej, jej części oraz istotnych komponentów albo amunicji do krajów trzecich.

– Pozbawianie cech użytkowych broni palnej

Rozporządzenie 2015/2403 (zmienione następnie rozporządzeniem z dnia 5 marca 2018 r. nr 2018/337) ustanowiło wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni palnej cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku. Dodatkowo przepisy tego rozporządzenia precyzyjnie określają sposób przeprowadzania określonych czynności, w wyniku których broń traci swoje cechy użytkowe, jest więc uzasadnione wyraźne odesłanie w projektowanej ustawie do jego przepisów, w celu

zapewnienia, że przedsiębiorcy wykonujący działalność opisaną w rozporządzeniu będą stosowali się ściśle do zawartych w nim procedur, oraz zapewnienia, że broń taka będzie rejestrowana przez uprawnione organy w systemie rejestracji broni palnej, a prawidłowe wykonanie pozbawienia cech użytkowych będzie miało potwierdzenie w stosownym dokumencie – świadectwie dla broni palnej pozbawionej cech użytkowych. Konsekwencją tej zmiany jest włączenie tej broni do systemu rejestracji broni palnej podlegającej śledzeniu jej historii oraz wskazanie w akcie wykonawczym do ustawy podmiotów uprawnionych do oceny prawidłowości pozbawienia cech użytkowych i wydawania świadectw pozbawienia broni cech użytkowych.

– Realizacja wniosków pokontrolnych NIK

Projekt ustawy zawiera ponadto przepisy, których wprowadzenie stało się niezbędne w związku z Informacją z dnia 22 kwietnia 2015 r. o wynikach kontroli Najwyższej Izby Kontroli P/14/073 „Zapewnienie bezpieczeństwa obywateli w związku z wytwarzaniem, transportem, przechowywaniem i stosowaniem materiałów wybuchowych do użytku cywilnego”. Informacja ta zawiera, jako zalecenia pokontrolne, wnioski *de lege ferenda*, sformułowane przez Najwyższą Izbę Kontroli, co prawda w odniesieniu do działalności dotyczącej tych materiałów wybuchowych, mające jednak znaczenie uniwersalne dla całej sfery działalności reglamentowanej, objętej projektowaną ustawą.

NIK wskazuje m.in. na konieczność wprowadzenia do ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. regulacji, zgodnie z którą możliwe będzie nieządanie przez organ koncesyjny od przedsiębiorców ubiegających się o udzielenie koncesji na obrót bez prawa do magazynowania zaświadczeń, o których mowa w art. 12 ust. 2 pkt 10 ustawy (dotyczących lokalu, w którym ma być prowadzona działalność). Ponadto niezbędne jest określenie, jak długo ważna jest opinia wydana przez Policję, dotycząca osób ubiegających się o dopuszczenie do czynności związanych z wytwarzaniem i obrotem materiałami wybuchowymi. Niezbędne jest również ujednoczenie informacji o sprzedaży, sporządzanych na podstawie *rozporządzenia Ministrów Gospodarki i Spraw Wewnętrznych z dnia 6 marca 2013 r. w sprawie sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz kontroli przestrzegania tych warunków* w taki sposób, aby możliwa była szybka weryfikacja prawidłowości dokonanych transakcji przez

organy do tego upoważnione. Przepisy projektu ustawy realizują zalecenia wskazane w wystąpieniu pokontrolnym NIK.

– **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/853 z dnia 17 maja 2017 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 22)**

Konsekwencją zawartych w dyrektywie 2017/853 przepisów zmieniających dyrektywę 91/477/EWG jest objęcie obowiązkiem uzyskania koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej wszystkich rusznikarzy, którym powierzana jest strzelecka broń palna lub jej istotne komponenty w celu dokonania przeróbki, naprawy albo remontu, jak również wytwarzanie przez nich istotnych komponentów niezbędnych do przerobienia, naprawy lub remontu tej broni. Poza zasięgiem obowiązywania nowych przepisów pozostaną działania niekomercyjne, prywatne, polegające na zmianach w kolbach lub przyrządach celowniczych lub konserwacja, dokonywane przez posiadacza broni. Takie brzmienie przepisów prawa europejskiego powoduje, że rusznikarze, którzy z uwagi na fakt, że ich działania nie obejmowały ingerencji w istotne części broni, nie byli dotychczas zobowiązani do uzyskania koncesji, pod rządami nowej ustawy w przypadku przyjmowania broni do naprawy, konserwacji, zdobienia itp. zostaną objęci wymogiem uzyskania koncesji, będą prowadzić ewidencję przyjętej broni, która będzie przechowywana w odpowiednich, przystosowanych pomieszczeniach zabezpieczonych przed dostępem osób nieuprawnionych, zaś sami rusznikarze będą musieli spełnić warunki do uzyskania koncesji. Działanie takie ma na celu eliminację szarej strefy usług, w ramach której broń była pozostawiana do faktycznej dyspozycji osób, których kwalifikacje oraz stosunek do obowiązującego porządku prawnego nie zostały zweryfikowane, jak również które nie były zobowiązane do żądania dokumentów potwierdzających legalne posiadanie broni przez zlecającego usługę, zaś sposób przechowywania broni nie podlegał żadnym regulacjom.

– **częściowe wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. UE L 96 z 29.03.2014, str. 1) – w odniesieniu do przemieszczania amunicji – zwanej dalej „dyrektywą 2014/28/UE”**

Projektowaną ustawą dokonuje się zmian w ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Zmiany polegają na przeniesieniu do nowej ustawy przepisów dotyczących amunicji, a w szczególności jej definicji i zasad przemieszczania na obszarze UE. Ma to swoje uzasadnienie w tym, że ustawa o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu m.in. amunicją powinna definiować amunicję oraz określać zasady jej przemieszczania na obszarze UE i wywóz do krajów trzecich – poza obszar UE, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku broni. Przepisy w tym zakresie powinny być określone w jednym akcie prawnym i nie mogą być mylące dla przedsiębiorcy. Do ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zostaną przeniesione natomiast przepisy regulujące kwestie związane z materiałami wybuchowymi do użytku cywilnego, niemające związku z ich wytwarzaniem i obrotem, dotyczące obowiązków importerów i dystrybutorów.

3. Dział I – Przepisy ogólne (Art. 1–6)

Podstawowe znaczenie dla nowej ustawy ma słownik użytych w niej pojęć, na których kształt mają wpływ definicje zawarte w prawie europejskim, a w szczególności w rozporządzeniu UE 258/2012. Definicje zawarte w tym rozporządzeniu należy stosować wprost i brak jest co prawda obowiązku włączania ich do tekstu ustawy krajowej, należy jednak mieć na uwadze, że przedsiębiorca działający w obszarze wytwarzania i obrotu bronią właśnie w niniejszej ustawie powinien uzyskać pełną informację, co należy rozumieć przez pojęcia takie jak np. broń i amunicja, bez sięgania do aktów prawa europejskiego.

Projekt nowej ustawy, określając jej zakres przedmiotowy, został uzupełniony (art. 1 pkt 2) o przepisy mające związek z oczyszczaniem terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych, o którym mowa w Dziale VI projektu, a które zostały przeniesione z ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r.

Bez zmian pozostaje definicja „obrotu” (art. 2 ust. 2), natomiast doprecyzowano pojęcie „wytwarzanie” (art. 2 ust. 1), co ma na celu wyraźne podkreślenie, że działalność wytwórcza nie sprowadza się wyłącznie do wytworzenia nowych towarów koncesjonowanych (materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym). Do tego pojęcia należy również włączyć

działalność polegającą na naprawie, konserwacji, przerabianiu, modernizacji, demontażu, montażu, instalacji, serwisowaniu itp.

Sama mnogość potencjalnych czynności wskazuje na konieczność zastąpienia ich enumeratywnego wyliczenia zapisem bardziej pojemnym i uniwersalnym, ponieważ wszystkie ww. działania, jakim podlegać mogą towary koncesjonowane, powinny być objęte przepisami ustawy. Racjonalne jest zatem podkreślenie, że jeżeli ustawodawca uznał za konieczne objęcie obowiązkiem uzyskania koncesji wykonywanie działalności polegającej na wytwarzaniu nowego egzemplarza broni lub wyrobu o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, to ich naprawa, remont i modernizacja, czyli zmiana lub przywracanie pierwotnych właściwości, również powinna podlegać koncesjonowaniu, bo dotyczy tego samego wyrobu, a celem takiego działania jest uzyskanie produktu o pożądanych właściwościach. Przedsiębiorca wykonujący taką działalność również powinien posiadać odpowiednią koncesję, czyli być osobą pozytywnie zweryfikowaną w toku opiniowania i posiadać odpowiednie kwalifikacje oraz spełniać inne warunki określone w ustawie.

W nowej ustawie bez zmian pozostają pojęcia: „materiały wybuchowe” oraz „wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym”. „Technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym” została zdefiniowana jako dane technologiczne, czyli zespół informacji.

Podstawowa zmiana jest związana z wprowadzeniem zawartych w rozporządzeniu UE 258/2012 definicji: „broń palna” i jej „istotne komponenty” oraz „amunicja”. Ponieważ ustawa odnosi się do wszystkich rodzajów broni i amunicji, nie zaś wyłącznie do broni i amunicji cywilnej, należało skonstruować nowe pojęcia w taki sposób, aby zawierały one odniesienie wprost do przepisów rozporządzenia UE 258/2012 oraz określały broń i amunicję wykorzystywaną poza sektorem cywilnym. Broń palną, którą można posiadać na podstawie indywidualnych pozwoleń na broń, tj. broń, której dotyczy rozporządzenie UE 258/2012 oraz dyrektywa 91/477/EWG (ze zmianami) w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni, na potrzeby projektowanej ustawy nazwano „strzelecką bronią palną”. Taka sama zasada została zastosowana przy konstrukcji nowej definicji pojęcia „amunicja”, która uwzględnia amunicję mającą zastosowanie zarówno w sektorze cywilnym, jak i wojskowym. Broń palna, której dotyczy dyrektywa, została sklasyfikowana (wyszczególniona) w Części II Załącznika I dyrektywy 91/477/EWG,

zmienionej dyrektywą 2017/853. W wyniku analizy powyższych zapisów, przeprowadzonej z udziałem ekspertów (MSWiA, Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji, Wojskowej Akademii Technicznej, Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia, Inspektoratu Uzbrojenia MON) w dziedzinie techniki uzbrojenia, stwierdzono, że broń sklasyfikowana w Części II Załącznika I oraz opisana w dyrektywie określeniem „*broń palna*” mieści się w funkcjonującym w Polsce i właściwym merytorycznie (technicznie) pojęciu „strzelecka broń palna”.

Z uwagi na to, iż ustawa reguluje wykonywanie działalności gospodarczej m.in. w zakresie wytwarzania i obrotu bronią i amunicją, przy czym dotyczy ona również broni i amunicji, które nie są objęte dyrektywą, a jednocześnie jest to specyficzna działalność gospodarcza, wprowadzono słownik pojęciowy zawierający definicje zgodne z przepisami prawa europejskiego, a jednocześnie właściwe pod względem technicznym. Wprowadzony słownik pojęciowy pozwoli organom i przedsiębiorcom stosującym ustawę w praktyce uniknąć błędów interpretacyjnych.

Wprowadzone w ustawie pojęcie „broń palna” jest pojęciem szerokim, obejmującym każdą broń, w której do miotania pocisku lub substancji drażniących, innych substancji aktywnych, nabojów pirotechnicznych lub do wytwarzania efektów dźwiękowo-wizualnych jest wykorzystywana energia produktów powstałych w wyniku reakcji chemicznej ładunku miotającego. Jednocześnie definiowane jest pojęcie ładunku miotającego – przez który należy rozumieć określoną ilość materiału wybuchowego lub kombinacji materiałów wybuchowych, które w wyniku reakcji chemicznej wytwarzają produkty gazowe zdolne do miotania pocisku lub chemicznego środka obездwładniającego lub do wytwarzania efektów dźwiękowo-wizualnych.

W ramach opiniowania projektu ustawy zostały przeprowadzone konsultacje publiczne z ekspertami w zakresie techniki uzbrojenia oraz przedsiębiorcami wykonującymi działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. W wyniku przeprowadzonych konsultacji ustalono, że w definicji strzeleckiej broni palnej, zawartej w dyrektywie, wyrazy „śrut, kula, pocisk” należy zastąpić jednym wyrazem „pocisk”. Wyrażenie „śrut, kula, pocisk” (ang. *shot, bullet, projectile*) zostało zaczerpnięte z zawartej w dyrektywie 91/477/EWG definicji broni palnej (odpowiadającej ustawowej definicji strzeleckiej broni palnej). W nomenklaturze

technicznej dotyczącej zagadnień związanych z bronią i amunicją, zarówno „śrut” jak i „kula” są rodzajami pocisku, czyli obiektu, który jest wyrzucany (miotany) siłą gwałtownie spalających się gazów lub innym sposobem, podczas strzału z broni. Takie znaczenie pojęcia „pocisk” (ang. *projectile*) potwierdza również wyjaśnienie przedstawione w dokumencie „European Firearm Experts (EFE) Group Glossary of Firearms Terminology October 2015”, zawierającym wyjaśnienia użytych w dyrektywie terminów technicznych, tj.: „*Projectile - an object (bullet, shot, slug or pellet) which is discharged by the force of rapidly burning gases or by other means when a gun is fired*”.

Dyrektywa 91/477/EWG, definiując broń palną, posługuje się pojęciem „palnego materiału miotającego”, jako substancji wykorzystywanej do miotania pocisku. Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, definiując broń palną, posługuje się pojęciem „materiału miotającego”. Taka konstrukcja przepisów powoduje konieczność interpretacji, coraz liczniejszych w miarę upływu czasu, na potrzeby zarówno osób posiadających lub zamierzających nabyć broń, przedsiębiorców działających w obszarze wytwarzania i handlu bronią, a także organów prowadzących postępowania związane z prawem do posiadania broni. Należało więc na potrzeby projektu ustawy stworzyć nową definicję broni palnej z precyzyjnym określeniem substancji wykorzystywanej do miotania pocisku. Nowa definicja zawarta w projekcie ustawy jest spójna z naukową terminologią i klasyfikacją odnoszącą się do rodzajów materiałów wybuchowych i odnosi się do zasady działania i funkcjonalności broni palnej.

Pojęcie „broń palna” użyte w projektowanej ustawie obejmuje zatem strzelecką broń palną, której dotyczy dyrektywa, a także mającą zastosowanie w wojsku artyleryjską oraz raketową broń palną, co wyeliminuje stosowane dotychczas (w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r.) w odniesieniu do artyleryjskiej i raketowej broni palnej pojęcie „*broń inna niż broń palna*”, będące w sprzeczności z funkcjonującym w Polsce nazewnictwem naukowo-technicznym stosowanym m.in. przez instytuty badawcze zajmujące się profesjonalnie bronią.

Pojęcie „strzelecka broń palna” oznacza „*broń palną*” w rozumieniu dyrektywy. Na potrzeby ustawy, zgodnie ze znaczeniem definicji zawartej w dyrektywie, dopełnionej klasyfikacją w Części II Załącznika I dyrektywy, zostało ono doprecyzowane przez dodanie stwierdzenia „o kalibrze mniejszym niż 20 mm”, co oznacza, że broń

spełniająca ustawową definicję „broni palnej”, wyposażona w lufę o kalibrze równym 20 mm bądź większym, jest zaliczana do artyleryjskiej broni palnej. W zakres pojęcia „strzelecka broń palna” wchodzi również granatniki i broń sygnałowa.

Prace nad projektem ustawy, jak również doświadczenie wynikające z praktycznego stosowania ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., pokazały potrzebę określenia istotnych komponentów artyleryjskiej broni palnej, które wytworzone jako odrębne komponenty lub będące przedmiotem obrotu jako odrębne komponenty – niewymontowane w broń, powinny być zaewidencjonowane odrębnie. Komponenty te nie były określone na gruncie obowiązującej ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., a różnią się od istotnych komponentów strzeleckiej broni palnej. Komponenty artyleryjskiej broni palnej zostały zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 5. Do istotnych komponentów stosuje się przepisy dotyczące strzeleckiej broni palnej, a do istotnych komponentów artyleryjskiej broni palnej stosuje się przepisy dotyczące broni palnej innej niż strzelecka broń palna.

Ustawa dodatkowo określa pojęcie „kaliber” (art. 3 ust. 1 pkt 6) jako parametr broni określony – wyrażoną w milimetrach, calach albo wagomiarowo – wartością zawartą w oznaczeniu naboju scalonego przeznaczonego dla danej broni, a w przypadku broni rozdzielnego ładowania – wyrażoną w milimetrach najmniejszą średnicę przewodu lufy. Zdefiniowanie tego pojęcia jest niezbędne z uwagi na dotychczasowe problemy związane z jego interpretacją i stosowaniem oraz z uwagi na fakt, że kaliber broni jest istotnym elementem identyfikującym broń na potrzeby jej ewidencjonowania.

Pojęcie „odzysku”, pierwotnie powiązane z przepisami o odpadach, zawarte w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r., zostało zastąpione na potrzeby ustawy szerszym pojęciem „zniszczenie”, które uwzględnia odzysk i unieszkodliwianie w rozumieniu przepisów nowej ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Ponieważ ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach wyłącza ze swojego zakresu materiały wybuchowe, w pojęciu zniszczenia zostały wskazane odrębne czynności w postaci niszczenia, unieszkodliwiania lub utylizacji mające zastosowanie w przypadku neutralizacji materiałów wybuchowych.

Projekt ustawy w art. 4 wprowadza zasadę, że przepisy dotyczące reglamentacji nie dotyczą broni historycznej – broni palnej rozdzielnego ładowania, przystosowanej do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego (dymnego), wytworzonej przed 1900 r. Taka cezura czasowa wynika z wynalezienia w latach 1884–1886 prochu

bezdymnego, którego stosowanie pozwoliło na rozwój i powstanie wielu rodzajów nowoczesnej broni. Planowany przepis dotyczy wyłącznie broni historycznej, uznanej za zabytkową, nie zaś jej reprodukcji wykonywanych współcześnie.

Zgodnie z załącznikiem 1 pkt III lit. b dyrektywy 91/477/EWG, za broń nie uznaje się broni „uznanej za broń zabytkową”. Racjonalna wykładnia tego przepisu nakazuje stwierdzić, że nie chodzi tu o broń uznaną za zabytek w rozumieniu prawa krajowego, ale o każdą broń dawną, która z uwagi na zastosowaną technologię i sposób działania na tyle odbiega od współczesnej broni, że jej reglamentacja jest niecelowa. W przypadku przyjęcia odmiennej interpretacji należałoby stosować dyrektywę do wszystkich egzemplarzy starodawnej broni palnej (nawet wytworzonej setki lat temu), jeżeli tylko nie została w drodze decyzji administracyjnej uznana za zabytek w rozumieniu prawa polskiego.

Z zakresu działania ustawy zostały wyłączone również repliki broni niezdolne do miotania pocisków albo sporządzone z części broni przekroje broni służące do prezentacji sposobu działania mechanizmów broni – jeżeli nie zawierają istotnych komponentów, które można wykorzystać zgodnie z ich przeznaczeniem w broni palnej. Pojęcie repliki użyte w projekcie niniejszej ustawy bezpośrednio odnosi się do definicji zawartej w przepisach dyrektywy 2017/853, zmieniającej dyrektywę 91/477/EWG, zgodnie z którą przedmioty, mające wygląd broni palnej („replika”), lecz które zostały wytworzone w sposób uniemożliwiający ich przerobienie tak, aby miały śrut, kulę lub pocisk w wyniku działania palnego materiału miotającego, nie powinny być objęte zakresem stosowania dyrektywy 91/477/EWG.

Mając na uwadze konieczność ochrony zabytków rzemiosła i sztuki użytkowej, których liczba na skutek strat poniesionych w czasie działań wojennych jest w naszym kraju znikoma, projekt ustawy wyłącza z zakresu jej stosowania broń palną wpisaną na Listę Skarbów Dziedzictwa Narodowego albo do rejestru zabytków lub ujętą w wojewódzkiej ewidencji zabytków albo wpisaną do inwentarza muzeum, o których mowa w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, albo wpisaną do inwentarza muzealiów, o których mowa w art. 21 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach. Broń taka nie będzie więc podlegać obowiązkowi znakowania oraz nie będą jej dotyczyć przepisy o pozbawianiu broni palnej cech użytkowych.

Za ustawą z dnia 22 czerwca 2001 r. został powtórzony przepis, zgodnie z którym wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest dozwolone wyłącznie po spełnieniu warunków określonych w ustawie (art. 5) oraz wymóg, aby działalność gospodarcza w tym zakresie była prowadzona w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska (art. 6).

4. Dział II – zasady koncesjonowania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (art. 7–26)

W dziale tym są zawarte ogólne przepisy określające, analogicznie jak w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r., zakres działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu. Nie ulega zmianie zakres wyłączeń z obowiązku uzyskania koncesji, który w projektowanej ustawie został przeredagowany (art. 7 ust. 2). Wyłączenie odnosi się do obrotu wyrobami pirotechnicznymi, o których mowa w odpowiednich artykułach ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz bronią palną i wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, o ile zostały pozbawione w sposób trwały i nieodwracalny cech użytkowych zgodnie z przepisami ustawy. W jedną jednostkę redakcyjną została włączona broń pozbawiona cech użytkowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji oraz broń dotychczas określana jako *inna niż broń palna* (wojskowa) oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Na podstawie upoważnienia ustawowego zostanie wydane rozporządzenie Rady Ministrów zawierające klasyfikację (wykaz) rodzajów materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, których wytwarzanie i obrót są objęte koncesjonowaniem, które zastąpi dotychczasowe, z uwzględnieniem aktualnego stanu wiedzy i potrzeb reglamentacji. Analizując wnioski ze stosowania dotychczasowej ustawy, w toku prac nad projektem nowego rozporządzenia dotyczącego klasyfikacji rodzajów broni i amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, zidentyfikowano uzasadnioną potrzebę sklasyfikowania również materiałów wybuchowych, które na gruncie obowiązującej ustawy nie są objęte klasyfikacją ani wykazem, a do koncesji są

wpisywane według klasyfikacji ADR lub UN. Dodanie klasyfikacji materiałów wybuchowych będzie miało charakter porządkujący. Przede wszystkim wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, takie jak środki minersko-zaporowe (np. zapalniki do min, ładunki rozminowywania), a także środki pozoracji pola walki (np. ładunki pozoracyjne i błyskowo-dymne), dotychczas ujęte jako amunicja w wykazie rodzajów broni i amunicji, będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie rodzajów broni i amunicji oraz wykazu wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, na których wytwarzanie lub obrót jest wymagana koncesja, znajdują się w wykazie materiałów wybuchowych, co będzie korespondowało z klasyfikacją ADR. W istocie wymienione wyżej wyroby wypełnione materiałem wybuchowym nie są amunicją, a umowa o przewozie towarów niebezpiecznych (ADR) kwalifikuje je jako materiały wybuchowe. Rozbieżności w powyższym zakresie powodują problemy dla przedsiębiorców m.in. na gruncie przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, szczególnie przy przemieszczaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w przypadku, gdy od przedsiębiorcy jest wymagana koncesja na wytwarzanie albo obrót materiałami wybuchowymi.

Przedsiębiorca, który obraca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej np. zapalnikami do min na podstawie koncesji udzielonej w zakresie obrotu amunicją, nie spełnia warunku ww. ustawy i nie może uzyskać zgody ministra właściwego do spraw gospodarki na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, pomimo iż są to niewątpliwie materiały wybuchowe i za takie są uważane na gruncie umowy o przewozie towarów niebezpiecznych (ADR), stosowanej w obrębie Unii Europejskiej. Należy podkreślić, że klasyfikacja, o której mowa powyżej, jest odrębna od wykazu uzbrojenia wydanego na podstawie ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, który to wykaz funkcjonuje na potrzeby kontroli obrotu z zagranicą i jego zakres wynika z szerszego kontekstu, który wpisuje się w obrót międzynarodowy oraz umowy i konwencje, których uczestnikiem jest Rzeczpospolita Polska realizująca zobowiązania w nich zawarte. Klasyfikacja jest natomiast wskazaniem towarów, których wytwarzanie i obrót podlega reglamentacji na obszarze kraju.

Bez zmiany pozostaje dotychczasowy organ koncesyjny – minister właściwy do spraw wewnętrznych, jak również czas, na jaki może być udzielona koncesja (od 5 do 50 lat), oraz obowiązek uzyskania przez organ koncesyjny, przed wydaniem decyzji o udzieleniu koncesji, opinii wskazanych w ustawie organów (art. 8–9). Do projektu ustawy wprowadza się nowy przepis (art. 9 ust. 2), zgodnie z którym organy opiniujące wnioski o udzielenie lub zmianę koncesji są obowiązane do niezwłocznego przekazania organowi koncesyjnemu informacji, które mogą mieć wpływ na zmianę dotychczas wydanej przez nie opinii. Mając na uwadze, że każdy z organów opiniujących posiada własne procedury i zasoby informacyjne, na podstawie których dokonuje stosownych sprawdzeń, zasadnym jest, aby po powzięciu informacji, która może mieć wpływ na zmianę uprzednio wydanej opinii, informacja taka została przekazana organowi koncesyjnemu, co umożliwi mu np. wznowienie postępowania w uzasadnionych przypadkach.

Przepisy dotyczące warunków (art. 10), jakie musi spełnić przedsiębiorca ubiegający się o udzielenie koncesji, nie ulegają zmianie. Powtórzone zostały dotychczas obowiązujące przepisy, określające minimalny poziom wykształcenia, przygotowanie zawodowe, niekaralność i brak objęcia toczącym się postępowaniem w sprawach o umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, jak również brak zaburzeń psychicznych i istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego. W toku uzgodnień projektu ustawy został zgłoszony i przyjęty postulat obniżenia wieku osoby, która może ubiegać się o koncesję lub posiadającej uprawnienie do kierowania działalnością koncesjonowaną z 25 lat do 21 lat, czyli ujednoczenie w tym zakresie z aktualnie obowiązującym wymogiem dla rusznikarzy – 21 lat.

Przepisy te odnoszą się do przedsiębiorców – osób fizycznych oraz odpowiednio do członków organu zarządzającego, wspólników i akcjonariuszy, prokurentów oraz pełnomocników uprawnionych do kierowania działalnością objętą zakresem koncesji.

Utrzymana została dotychczasowa zasada, zgodnie z którą przedsiębiorca inny niż osoba fizyczna musi ustanowić do kierowania działalnością objętą zakresem koncesji co najmniej dwie osoby, w tym obligatoryjnie jedna z nich musi być członkiem organu zarządzającego. Zasada ta obowiązuje nie tylko w przypadku ubiegania się o koncesję. Każdy koncesjonowany przedsiębiorca inny niż osoba fizyczna powinien nieprzerwanie spełniać wyżej wskazany warunek. Projektowana ustawa przewiduje, że przesłanki

z art. 10 ust. 1 pkt 2 muszą być spełnione przez cały okres prowadzenia działalności gospodarczej, a realizacji tej zasady ma służyć art. 24 ust. 1 pkt 4, który wskazuje jako obligatoryjną przesłankę cofnięcia koncesji w przypadku niespełnienia warunku dot. posiadania odpowiedniej reprezentacji osób uprawnionych do kierowania działalnością koncesjonowaną, w tym niespełnienie go w terminie 6 miesięcy od stosownego wezwania organu koncesyjnego. Dodatkowo, zgodnie z art. 27 ust. 1 pkt 3 lit. d, przedsiębiorca ma obowiązek zawiadomić organ koncesyjny o wszelkich zmianach personalnych, w tym dotyczących osób uprawnionych do kierowania działalnością koncesjonowaną, oraz złożyć wniosek o zmianę koncesji w tym zakresie.

Realizując wnioski *de lege ferenda* NIK, w projektowanej ustawie wyraźne wskazano, że obrót bez prawa magazynowania nie wymaga przedstawienia opinii i zaświadczeń dotyczących lokalu, w którym jest wykonywana działalność reglamentowana, ponieważ w takich przypadkach przedsiębiorca nie ma prawa do magazynowania towarów koncesjonowanych, zatem zbędne jest potwierdzanie prawidłowości przyjętego sposobu ich zabezpieczenia (art. 10 ust. 3 pkt 2).

Ponadto dodaje się nowy przepis (art. 10 ust. 2) dotyczący zapewnienia przez przedsiębiorcę spełnienia wymagań technicznych i organizacyjnych niezbędnych do prowadzenia ewidencji w systemie teleinformatycznym – Systemie Rejestracji Broni (SRB), o którym mowa w odrębnym rozdziale.

W nowych przepisach sformułowano obniżone wymogi dla przedsiębiorców wytwarzających i obracających reprodukcjami broni czarnoprochowej oraz zastosowano standardy analogiczne jak przy działalności rusznikarskiej, która *de facto* jest wykonywana przez rzemieślników prowadzących warsztaty rusznikarskie, a więc przedsiębiorców indywidualnych. Z założenia wytwórcy i sprzedawcy reprodukcji broni czarnoprochowej są również drobnymi przedsiębiorcami, gdyż jest to działalność rękodzielnicza, wymagająca dużych nakładów czasu. Projektodawca wychodzi z założenia, iż wytwarzanie reprodukcji broni czarnoprochowej i obrót nimi nie będą się odbywały na masową skalę, stąd wprowadzono przywileje w stosunku do przedsiębiorców wykonujących taką działalność w postaci zwolnienia ich z obowiązku uzyskania opinii o spełnieniu warunków technicznych i organizacyjnych oraz przedstawienia zaświadczeń państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i inspektora ochrony środowiska stwierdzających, że obiekt produkcyjno-magazynowy,

w którym jest wykonywana działalność gospodarcza, spełnia wymagania określone w przepisach sanitarnych i w przepisach o ochronie środowiska. W kontekście powyższego doprecyzowano przepisy wprowadzające te zwolnienia w ten sposób, iż z obowiązku spełnienia wymagań technicznych i organizacyjnych zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej objętej koncesją zwolniono jedynie mikroprzedsiębiorców – wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu reprodukcjami broni czarnoprochowej i analogicznie tylko tych przedsiębiorców zwolniono z obowiązku złożenia wyżej opisanych zaświadczeń. Powyższa regulacja zabezpieczy przed ewentualną sytuacją masowej produkcji reprodukcji broni czarnoprochowej przez duże przedsiębiorstwa bez stwierdzenia spełniania wymogów techniczno-organizacyjnych oraz sanitarnych i z zakresu ochrony środowiska w obiekcie produkcyjno-magazynowym, co mogłoby stanowić zagrożenie bezpieczeństwa. Fabryki zajmujące się masową produkcją reprodukcji broni czarnoprochowej funkcjonują w krajach Unii Europejskiej (Włochy).

Doprecyzowany został (art. 11) zakres szkolenia w upoważnionej instytucji, potwierdzającego posiadanie przygotowania zawodowego do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Zmianie ulega też upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia w sprawie szkoleń, zaś intencją tej zmiany jest zróżnicowanie czasu trwania szkolenia w zależności od zakresu planowanej działalności, ze szczególnym naciskiem na wydłużenie szkolenia w zakresie wytwarzania towarów objętych reglamentacją oraz uwzględnienie w zakresie tego szkolenia zagadnień dotyczących systemu oceny jakości produkcji, badań produktu i certyfikacji.

Nie ulega zmianie zakres badań lekarskich i psychologicznych obligatoryjny dla osób uprawnionych do kierowania działalnością koncesjonowaną oraz pracowników (art. 12). Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, wzory orzeczenia lekarskiego i psychologicznego, uwzględniając potrzebę zapewnienia jednolitości stosowanych wzorów, rozróżnienie ich od orzeczeń wydawanych w postępowaniu o udzielenie pozwolenia na broń. Uprawnienie do wydawania orzeczeń lekarskich ma każdy lekarz specjalista w dziedzinie psychiatrii albo lekarz posiadający specjalizację I stopnia w dziedzinie psychiatrii. Orzeczenia psychologiczne może wydawać

psycholog wpisany do rejestru psychologów upoważnionych, prowadzonego przez komendantów wojewódzkich Policji na podstawie art. 15c ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

Nie ulega zmianie obowiązek uzyskania opinii o spełnieniu warunków organizacyjnych do prowadzenia działalności koncesjonowanej z prawem do magazynowania towarów, wydanej przez uprawnioną instytucję (art. 16). Z uwagi na fakt, że działalność przedsiębiorców jest bardzo zróżnicowana, pod względem charakteru i skali produkcji, a także specyfiki wytwarzanych towarów, nie jest możliwe określenie taryfikatora opłat za wydanie takiej opinii. Opłata będzie uzależniona od czynności przeprowadzanych w trakcie opiniowania i związanego z tym nakładu pracy instytucji opiniującej. Do projektu został wprowadzony nowy przepis nakładający obowiązek uzyskania nowej opinii w przypadku, gdy w obiekcie produkcyjnym lub magazynowym zostaną wprowadzone zmiany, które mogą mieć wpływ na stan faktyczny, na podstawie którego została wydana pierwotna opinia. Chodzi tu głównie o zmianę dotychczas stosowanej technologii w przypadku wytwarzania, zmianę lokalizacji maszyn i urządzeń, zmniejszenie lub zwiększenie dotychczasowej powierzchni przeznaczonej do wytwarzania lub magazynowania, zmianę parku maszynowego. Należy mieć na uwadze, iż z pozoru niewielka zmiana polegająca na zmianie dotychczas użytkowanej powierzchni może spowodować skutki w postaci odcięcia od dróg ewakuacyjnych, źródeł poboru wody, co bezpośrednio wpłynie np. na wzrost zagrożenia przeciwpożarowego, jak również może negatywnie wpłynąć na organizację procesu produkcji.

Nie ulega zmianie zestaw informacji (art. 17), które przedsiębiorca zawiera we wniosku o udzielenie koncesji, jak również rodzaj dokumentów dołączanych do wniosku. Nowym elementem jest oświadczenie przedsiębiorcy o braku decyzji o niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów lub akcji, co wynika wprost z przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji. Art. 17 projektu określa, co zawiera wniosek o udzielenie lub zmianę koncesji, oraz jakie dokumenty należy do niego dołączyć. Nowy formularz wniosku, który będzie załącznikiem do rozporządzenia, umożliwi złożenie bezpośrednio na formularzu szeregu oświadczeń dotychczas dołączanych do wniosku jako odrębne dokumenty.

Nowym warunkiem wpisanym do projektu ustawy jest wymóg, potwierdzany stosownym oświadczeniem, spełniania wymagań technicznych i organizacyjnych umożliwiających prowadzenie ewidencji w Systemie Rejestracji Broni, o którym mowa w dziale IV (art. 17 ust. 2 pkt 2 przez odesłanie do art. 10 ust. 2).

Projekt nowej ustawy zakłada, że analogicznie jak w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. dokumenty składane przy wniosku o udzielenie i zmianę koncesji powinny być sporządzone w określonej formie, jako oryginały lub urzędowo poświadczone kopie. Wymóg ten jest niezbędny z uwagi na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa obrotu gospodarczego.

Należy mieć na uwadze, że działalność gospodarcza w zakresie objętym projektowaną ustawą bezpośrednio wpływa na poziom bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, ponieważ na podstawie uprawnień wynikających z koncesji przedsiębiorcy zyskują pełny i nieograniczony dostęp do materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz uzbrojenia wojskowego. Stają się wytwórcami i dystrybutorami ww. towarów, które są przeznaczone odpowiednio zarówno na rynek cywilny, jak również do stosowania przez siły zbrojne, państwowe formacje uzbrojone i Policję. Przedsiębiorcy posiadający koncesję stają się również uczestnikami obrotu międzynarodowego, prowadząc obrót z krajami zarówno Wspólnoty Europejskiej, jak i krajami trzecimi.

Koncesja ministra właściwego do spraw wewnętrznych jest swoistym paszportem i przepustką do działania w obszarze szczególnie wrażliwym ze względu na bezpieczeństwo państwa, porządek publiczny oraz zobowiązania wynikające z traktatów i umów międzynarodowych.

W toku postępowania w sprawach o udzielenie koncesji badana jest wiarygodność, rzetelność zawodowa i kwalifikacje do wykonywania działalności. Forma składanych dokumentów (oryginały lub urzędowo poświadczone kopie) daje pewność, że zostały one wydane przez uprawnione instytucje i dotyczą konkretnej osoby lub podmiotu.

Ma to szczególne znaczenie w przypadku osób, które są cudzoziemcami, a jednocześnie przedsiębiorcami, członkami organu zarządzającego przedsiębiorstwa, wspólnikami bądź udziałowcami. W takim przypadku składane są dokumenty z kraju pochodzenia osoby, rejestracji podmiotu, opatrzone tłumaczeniami przysięgłymi i legalnością sporządzonego dokumentu potwierdzoną *apostille*. W przypadku przedstawiania kopii

może pojawić się wątpliwość co do prawdziwości danego dokumentu. Analogiczna zasada odnosi się do dokumentów sporządzanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Organ koncesyjny, prowadząc postępowania, musi mieć pewność, że zebrał właściwe dla postępowania dokumenty i że nie budzą one najmniejszych wątpliwości. Dodatkowo każdy wniosek o udzielenie koncesji jest opiniowany przez ministra właściwego do spraw gospodarki, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i właściwego komendanta wojewódzkiego Policji. Organy te muszą mieć pewność, że kopie wniosków i dołączonych do niego dokumentów (przesyłane przez organ koncesyjny do zaopiniowania) zostały sporządzone dla właściwej osoby i we właściwy sposób.

Kwestia wykorzystania w postępowaniu administracyjnym dokumentów sporządzonych w nakazanej przez ww. ustawę formie była również przedmiotem analizy w trakcie kontroli przeprowadzonej przez NIK w 2014 r. Jednym z wniosków *de lege lata* zawartych w informacji o tej kontroli było bezwzględne posługiwanie się w postępowaniach dokumentami sporządzonymi w formie oryginałów lub urzędowo poświadczonych kopii. Każde postępowanie w sprawie udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, skutkujące udzieleniem koncesji w tym obszarze, ma wpływ na obronność, bezpieczeństwo państwa lub inny ważny interes publiczny, należy je prowadzić w sposób rzetelny i z należytą starannością.

Przepisy art. 18–20 to grupa przepisów, które należy włączyć do ustawy w związku z wejściem w życie ustawy – Prawo przedsiębiorców. Przepisy, które powinny być włączone do niniejszej ustawy, zostały sformułowane w trakcie uzgodnień międzyresortowych przepisów wprowadzających ustawę – Prawo przedsiębiorców. Dlatego zasadne jest włączenie ich do nowej ustawy. Przepisy te dotyczą możliwości wezwania przedsiębiorcy ubiegającego się o udzielenie lub zmianę koncesji przez organ koncesyjny do uzupełnienia brakującej dokumentacji pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia, co w postępowaniach o udzielenie koncesji ma obecnie zastosowanie na mocy przepisów (art. 64) ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Kolejną konsekwencją zmian wynikających z ustawy – Prawo przedsiębiorców jest włączenie do projektowanej ustawy przepisów określających zasady udzielania promesy, dotychczas określonych w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Dodać należy, że przedsiębiorcy bardzo rzadko ubiegają się o promesę (przyrzeczenie wydania koncesji). W latach 2001–2017 były to jednostkowe przypadki (mniej niż 10). Promesa nie uprawnia do wykonywania działalności. O jej udzielenie ubiegali się przedsiębiorcy, którzy najczęściej nie dysponowali w momencie składania wniosku odpowiednim lokalem do wykonywania działalności koncesjonowanej. Organ koncesyjny będzie mógł odmówić udzielenia promesy w przypadkach identycznych jak przy udzieleniu koncesji.

Bez zmiany pozostaje zakres danych, które zawiera koncesja, ustawa nie określi także wzoru druku, na jakim jest sporządzana (art. 21).

Projekt ustawy zakłada niższy poziom wymogów stawianych przedsiębiorcom prowadzącym działalność w niewielkim wymiarze – mikroprzedsiębiorcom. Wyłączenia, określone w projekcie ustawy, mają dotyczyć rusznikarzy oraz osób wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu reprodukcjami strzeleckiej broni palnej odwzorowującej broń palną rozdzielnego ładowania, wytworzoną przed 1900 r., przystosowaną do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego. W odniesieniu do rusznikarzy projekt ustawy zakłada, że nie będzie ich nadal obejmował wymóg związany z wiekiem i wykształceniem, nie będą miały zastosowania w przypadku usług rusznikarskich wymogi związane z utworzeniem i stosowaniem systemu oceny jakości produkcji oraz planu postępowania na wypadek zagrożeń. W przypadku osób wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu reprodukcjami broni czarnoprochowej, obok ww. wyłączeń, planowane jest dodatkowo odstąpienie od żądania przedstawienia zaświadczeń państwowego powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, jak również opinii o spełnieniu warunków technicznych i organizacyjnych, zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności objętej koncesją wydawanej przez instytucje określone w przepisach wykonawczych do ustawy.

Natomiast niezbędne będzie przedstawienie zaświadczenia komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej o spełnieniu wymagań określonych w przepisach

przeciwpożarowych, z uwagi na specyfikę działalności, związaną z używaniem materiału wybuchowego w postaci prochu czarnego i towarzyszące temu zagrożenia.

Historyczna broń palna, zdefiniowana jako broń palna rozdzielnego ładowania wytworzona przed 1900 r., a także funkcjonalne reprodukcje takiej broni, jest zwolniona z obowiązku uzyskania na jej posiadanie pozwolenia na broń (art. 11 pkt 11 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji). Oznacza to, że ustawodawca uznał ją za na tyle mało zagrażającą bezpieczeństwu oraz porządkowi publicznemu, że dopuścił powszechny i niczym, poza pełnoletniością, nieregulowany dostęp do takiej broni. Podstawą takiego rozwiązania był fakt, że broń taka posiada tylko formalne znamiona broni palnej, ale jej cechy użytkowe, funkcjonalność, jak i budowa techniczna, odróżniają ją zdecydowanie od broni współczesnej. Podkreślić należy również, że choć broń taka jest powszechnie dostępna (dla osób pełnoletnich) już od 2004 r., nie zdarzyły się żadne poważniejsze wypadki związane z jej użyciem, dawna broń palna nie jest też wykorzystywana w celach przestępczych (przestępstw z jej użyciem nie odnotowuje się w zasadzie zupełnie).

Z drugiej strony dawna broń palna jest przedmiotem wzmożonego zainteresowania grup osób zajmujących się wszelkiego rodzaju działaniami o charakterze historyczno-patriotycznym, w tym w szczególności rekonstrukcjami historycznymi. Charakterystyczną cechą polskiej tradycji dawnego oręża jest osadzenie jej w realiach XV–XVIII wiecznych, z wyjściem w wiek XIX przede wszystkim w odniesieniu do epoki napoleońskiej i Powstania Listopadowego, ostatek wielkiej kampanii wojennej w historii, prowadzonej przy użyciu broni skałkowej. Jednocześnie odtwarzanie historycznego uzbrojenia dawnego Wojska Polskiego w zakresie broni palnej w zdecydowanej mierze musi być dokonywane siłami krajowych warsztatów rzemieślniczych – gdyż zasadniczy trzon produkcji europejskich fabryk wytwarzających reprodukcje broni dawnej jest zogniskowany na broni nowszej, przede wszystkim kapiszonowej, w tym wielostrzałowej (rewolwery, karabinki rewolwerowe) bądź wręcz odtylcowej (karabiny Sharp, Spencer, Remington itp.). W innych krajach ruch rekonstrukcyjny jest bowiem w większym stopniu związany z późniejszymi wydarzeniami historycznymi: Wiosną Ludów, amerykańską Wojną Secesyjną i podbojem tzw. Dzikiego Zachodu czy kampaniami kolonialnymi drugiej połowy XIX w.

Polscy rzemieślnicy-artyści wytwarzający broń dawną skupiają się na czasach bardziej odległych, okresie charakteryzującym się z jednej strony bogatą ornamentyką (a co za tym idzie wysoką pracochłonnością i kosztami) broni, a z drugiej – jej jednostkową produkcją. Zakłady te są w większości jednoosobowe, czasami rzemieślnicy kształcą ucznia (uczniów). W takiej sytuacji uzyskanie przez nich koncesji na wyrób broni staje się znacznym obciążeniem finansowym, przede wszystkim z powodów biznesowych (koszt samej koncesji, koszt utrzymania magazynu broni czy spełnienia wymogów związanych z utworzeniem wewnętrznego systemu kontroli), jak i – biorąc pod uwagę niewielką skalę takich działań, wręcz ich „niszowość” – nadmiernie obciążającym pod względem formalno-urzędniczym.

Wydaje się więc zasadnym, aby zwolnić takie osoby z niektórych obowiązków wymaganych do uzyskania koncesji na wytwarzanie broni. W celu zachowania racjonalności regulacji proponuje się zwolnienie z niektórych wymogów, ściśle określonych ustawą, działalności polegającej na wytwarzaniu i obrocie wyłącznie reprodukcjami broni czarnoprowidowej. W praktyce ograniczy to regulacje wyłącznie do broni naprawdę archaicznej, niemożliwej np. do przerobienia na broń zdolną do wystrzeliwania współczesnej amunicji do broni palnej.

Katalog przesłanek uzasadniających odmowę udzielenia koncesji (art. 22) został przeredagowany w celu uzyskania większej przejrzystości i uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych. Zawarte w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. przesłanki uzupełniono o przypadek, gdy wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów albo akcji przedsiębiorcy, na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o kontroli niektórych inwestycji, jeżeli jest to w interesie publicznym. Przepisy zostały uzupełnione o nową regulację, zgodnie z którą odmowa udzielenia koncesji następuje w przypadkach, gdy do składu wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków organu zarządzającego, prokurentów lub pełnomocników uprawnionych do kierowania działalnością koncesjonowaną zostanie wskazana osoba, której jako przedsiębiorcy indywidualnemu została cofnięta koncesja w zakresie objętym projektowaną ustawą. Jest to działanie ukierunkowane na eliminację możliwości obchodzenia prawa poprzez osoby, którym cofnięto koncesję z powodu stwierdzonych nieprawidłowości. Zdarza się, że osoby takie zawiązują spółkę prawa handlowego, powołują fundację lub inny podmiot, w którym mają pełnić role wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków organu zarządzającego,

prokurentów lub pełnomocników uprawnionych do kierowania działalnością koncesjonowaną. Skoro ich działalność jako przedsiębiorców indywidualnych została negatywnie oceniona przez wydanie decyzji cofającej udzieloną im koncesję, brak jest przesłanek, które uzasadniałyby możliwość ubiegania się o koncesję w ramach innego podmiotu.

Nowy art. 23 wprowadzony do projektu ma za zadanie umożliwienie organowi koncesyjnemu występowanie, w uzasadnionych przypadkach, do innych organów niż opiniujące wnioski o udzielenie, zmianę lub cofnięcie koncesji, o udzielenie informacji, które mogą być pomocne w toczącym się postępowaniu. Obecnie informacje takie organ koncesyjny uzyskuje na zasadzie dobrej współpracy pomiędzy organami państwowymi, wydaje się jednak, że taka praktyka powinna być jednoznacznie osadzona w przepisach ustawy. Zgodnie z art. 7 i art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej powinien podjąć wszelkie czynności niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na uwadze interes społeczny i słuszny interes obywateli, a także jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Materiał taki obejmuje wszystkie jego części składowe i wszystkie środki dowodowe. Organ koncesyjny powinien więc zachować aktywną postawę, która polega na wykorzystaniu dowodów znanych z urzędu, jak również na poszukiwaniu nowych dowodów z wykorzystaniem dostępnych źródeł. Mając na uwadze specyfikę materii podlegającej koncesjonowaniu, która ma wpływ na poziom bezpieczeństwa państwa, wszelkie działania zmierzające do ustalenia stanu faktycznego odnoszącego się do koncesjonariusza, jak i wykonywanej przez niego działalności powinny być sumiennie przeprowadzone.

Zmianom, głównie redakcyjnym i porządkującym, uległ zbiór przepisów określających okoliczności, w których organ koncesyjny cofa koncesję, zarówno w odniesieniu do przesłanek obligatoryjnych, jak i fakultatywnych (art. 24).

Organ koncesyjny obligatoryjnie cofa koncesję albo zmienia jej zakres, gdy jest to uzasadnione ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego, gdy wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją, gdy przedsiębiorca nie podjął wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej w terminie 6 miesięcy lub zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją, gdy przedsiębiorca

przestał spełniać wskazane w tym przepisie warunki odnoszące się do braku karalności za przestępstwa z winy umyślnej, gdy przedsiębiorca uniemożliwia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy, gdy przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją, jak również gdy przedsiębiorca rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej określone przepisami prawa. Zgodnie z projektem obligatoryjne cofnięcie koncesji nastąpi, gdy przedsiębiorca inny niż osoba fizyczna przestanie spełniać warunek posiadania w swej reprezentacji co najmniej dwóch osób uprawnionych do kierowania działalnością określoną w koncesji, w tym co najmniej jednego członka organu zarządzającego.

Organ koncesyjny może (przesłanka fakultatywna) cofnąć koncesję albo zmienić jej zakres w razie ogłoszenia upadłości lub likwidacji przedsiębiorcy, gdy przedsiębiorca przestał spełniać warunek określony w tym przepisie (zaistniał fakt prowadzenia przeciwko osobie postępowań w sprawach o przestępstwa lub wykroczenia), gdy przedsiębiorca nie zawiadomił organu koncesyjnego w terminie o zmianach określonych w odpowiednich przepisach, gdy przedsiębiorca nie zawiadomił organu koncesyjnego w terminie określonym w ustawie o podjęciu wykonywania działalności gospodarczej objętej zakresem udzielonej koncesji, gdy przedsiębiorca będący osobą fizyczną i osoby uprawnione do kierowania działalnością określoną w koncesji nie przedstawili w terminie 30 dni od utraty ważności aktualnego orzeczenia lekarskiego i psychologicznego, gdy przedsiębiorca utrudnia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy, gdy względem przedsiębiorcy wydano decyzję o stwierdzeniu niedopuszczalności wykonywania praw z udziałów lub akcji oraz gdy przedsiębiorca nie wdrożył w terminie systemu oceny jakości produkcji lub zaprzestał jego stosowania.

Powodem doprecyzowania tych przepisów jest doświadczenie zebrane w toku 16 lat funkcjonowania ustawy i obserwacja sposobu realizowania przez przedsiębiorców obowiązku informacyjnego zawartego dotychczas w art. 15 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. Na podstawie wpływającej korespondencji, wniosków o zmianę koncesji oraz informacji własnych organ koncesyjny stwierdza corocznie 50–80 przypadków niewywiązywania się przedsiębiorców z obowiązków informacyjnych, czego skutkiem jest składanie do właściwych miejscowo dla siedziby przedsiębiorcy jednostek Prokuratury zawiadomień o podejrzeniu możliwości popełnienia przestępstwa.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 3 aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., każdy przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą objętą zakresem koncesji jest obowiązany zawiadomić organ koncesyjny w terminie 14 dni o zmianach stanu faktycznego i prawnego w zakresie danych zawartych we wniosku o wydanie koncesji i w dokumentach stanowiących załączniki do tego wniosku, powstałych po dniu wydania koncesji.

Brak zawiadomienia organu koncesyjnego o zmianach stanowi naruszenie art. 15 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. Art. 38 ust. 1 tej ustawy stanowi, że kto wbrew obowiązkom określonym w art. 15 ust. 1 pkt 2 lub 3 ustawy nie dokonuje zawiadomień określonych w tych przepisach, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

W związku z powyższym Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, działając zgodnie z dyspozycją art. 304 § 2 Kodeksu postępowania karnego, zawiadamia właściwe organy Prokuratury o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa określonego w art. 38 ust. 1 ustawy. Brak zawiadomień dotyczy kwestii bardzo istotnych dla bezpieczeństwa obrotu gospodarczego, takich jak zmiana firmy przedsiębiorcy, zmiana siedziby, zmiana reprezentacji i osób uprawnionych do kierowania działalnością koncesjonowaną, a nawet zakresu wykonywanej działalności. W wyniku takich zaniedbań zdarza się, że przedsiębiorca jest reprezentowany przez osoby, w stosunku do których nie zostało przeprowadzone postępowanie opiniujące i które nie udokumentowały spełnienia warunków niezbędnych do wykonywania działalności. Dlatego też możliwość cofnięcia koncesji (przesłanka fakultatywna) w przypadku stwierdzenia takich okoliczności jest narzędziem, które może zdyscyplinować przedsiębiorców, a jednocześnie wyeliminować tych, którzy uporczywie lekceważą obowiązki nałożone ustawą.

W projekcie ustawy zrezygnowano z powtórzenia przepisu dotychczas określonego w art. 38 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. Jako główną przyczynę depenalizacji braku realizacji obowiązków informacyjnych zawartych w art. 15 ust. 1 pkt 2 lub 3 aktualnie obowiązującej ustawy należy wskazać brak zasadności karania jak za przestępstwo za czyn, który, jak wynika z praktyki, ma charakter uchybienia o charakterze proceduralnym. Za wystarczające należy uznać przewidziane w projekcie ustawy rozwiązanie, zgodnie z którym brak zawiadomienia jest fakultatywną przesłanką

cofnięcia koncesji, co należy uznać za potencjalnie faktycznie bardziej dotkliwą sankcję dla przedsiębiorcy. Należy również mieć na uwadze, że organy Prokuratury w latach 2012–2017 tylko w kilku (na ok. 200) przypadkach zawiadomień składanych przez organ koncesyjny sformułowały akt oskarżenia, a postępowania sądowe i prokuratorskie kończyły się rozstrzygnięciami, w których był stwierdzany brak znamion czynu zabronionego lub brak zawiadomienia kwalifikowano jako czyn o znikomej szkodliwości społecznej.

Doprecyzowano terminy, w jakich przedsiębiorca musi zbyć towary koncesjonowane w przypadku wydania decyzji o cofnięciu koncesji. Termin zbycia nie może być krótszy niż miesiąc i dłuższy niż trzy miesiące od dnia, kiedy decyzja stała się ostateczna (art. 25).

Projekt ustawy zawiera również nowy przepis (art. 26), którego wprowadzenie było jednym z wniosków *de lege ferenda* z kontroli NIK, a który ma umożliwić organowi opiniującemu, jak również organowi koncesyjnemu wydanie odpowiednio postanowienia lub decyzji bez uzasadnienia faktycznego w przypadkach, gdy wymagają tego względy obronności lub bezpieczeństwa państwa. Należy mieć na uwadze, że przepis ten jest zgodny z art. 107 § 5 Kodeksu postępowania administracyjnego, który w takich przypadkach dopuszcza możliwość pominięcia uzasadnienia.

Wyjaśnienia wymaga sytuacja przedsiębiorcy, który znajduje się w stanie likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe. Stan taki jest przesłanką do odmowy udzielenia koncesji, gdyż przedsiębiorca o takim statusie jest zainteresowany głównie likwidacją przedsiębiorstwa, prowadzeniem działań mających na celu spłatę wierzytelności i nie jest nastawiony na rozwój działalności, szczególnie w nowym koncesjonowanym obszarze. Stan likwidacji i postępowanie upadłościowe jest z kolei przesłanką fakultatywną do cofnięcia koncesji, którą to decyzję organ koncesyjny podejmuje po skrupulatnym przeanalizowaniu dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, jak również woli syndyka masy upadłości co do celów związanych z dalszymi losami przedsiębiorstwa. Zdarza się, że celem działań syndyka jest wyłącznie zaspokojenie roszczeń poprzez sprzedaż majątku upadłego, jak również zachowanie majątku i sprzedanie go wraz z roszczeniami innemu podmiotowi zdolnemu do sfinansowania transakcji i prowadzenia dalszej działalności.

5. Dział III – Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (art. 27–101)

Rozdział I (art. 27–37) tego działu określa przepisy ogólne dotyczące obowiązków wszystkich (niezależnie od zakresu wykonywanej działalności) przedsiębiorców i ma charakter porządkujący w odniesieniu do ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., zbierając rozproszone dotąd przepisy w jednym rozdziale z jednoczesnym doprecyzowaniem obowiązków informacyjnych ze strony koncesjonariusza. Wskazanie tych obowiązków (art. 27) jest istotne, ponieważ brak ich spełnienia ma skutek w postaci możliwości cofnięcia koncesji.

Wskazane zostały terminy do podjęcia działalności na podstawie koncesji, złożenia obligatoryjnych zawiadomień o podjęciu działalności, a także o jej zaprzestaniu. Enumeratywnie zostały wymienione okoliczności, których skutkiem powinno być złożenie przez przedsiębiorcę zawiadomienia do organu koncesyjnego o zmianach stanu faktycznego i prawnego.

Przepisy tego rozdziału (art. 28 i następne) określają ponadto wymogi, jakie musi spełniać pracownik zatrudniony bezpośrednio przy wytwarzaniu lub obrocie, które są powtórzeniem przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. Nowy przepis nakłada na przedsiębiorcę zatrudniającego pracowników obowiązek weryfikowania przy zatrudnianiu i w trakcie zatrudnienia, czy pracownik spełnia wymogi określone w ustawie, przez odbieranie od pracowników stosownych oświadczeń. Przedsiębiorca występuje również do właściwego organu Policji o opinię o zatrudnionym pracowniku przy zatrudnieniu i powtarza to wystąpienie co 5 lat. W zakresie wymogów dla pracowników zatrudnionych bezpośrednio przy wytwarzaniu materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym zastosowano odesłanie do definicji pracownika młodocianego z Kodeksu pracy (zamiast określania granicy wieku), gdyż granica ta na gruncie Kodeksu pracy obecnie wynosi 15 lat.

Mając na uwadze postulaty zgłoszone w toku uzgodnień przez przedsiębiorców koncesjonowanych, związane z problemami z pozyskaniem nowych pracowników, projekt ustawy obniża dotychczasowy wiek dla pracownika zatrudnionego bezpośrednio przy wytwarzaniu lub obrocie z 21 lat do 18.

Projekt nowej ustawy powtarza rozwiązanie, zgodnie z którymi zarówno przedsiębiorcy (osoby uprawnione do kierowania działalnością), jak i zatrudniani przez nich pracownicy, mają obowiązek przedstawiania raz na 5 lat aktualnych orzeczeń lekarskich i psychologicznych. Orzeczenia dotyczące przedsiębiorców mają być przesyłane do organu koncesyjnego, a w przypadku zatrudnionych pracowników – doręczane pracodawcy.

Obowiązki nałożone na pracodawców należy rozumieć w ten sposób, że pracownik, który nie przedstawił wymaganych ustawą dokumentów i oświadczeń, nie może być dopuszczony do pracy, czego skutkiem może być rozwiązanie stosunku pracy.

Bez zmian pozostaje obowiązek przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym w odpowiednio usytuowanych, przystosowanych i zabezpieczonych przed dostępem osób nieupoważnionych pomieszczeniach, w warunkach zapewniających ochronę życia i zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska; szczegółowe warunki określi rozporządzenie (art. 33).

Ustawa, mając na uwadze zapewnienie identyfikowalności stron i przedmiotu wszelkich umów, wprowadzi nowy przepis (art. 34) stanowiący, że wszelka umowa dotycząca materiałów wybuchowych, broni, w tym strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym wymaga potwierdzenia na piśmie lub w sposób odpowiedni dla umowy sporządzonej w formie elektronicznej, w której należy wskazać wszystkie istotne postanowienia umowy.

Intencją projektodawcy było użycie wyrażenia „potwierdzona na piśmie” w rozumieniu np. art. 77 § 3 albo art. 511 Kodeksu cywilnego, tzn. jakiegokolwiek potwierdzenia w postaci pisemnej. W szczególności przepis ten nie przewiduje wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności, w rozumieniu art. 78 Kodeksu cywilnego. Brak potwierdzenia umowy na piśmie nie wpływa na jej ważność, ale może zostać uznany za nieprawidłowe wykonywanie przez przedsiębiorcę koncesjonowanej działalności gospodarczej. Co do zasady obowiązek potwierdzenia będzie spoczywał na przedsiębiorcy. Nie przewiduje się odrębnego trybu „weryfikacji” potwierdzenia, jednakże fakt sporządzania potwierdzeń na piśmie może być przedmiotem kontroli działalności przedsiębiorcy.

Ostatnia zmiana dyrektywy 91/477/EWG zakłada, że *...,sprzedawcy i pośrednicy powinni mieć możliwość odmowy przeprowadzenia wszelkich podejrzanych transakcji zakupu amunicji scalonej lub gotowych do osadzenia splotek, jako komponentów amunicji. Transakcja może zostać uznana za podejrzaną, jeżeli, na przykład, dotyczy ilości nietypowych dla przewidywanego użycia do celów prywatnych, jeśli nabywca wydaje się niezaznajomiony z użyciem amunicji lub jeśli nalega na uiszczenie zapłaty gotówką, a jednocześnie nie chce okazać swojego dowodu tożsamości. Sprzedawcy i pośrednicy powinni mieć również możliwość zgłaszania takich podejrzanych transakcji właściwym organom”* (art. 4 ust. 4).

Przepisy projektu ustawy przewidują (art. 35) obowiązek zgłoszenia Komendantowi Głównemu Policji transakcji oraz odmów ich dokonania, dotyczących wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, które pomimo ich zgodności z prawem wzbudzają wątpliwości przedsiębiorcy co do możliwości stwarzania zagrożenia dla bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Komendant Główny Policji podaje do publicznej wiadomości, w tym przez podanie w Biuletynie Informacji Publicznej, numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej, na które można zgłaszać tego rodzaju transakcje. Jest to rozwiązanie analogiczne, co do sposobu zgłaszania o podejrzanych transakcjach, do określonego w ustawie z dnia 13 kwietnia 2016 r. o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych. Zgłaszanie transakcji budzących wątpliwości, jak również odmów zawarcia takich transakcji, dotyczących strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów, może odbywać się za pośrednictwem SRB.

Do projektu ustawy wprowadzono przepisy (art. 36) określające zasady zawieszenia działalności koncesjonowanej. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym będzie mógł zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres nie dłuższy niż 3 lata. Zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej na okres dłuższy niż 6 miesięcy jest możliwe w przypadku zbycia wszystkich towarów koncesjonowanych. Taka konstrukcja przepisów ma służyć zapewnieniu bezpieczeństwa przechowywania towarów koncesjonowanych. Należy również mieć na uwadze, że upływ czasu może mieć wpływ na jakość niektórych towarów, ich przydatność do użycia, spełnienie

wymagań zawartych w przepisach stosowanych w wojsku, jak również na warunki udzielanej gwarancji. Praktyka organu koncesyjnego wskazuje, że przedsiębiorcy bardzo rzadko zawieszali działalność na mocy przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i dotyczyło to wyłącznie działalności wykonywanej przez osoby fizyczne. Co więcej działalność po okresie zawieszenia jest podejmowana przez nielicznych przedsiębiorców, a zawieszenie najczęściej ma skutek w postaci zaprzestania wykonywania działalności.

Projekt ustawy zawiera również wskazanie obowiązków przedsiębiorcy w przypadku wydania ostatecznej decyzji cofającej koncesję, co jest równoznaczne z zaprzestaniem wykonywania działalności (art. 37). Zgodnie z wypracowaną dotychczas praktyką organu koncesyjnego obowiązki związane z zaprzestaniem wykonywania działalności każdorazowo określa decyzja o udzieleniu lub zmianie koncesji, dlatego zasadne jest więc wprowadzenie ich do ustawy, z możliwością określenia w koncesji warunków indywidualnych dla konkretnego przedsiębiorcy.

Kolejna zmiana w stosunku do przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. polega na wskazaniu ministra właściwego do spraw wewnętrznych, jako organu właściwego do przechowywania ewidencji przesyłanych przez przedsiębiorców po zakończeniu wykonywania działalności gospodarczej, w miejsce ministra właściwego do spraw gospodarki. Jest to uzasadnione potencjalną możliwością wszczęcia postępowań w sprawach mających związek z zakończoną działalnością koncesjonowaną, do których prowadzenia minister właściwy do spraw gospodarki nie posiada narzędzi i kompetencji. Przepis zawiera ponadto obowiązek odpowiedniego przygotowania przekazywanej przez przedsiębiorców dokumentacji (art. 37 ust. 1 pkt 3 i ust. 2).

Rozdział 2 (art. 38–54) określa zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Oddział 1 (art. 38–47) – Wytwarzanie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Dotychczasowe przepisy zawarte w art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. zostały, po przerehabilitacji, umieszczone w art. 38 ust. 1 i 2 projektu. Ponadto, w wyniku uzgodnień w trakcie prac Komisji Prawniczej, dodano nowy ust. 3, w którym wyjaśniono określenie „projektowany okres używania”. Celem regulacji jest

zapewnienie spójności z art. 55 projektu, a co za tym idzie wyraźne wskazanie, że materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym są projektowane i wytwarzane w taki sposób, aby w założonym okresie użytkowania posiadały cechy i właściwości umożliwiające ich użycie zgodnie z przeznaczeniem, z zachowaniem niezawodności i bezpieczeństwa dla użytkownika. Tak sformułowany przepis nie jest przeszkodą, aby przedmiotem obrotu były towary koncesjonowane, w przypadku których projektowany okres używania już upłynął. Towary takie mogą być atrakcyjne dla potencjalnych nabywców, z uwagi na niską cenę i możliwość ich przetworzenia, np. poprzez pozbawienie cech użytkowych lub odzysk.

Projekt ustawy przejmuje rozwiązania zawarte w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r., wiążące wykonywanie działalności w zakresie wytwarzania z ustawą z dnia 17 listopada 2006 r. o systemie oceny zgodności na potrzeby wyrobów przeznaczonych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa oraz obowiązek utworzenia i stosowania systemu oceny jakości produkcji (art. 41). Celem tych przepisów jest zapewnienie, aby wytworzone materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym były bezpieczne dla użytkownika, zgodne z wymaganiami odpowiednich norm i przepisów branżowych, aby działały we właściwy sposób, zachowując zgodność ze wzorem (prototypem). Celem tym ma służyć obowiązek nałożony na przedsiębiorców, z wyłączeniem rusznikarzy i przedsiębiorców wytwarzających reprodukcje broni czarnoprochowej, utworzenia i stosowania systemu oceny jakości produkcji. W ramach tego systemu należy określić w szczególności: zadania organów przedsiębiorstwa, podstawowe zadania na stanowiskach pracy w zakresie kontroli i zarządzania produkcją, procedury kontroli wewnętrznej i kontroli produktu końcowego, zasady doboru i szkoleń pracowników oraz archiwizacji danych. System oceny jakości produkcji podlega zaopiniowaniu pod względem zgodności z wymaganiami określonymi powyżej, a opinię zgodności wydają upoważnione jednostki. Mając na względzie potencjał naukowo-badawczy, dający gwarancję należytego wykonywania zleconych czynności oraz doświadczenie, zasadnym jest, aby upoważnionymi jednostkami były te same jednostki i instytuty, które wydają opinie o spełnieniu warunków technicznych i organizacyjnych dla przedsiębiorców ubiegających się o udzielenie koncesji.

Instytuty te, opiniując obiekty magazynowe i produkcyjne, dokonują oceny zdolności produkcyjnych przedsiębiorcy przed udzieleniem koncesji. Opinia dotycząca systemu

oceny jakości będzie rozwinięciem już wykonanych zadań i czynności i będzie dotyczyć sposobu i jakości działalności wykonywanej po udzieleniu koncesji.

Przed wystąpieniem o wydanie opinii zgodności przedsiębiorca może zwrócić się do upoważnionej jednostki o określenie szczegółowych wymagań dotyczących systemu oceny jakości produkcji. Opinia ma być wydawana na zlecenie i koszt ubiegającego się o nią przedsiębiorcy. System oceny jakości produkcji nie będzie wymagany w przypadku działalności w zakresie wytwarzania, wykonywanej przez mikroprzedsiębiorców.

Mając na uwadze, że przedsiębiorcy działający w obszarze wytwarzania i obrotu wyrobami przeznaczonymi na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa z zasady – jako dostawcy towarów dla wojska, Policji i innych państwowych formacji uzbrojonych – posiadają wymagane przez odbiorców certyfikaty wydane przez uprawnione jednostki certyfikujące, w projekcie zawarto przepis, zgodnie z którym posiadanie aktualnego certyfikatu w zakresie objętym koncesją uznaje się za posiadanie i stosowanie systemu oceny jakości produkcji.

Przepisy dotyczące planu postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego (art. 42 projektu), w stosunku do ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. (art. 21), zostały uzupełnione i doprecyzowane przez wskazanie elementów, jakie taki plan powinien zawierać, dodatkowo wprowadzono obowiązek uzgodnienia planu z właściwymi organami Państwowej Straży Pożarnej lub w przypadku obiektów wojskowych – właściwym szefem delegatury Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej. Ponieważ obiekty produkcyjne, w których są wytwarzane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, mogą być celem działań o charakterze terrorystycznym, plan postępowania powinien być ponadto uzgodniony odpowiednio z właściwym organem Policji, właściwym terytorialnie dyrektorem delegatury Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Szefem ABW, a w przypadku obiektów wojskowych – właściwym miejscowo komendantem oddziału Żandarmerii Wojskowej lub Szefem Służby Kontrwywiadu Wojskowego. Z uwagi na zaangażowanie w proces uzgodnień planu postępowania wielu organów i agencji jest uzasadnione, aby rozporządzenie w sprawie trybu opracowania planu, określenia szczegółowego zakresu i wymagań, jakim powinien odpowiadać plan, oraz dokumentów dołączanych do planu, zostało wydane

przez Radę Ministrów, co pozwoli na koordynację działań i kompleksowe opracowanie szczegółowych wymagań.

Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni (z wyłączeniem rusznikarzy oraz przedsiębiorców wytwarzających reprodukcje broni czarnoprochowej), amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym są obowiązani do opracowania, stosowania i aktualizowania planu postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska (art. 42 i art. 43).

Projekt ustawy zawiera przepisy (art. 44), które w sposób bardziej szczegółowy określają wymagane dyrektywą 91/477/EWG zasady oznakowania broni palnej, w tym strzeleckiej broni palnej i jej istotnych komponentów. Przepisy określają oznakowanie i jego elementy oraz miejsce (obszar broni) jego umieszczenia zgodnie z wymogami zawartymi w dyrektywie 91/477/EWG i w dyrektywach zmieniających. Projekt ustawy określa sposób znakowania plastycznych materiałów wybuchowych (art. 45) i oznakowania podstawowego jednostkowego opakowania amunicji (art. 46) bez zmiany w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. Należy wskazać, że opisane w tym przepisie (art. 45) znakowanie plastycznego materiału wybuchowego nie jest równoznaczne z oznakowaniem opakowania zawierającego konfekcjonowany materiał wybuchowy. Znakowanie to trwałe połączenie plastycznego materiału wybuchowego w trakcie procesu produkcyjnego przez nasycenie go specjalną substancją znakującą, która pozwoli na identyfikację źródła pochodzenia tego materiału.

Sposób oznakowania materiałów wybuchowych do użytku cywilnego określa art. 62v ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a przepis ten obejmuje również sposób oznakowania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego. Zasadą jest, że w przypadku gdy umieszczenie oznakowania, numeru lub znaków nie jest możliwe ze względu na wielkość, kształt lub charakter materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, numery lub znaki nanosi się na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących.

Tak jak w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. niniejszy projekt zawiera przepisy nakładające na przedsiębiorcę obowiązek ewidencjonowania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym wytworzonych, jak również obejmuje tym obowiązkiem takie działania, jak przyjęcie do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia (art. 47). Działania te muszą mieć podstawę w postaci pisemnego potwierdzenia zawarcia umowy pomiędzy przedsiębiorcami uprawnionymi do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie koncesji, ze wskazaniem wszystkich istotnych postanowień umowy.

Ewidencja będzie miała wymagane ustawą formy. W przypadku strzeleckiej broni palnej i jej komponentów ewidencja będzie prowadzona przez przedsiębiorców w Systemie Rejestracji Broni (SRB), natomiast w przypadku materiałów wybuchowych oraz broni palnej innej niż strzelecka, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – w sposób i z zakresem danych, które określi rozporządzenie.

Prowadzenie ewidencji w SRB jest istotnym ułatwieniem dla przedsiębiorców, którzy zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej. Ewidencja prowadzona w systemie będzie w nim automatycznie archiwizowana, bez konieczności przesyłania jej do organu koncesyjnego, co wpłynie na redukcję kosztów zarówno po stronie przedsiębiorcy, jak i organu administracji.

Projekt ustawy zawiera przepis upoważniający do wydania rozporządzenia w sprawie ewidencjonowania wytworzonych oraz przyjętych do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, jak również określającego obowiązki przedsiębiorcy dotyczące ewidencjonowania wytworzonych oraz przyjętych do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia towarów koncesjonowanych. Rozporządzenie określi sposób prowadzenia i zakres danych dokumentacji oraz sposób ewidencjonowania. Pozwoli to na większą elastyczność przy tworzeniu rozporządzenia, gdyż nie ma potrzeby określania wzorów konkretnych ewidencji. Przepisy wskazują, jakie zasady obowiązują przy ewidencjonowaniu i jaka dokumentacja temu towarzyszy. Powyższe koresponduje z potrzebą zachowania *status*

quo w regulowanym obszarze. Zauważyć należy, że w obowiązującym rozporządzeniu określającym sposób prowadzenia ewidencji nie ma wzorów ewidencji. Przedsiębiorcy, po wejściu w życie nowych przepisów, będą mogli kontynuować prowadzenie ksiąg ewidencyjnych założonych pod rządami poprzednich regulacji. W projektowanych regulacjach pojawia się obowiązek ewidencjonowania towarów koncesjonowanych przyjętych do remontu, naprawy, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia, co jest konsekwencją szczegółowego określenia tych wszystkich procesów wchodzących w zakres pojęcia „wytwarzanie”. Będzie to miało znaczenie w odniesieniu do ewidencjonowania zdarzeń dotyczących strzeleckiej broni palnej w Systemie Śledzenia Broni i jest związane z potrzebą skorelowania sposobu ewidencjonowania towarów koncesjonowanych ze sposobem ewidencjonowania zastępczego dla strzeleckiej broni palnej, w przypadku braku możliwości jej ewidencjonowania w SRB.

Oddział 2 – Pozbawianie cech użytkowych broni palnej i wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (art. 48–54)

Projekt ustawy zawiera zgrupowane przepisy dotyczące pozbawiania cech użytkowych broni palnej i wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Dotychczas przepisy dotyczące pozbawiania broni palnej (do użytku cywilnego) cech użytkowych są zawarte w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, a innej broni palnej (wojskowej) oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. Ponieważ pozbawianie broni palnej cech użytkowych może być wykonywane wyłącznie przez przedsiębiorców posiadających koncesję na wytwarzanie danego rodzaju broni, materia ta powinna być regulowana w projektowanej ustawie, aby zapewnić przejrzystość przepisów i ułatwić stosowanie się do określonych w nich wymogów.

W przypadku strzeleckiej broni palnej kwestie sposobu pozbawiania cech użytkowych reguluje obowiązujące wprost rozporządzenie 2015/2403. Rozporządzenie określa czynności, jakie należy przeprowadzić w zależności od typu i rodzaju broni, oraz wzór i zakres danych wpisywanych do świadectwa pozbawienia cech użytkowych.

Od dnia 8 kwietnia 2016 r. – dzień stosowania ww. rozporządzenia w UE, na skutek braku odpowiednich przepisów nie wykonuje się w Polsce czynności związanych z potwierdzaniem prawidłowości pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech

użytkowych. Taki stan może powodować straty w obrocie gospodarczym, stwarza niekorzystne luki w przepisach dotyczących broni palnej oraz powoduje ograniczenia dla osób, które z różnych powodów chcą nabyć taką broń albo zamiast zlecić pozbawienie cech użytkowych broni palnej, do której mają wyłącznie prawo własności, są zmuszeni do utrzymywania jej w płatnym depozycie Policji lub nawet do jej zniszczenia. Broń palna pozbawiona cech użytkowych – jest to strzelecka broń palna, która została pozbawiona cech użytkowych zgodnie z przepisami rozporządzenia 2015/2403 przez uprawnionego przedsiębiorcę, któremu podmiot uprawniony wydał „Świadectwo dla broni palnej pozbawionej cech użytkowych”, przypisane do tej broni, potwierdzające, że podmiot uprawniony zgodnie z przepisami tego rozporządzenia zweryfikował poprawność pozbawienia cech użytkowych broni palnej i jej istotnych komponentów i oznakował broń palną oraz jej komponenty oznakowaniem broni palnej pozbawionej cech użytkowych.

Przedsiębiorcą uprawnionym do pozbawiania cech użytkowych danego rodzaju strzeleckiej broni palnej i jej komponentów jest przedsiębiorca, któremu została udzielona koncesja na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania danego rodzaju strzeleckiej broni palnej.

Mając na uwadze, że Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji (CLKP) do dnia 8 kwietnia 2016 r. jako jedyna instytucja pełniło rolę „podmiotu uprawnionego”, należało rozważyć i zbadać możliwość poszerzenia listy tych podmiotów.

Po konsultacjach z instytucjami posiadającymi potencjał i możliwości do realizacji tego zadania do projektu ustawy wprowadzono zmiany umożliwiające dopuszczenie do pozbawiania strzeleckiej broni palnej cech użytkowych oraz weryfikowania i poświadczania prawidłowości pozbawienia broni cech użytkowych, a także oznakowywania broni pozbawionej cech użytkowych, szerszego katalogu podmiotów. Do potencjalnie zainteresowanych podmiotów zostały skierowane zapytania odnośnie ich możliwości w zakresie przyjęcia na siebie obowiązków podmiotu uprawnionego do pozbawiania, weryfikowania i poświadczania prawidłowości pozbawienia oraz oznakowywania strzeleckiej broni palnej cech użytkowych. Zainteresowanie wyraził Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia (WITU) i Instytut Mechaniki Precyzyjnej (IMP). Istnienie na rynku większej liczby podmiotów uprawnionych stwarza sytuację korzystniejszą dla posiadaczy broni, choćby z uwagi na większą konkurencyjność opłat.

Konsekwencją tych zmian jest określenie zakresu danych wprowadzanych do Systemu Rejestracji Broni (SRB) przez podmioty uprawnione do weryfikacji i poświadczenia, że strzelecka broń palna została pozbawiona cech użytkowych, oraz oznakowania strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych, a na podmioty uprawnione nałożono obowiązek wprowadzania do SRB danych dot. pozbawiania strzeleckiej broni palnej w zakresie przewidzianym w przepisach rozdziału dla przedsiębiorcy, w przypadku gdy podmioty te same dokonały pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych.

Podmiot uprawniony powinien być identyfikowalny w UE przez unikatowy wzór stosowanego oznakowania i jest on odpowiedzialny zarówno w Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w całej UE, za to, że strzelecka broń palna pozbawiona cech użytkowych w Polsce i zweryfikowana przez polski podmiot uprawniony z dołączonym Świadectwem dla broni palnej pozbawionej cech użytkowych będzie uznawana za taką i może być przedmiotem obrotu pomiędzy wszystkimi państwami członkowskimi. Ponieważ sposób pozbawiania cech użytkowych jest określony w rozporządzeniu 2015/2403, minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, podmioty uprawnione, tryb i formę potwierdzania pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych, tryb postępowania ze strzelecką bronią palną przekazaną w celu pozbawienia cech użytkowych, tryb postępowania ze strzelecką bronią palną przekazaną w celu przeprowadzenia weryfikacji zgodności pozbawienia broni cech użytkowych ze specyfikacjami technicznymi, jak również wysokość opłaty za weryfikację zgodności pozbawienia strzeleckiej broni cech użytkowych. Rozporządzenie 2015/2403 zakłada, że podmiot uprawniony do weryfikowania pozbawienia broni cech użytkowych może również dokonywać czynności pozbawiania, pod warunkiem precyzyjnego rozdzielenia zadań i osób wykonujących obie czynności. Planowane rozporządzenie również powinno zawierać przepisy wdrażające tę zasadę.

W odniesieniu do broni palnej innej niż broń strzelecka (wojskowej) oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym do projektowanej ustawy zostały przeniesione przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. oraz dodano przepis, na mocy którego pozbawienie innej broni i wyrobów będzie potwierdzane świadectwem pozbawienia cech użytkowych wydanym przez uprawnioną instytucję.

Rozdział 3 (art. 55–101) określa zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Oddział I Obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (**art. 55–68**)

Przepisy zawarte w tej części projektu ustawy w odniesieniu do działalności w zakresie obrotu powtarzają regulacje zawarte w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r.

Powtórzone zostały również przepisy określające obowiązki przedsiębiorcy w zakresie obrotu. Ta część ustawy zawiera przepisy dotyczące obowiązku prawidłowego oznakowania broni (art. 56), w tym strzeleckiej broni palnej i jej istotnych komponentów, wprowadzanej do obrotu, które to przepisy mają szczególne znaczenie w przypadku broni importowanej lub przekazywanej z zapasów państwowych formacji uzbrojonych. Oznakowanie niepełne wymaga uzupełnienia, które może być dokonane przez przedsiębiorcę posiadającego koncesję na wytwarzanie danego rodzaju broni (art. 57).

Modyfikacji uległ dotychczasowy przepis art. 32 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., zgodnie z którym koncesja wydana przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych jest dokumentem uprawniającym do wprowadzenia lub wyprowadzenia z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej materiałów wybuchowych oraz broni, na które nie jest wymagane zezwolenie ministra właściwego do spraw gospodarki. Projektowana ustawa uzupełnia zakres przedmiotowy tego przepisu (art. 58) przez dodanie amunicji. Należy mieć na uwadze, że przemieszczanie strzeleckiej broni palnej i amunicji do tej broni na obszarze UE obecnie jest regulowane w całości przez system zgód przewozowych i uprzednich zgód przewozowych, które w prawie polskim funkcjonują od daty akcesji Polski do Wspólnoty Europejskiej i które są dokumentami pozwalającymi koncesjonowanemu przedsiębiorcy na swobodny transfer tych towarów, po uzyskaniu poświadczenia zgód. Przemieszczania materiałów wybuchowych do użytku cywilnego można dokonywać wyłącznie na podstawie zezwoleń wydawanych przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Wywóz strzeleckiej broni palnej i amunicji do tej broni oraz ich komponentów do krajów trzecich może odbywać się wyłącznie na podstawie zezwoleń, o których mowa w rozporządzeniu UE 258/2012. Materiały wybuchowe, broń wojskowa oraz wyroby i technologia o przeznaczeniu wojskowym

lub policyjnym podlegają zezwoleniom ministra właściwego do spraw gospodarki. Poza ww. systemem zgód i zezwoleń pozostaje więc broń inna niż strzelecka broń palna i amunicja do tej broni, która nie podlega wspólnotowemu obowiązkowi kontroli transferów, dlatego jej wwóz i wywóz będzie możliwy na podstawie koncesji posiadanej przez przedsiębiorcę.

Do najważniejszych obowiązków określonych w tym oddziale (art. 59) należy obowiązek prowadzenia ewidencji przeznaczonych do obrotu materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, ewidencji transakcji zawartych w tym zakresie oraz ewidencji przyjętych na przechowanie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także wykaz transakcji zawartych w zakresie pośrednictwa. Uregulowania odpowiednim przepisem wymagają okoliczności, w jakich przedsiębiorca może przyjąć na przechowanie towary koncesjonowane będące własnością innego przedsiębiorcy. Należy do nich zaliczyć wyłącznie nagłe i nieprzewidywalne zdarzenia losowe, które uniemożliwiają magazynowanie w dotychczasowych obiektach, jak również przechowywanie towarów koncesjonowanych innego przedsiębiorcy, który zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej i nie zdołał ich zbyć.

Przepis art. 60 projektu jest powtórzeniem przepisu zawartego w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., zgodnie z którym obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym dokonuje się na podstawie dokumentu uprawniającego do nabycia. W przypadku podmiotów zasilanych z budżetu państwa dokumentem takim będzie umowa na dostawę towarów koncesjonowanych, zawarta na podstawie Prawa zamówień publicznych, a podpisana przez osobę uprawnioną do zawierania takich umów. W przypadku broni i amunicji sprzedawanej odbiorcom cywilnym, dokumenty uprawniające do zakupu określa ustawa o broni i amunicji.

Kolejna grupa przepisów w tym Oddziale dotyczy określenia katalogu podmiotów uprawnionych do nabycia materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (art. 61). Ujednolicono zasady nabywania przez Służbę Celno-Skarbową materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, znosząc

możliwość nabywania na podstawie dokumentu wystawionego przez uprawniony organ Policji. Pozostawiono natomiast, jak w przypadku innych służb, np. Straży Granicznej, możliwość dokonania zakupu po okazaniu dokumentu uprawniającego do nabycia wystawionego przez właściwy organ. Zabieg taki zapewnia spójne rozwiązania systemowe. Przepisy w tym zakresie nie ulegają zmianie i są analogiczne z dotychczasowymi, zawartymi w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. Zmiany są konsekwencją wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. Zmiany redakcyjne w przepisach dotyczących katalogu podmiotów uprawnionych do nabycia broni wynikają z doprecyzowania pojęcia „broń palna” przez włączenie w jego zakres „strzeleckiej broni palnej”.

Nowe brzmienie przepisu dot. uprawnienia do nabycia materiałów wybuchowych umożliwia ich nabywanie szkołom wyższym, o których mowa w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, którym została udzielona koncesja albo pozwolenie na nabywanie, przechowywanie lub używanie takich materiałów.

W projekcie ustawy dodano nowy przepis (art. 62), zgodnie z którym przedsiębiorca dokonujący sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany poinformować kupującego o warunkach i ograniczeniach, w tym dotyczących dalszej sprzedaży, które zostały określone przez właściwe organy innego państwa, odnoszących się do towarów koncesjonowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nabywanych przez tego przedsiębiorcę za granicą. Istotą tego przepisu jest zapewnienie, aby każdy kolejny nabywca towaru sprowadzonego z zagranicy uzyskał udokumentowaną informację o ograniczeniach i warunkach nakładanych na dalsze zbycie w łańcuchu nabywców, które wynikają z umowy zawartej przez przedsiębiorcę wprowadzającego po raz pierwszy towar z zagranicy.

Kolejna grupa przepisów (art. 63) określa obowiązki informacyjne przedsiębiorców w związku z dokonaniem sprzedaży materiałów wybuchowych i broni, ze wskazaniem organów, do których należy złożyć zawiadomienie o dokonanej sprzedaży (Policja i organy wojskowe) oraz szczegółowe dane, jakie powinno zawierać zawiadomienie. Przedsiębiorcy będą zobowiązani do przesyłania informacji o dokonanej sprzedaży materiałów wybuchowych oraz broni palnej innej niż strzelecka broń palna, na

posiadanie której jest wymagane pozwolenie. Obowiązek zawiadamiania o sprzedaży strzeleckiej broni palnej lub jej komponentów będzie realizowany automatycznie po uruchomieniu SRB. Do czasu uruchomienia systemu informatycznego lub w przypadku przejściowego braku możliwości prowadzenia ewidencji w SRB, o którym mowa w art. 119 ust. 1 projektu ustawy, informacje o dokonaniu sprzedaży będą przesyłane w terminach i na formularzach określonych odpowiednio w ustawie i w rozporządzeniu (art. 64). SRB przez prowadzoną w nim ewidencję sprzedaży automatycznie utworzy informacje o transakcji.

Dodatkowym ułatwieniem będzie rezygnacja z zawiadamiania o dokonanej sprzedaży amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. W aktualnym stanie prawnym przedsiębiorcy raportują o ilości sprzedanej amunicji w cyklu kwartalnym, bez powiązania z nabywcą. Takie informacje nie mają żadnego znaczenia prewencyjnego, dlatego należy z nich zrezygnować. Eliminacja części obowiązków nałożonych na przedsiębiorców ma na celu zmniejszenie ich liczby i zakresu oraz uwzględnienie braku celowości rejestracji każdej transakcji dotyczącej wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Sprzedaż wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym może być dokonana między przedsiębiorcami zgodnie z zakresem posiadanej przez nich koncesji, zaś finalnym odbiorcą wyrobów i technologii mogą być wyłącznie państwowe formacje uzbrojone, które, składając stosowne zamówienie, nie muszą być informowane o dokonanych przez siebie zakupach. Przedsiębiorcy nie będą – w odróżnieniu od obowiązującego stanu prawnego – informować o dokonanej sprzedaży: Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, służb, straży państwowych oraz innych podmiotów, które realizują zamówienia zgodnie z ustawą – Prawo zamówień publicznych, w ramach przydzielonego na te cele budżetu przez instytucje zwierzchnie i nadzorujące udzielanie takich zamówień. Podmioty te mają informację o dokonanych zakupach, które są realizowane na ich zamówienie, nie ma więc uzasadnienia przesyłanie dodatkowych informacji potwierdzających realizację zamówienia.

Sprzedaż amunicji jest możliwa wyłącznie osobom i podmiotom określonym w ustawie i nie podlega ograniczeniom ilościowym. Nie ma więc uzasadnienia dla utrzymywania obowiązku informowania o dokonanych transakcjach w tym zakresie, zwłaszcza że dotychczas w przypadku sprzedaży amunicji składa się zawiadomienia o sprzedaży w formie zbiorczych zestawień w cyklu kwartalnym. Wskazać należy, że w związku

z wprowadzeniem Systemu Rejestracji Broni (SRB) zawiadomienia o sprzedaży strzeleckiej broni palnej będą generowane przez przedsiębiorców w tym systemie, bez konieczności ich dublowania w formie pisemnej. Jedynie zawiadomienia o sprzedaży strzeleckiej broni palnej i jej istotnych komponentów stosowane zastępczo w razie braku możliwości ewidencjonowania sprzedaży strzeleckiej broni palnej i jej istotnych komponentów w SRB muszą być sporządzane w formie pisemnej oraz wprowadzane do SRB po ustaniu przyczyny uniemożliwiającej jego działanie.

W przypadku sprzedaży wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym istotne znaczenie dla praktyki organu koncesyjnego, a także dla wydawanych interpretacji przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. miał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 lutego 2013 r. II GSK 1617/11 odnoszący się w swej treści do pojęcia wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym:

„Art. 3 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. stanowi, że: „W rozumieniu ustawy wyroby i technologie o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym są to wyroby zaprojektowane dla celów wojskowych lub policyjnych oraz technologie związane z produkcją lub używaniem tych wyrobów.” Zatem, nacisk położony został na cel w jakim wyroby zostały zaprojektowane. Koncesjonowaniem na mocy omawianej ustawy objęta jest tylko ta działalność w zakresie wytwarzania i obrotu, która dotyczy wyrobów (technologie) specjalnie zaprojektowanych do celów wojskowych lub policyjnych i z tego powodu uznanych za wyroby o przeznaczeniu wojskowym. Wyroby i technologie, które nie były projektowane dla celów wojskowych lub policyjnych, z samego założenia nie są wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Rozporządzenie Rady Ministrów, o którym mowa w art. 6 ust. 3 ustawy dotyczy tylko tego zakresu wyrobów, o którym mowa w wyżej wskazanej definicji. Zatem Rada Ministrów w drodze rozporządzenia doprecyzowała ustawę określając katalog wyrobów, które jeżeli projektowane są dla celów wojskowych lub policyjnych, są wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a wytwarzanie i obrót nimi wymaga koncesji. Zauważyć należy, że przeważająca liczba wyrobów i technologii określonych w rozporządzeniu jest projektowana właśnie dla celów wojskowych lub policyjnych i nie ma żadnego zastosowania poza policją i wojskiem. Jednak wyroby i technologie związane z teleinformatyką i kryptografią mogą mieć zastosowanie nie tylko w wojskowości i policji, bowiem konieczność zachowania poufności

przekazywanych informacji dotyczyć może różnych dziedzin, a w szczególności biznesu. Zgodnie z ustawą tylko wyroby i technologie projektowane dla wojska i policji są uznawane za wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, których wytwarzanie i obrót objęte są koncesjonowaniem. (...) Zauważyć należy, że zgodnie z art. 22 Konstytucji RP ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Jest oczywiste, że takim ograniczeniem jest konieczność uzyskania koncesji na określoną działalność gospodarczą. Zarówno konieczność jak i zakres koncesjonowania musi zatem wynikać z ustawy. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej określa zakres koncesjonowanej działalności w art. 46 ust. 1. Z art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy wynika, że koncesją objęte jest m.in. wytwarzanie i obrót wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym. Art. 46 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że szczegółowy zakres i warunki wykonywania działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu określają odrębne ustawy. Taką ustawą jest ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. Ustawa ustalając definicje używanych dalej pojęć określa zasadniczy przedmiotowy zakres swego oddziaływania (art. 3 ust. 1 i 2), a dopiero potem (art. 6 ust. 1) ustala szczegółowy zakres ustanowionych ograniczeń oraz daje delegację Radzie Ministrów (art. 6 ust. 3) do sporządzenia wykazu wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Mając na względzie, że ponieważ ograniczenie swobody działalności gospodarczej musi wynikać z ustawy, błędna jest taka wykładnia ustawy, która pomija zakres ustanowionych nią ograniczeń i uznaje, że jest on niefortunny i zbędny. Zauważyć należy, że precyzyjne określenie zakresu działalności koncesjonowanej jest niezbędne, gdyż prowadzenie działalności koncesjonowanej bez koncesji, zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 10”.

Wykładnia NSA pozwala na stwierdzenie, że istnieje grupa wyrobów, która może mieć zastosowanie nie tylko w wojsku, ale i w sektorze cywilnym. Ocena, czy dany towar istotnie wymaga objęcia koncesjonowaniem i reglamentacją sprzedaży, może być zatem dokonana wyłącznie po zbadaniu, na czyje potrzeby dany wyrób został zaprojektowany i wytworzony.

Projekt ustawy (w art. 65) powtarza dotychczasowe przepisy zakazujące nabywania materiałów wybuchowych, broni, w tym strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym od przedsiębiorców nieposiadających koncesji na obrót tymi towarami.

Wyroby pirotechniczne, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz broń, na posiadanie której nie jest wymagane pozwolenie na broń, mogą być sprzedawane wyłącznie osobom pełnoletnim, po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość.

W projekcie (w art. 66) ustawy doprecyzowano przepis zezwalający na przeprowadzanie transakcji dotyczących obrotu bronią i amunicją za pośrednictwem sieci teleinformatycznej. Strony transakcji posługują się w pełni identyfikowalnym zakończeniem sieci o stałym adresie IP oraz opatrują dokumenty dotyczące obrotu bronią i amunicją kwalifikowanym podpisem elektronicznym. W celu zapewnienia, że broń i amunicja zostanie sprzedana uprawnionej osobie, nabywca ma obowiązek przedstawienia przedsiębiorcy sprzedającemu dokumentu uprawniającego do nabycia broni i amunicji do tej broni, zaś przedsiębiorca sprzedający ma obowiązek zweryfikowania tych dokumentów oraz tożsamości nabywcy.

Projekt ustawy zakłada, że umowa dotycząca przechowania towarów koncesjonowanych może być zawarta między przedsiębiorcami koncesjonowanymi wyłącznie w określonych w ustawie przypadkach (art. 67 ust. 1). Wyjątek od tej zasady został określony w art. 67 ust. 3 i dotyczy umów przechowania towarów koncesjonowanych przekazanych Agencji Mienia Wojskowego do zagospodarowania na podstawie odrębnych przepisów, a umożliwić ma racjonalne gospodarowanie mieniem powierzonym temu podmiotowi.

Projekt ustawy formułuje (w art. 68) dla przedsiębiorcy wyraźny zakaz oddawania w najem lub użyczenie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, co ma uzasadnienie związane z koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz kontroli nad dostępem do towarów reglamentowanych. Użyczenie broni w aktualnie obowiązujących przepisach jest stosowane w przypadku broni posiadanej na podstawie pozwolenia na broń wydanego w celach łowieckich lub sportowych, między właścicielami tych rodzajów broni, jak stanowi art. 28 ustawy o broni i amunicji. Jednak uwzględniając uwagi zgłoszone przez przedsiębiorców w toku uzgodnień niniejszego projektu, wprowadzono ściśle określone wyjątki od ww. zasady. Użyczenie i najem określonych w tym przepisie towarów koncesjonowanych mogą mieć

zastosowanie w przypadku umów zawieranych między przedsiębiorcami posiadającymi koncesje w tym samym zakresie dla przeprowadzenia prób, testów i w celach wystawowych, towary te mogą być przedmiotem najmu i użyczenia dla państwowych formacji uzbrojonych w celu przeprowadzenia prób i testów, np. przed podjęciem decyzji o zakupie. W przypadku osób fizycznych posiadających pozwolenia na broń, przedsiębiorca koncesjonowany, który sprzedał takiej osobie broń, będzie mógł wynająć lub użyczyć broń zastępczą na czas naprawy zakupionej broni, która okazała się niesprawna.

Oddział 2 (art. 69–82) zawiera przepisy określające zasady przemieszczania przez przedsiębiorców strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów i amunicji do strzeleckiej broni palnej.

Przepisy te zostały przeniesione w całości z ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., z wprowadzeniem w miejsce pojęcia „broń palna” pojęcia „strzelecka broń palna” w rozumieniu projektowanej ustawy oraz objęciem kontrolą również przemieszczania istotnych komponentów oraz amunicji. Zgodnie z art. 10 dyrektywy 91/477/EWG zasady dotyczące nabywania i posiadania amunicji muszą być takie same jak zasady posiadania broni palnej, do której jest przeznaczona ta amunicja. W związku z tym do przemieszczania amunicji do strzeleckiej broni palnej należy stosować zasady analogiczne jak w przypadku przemieszczania tego rodzaju broni. Dyrektywa 2014/28/UE odnosząca się do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w art. 12 określa zasady przemieszczania amunicji, które są analogiczne jak w przypadku przemieszczania broni, o której mowa w dyrektywie 91/477/EWG. Art. 2 dyrektywy 2014/28/UE zawiera definicję pojęcia „amunicja”, do której zalicza również amunicję stosowaną w broni artyleryjskiej.

Według wiedzy projektodawcy, jedynym rodzajem amunicji artyleryjskiej, która może być przeznaczona do użytku cywilnego, jest amunicja stosowana do wywoływania kontrolowanego zejścia lawin. Szczegółowa analiza dokumentów dotyczących przemieszczania amunicji wykazała, że nie było przypadków przemieszczania tego rodzaju amunicji. Ponadto, mając na uwadze przepis art. 10 ust. 4 ustawy o broni i amunicji, należy stwierdzić, że pod rządami tej ustawy nie ma żadnej możliwości uzyskania w Polsce pozwolenia na posiadanie broni artyleryjskiej do użytku cywilnego, tak więc włączenie amunicji artyleryjskiej, która występuje wyłącznie w kalibrze

większym lub równym 20 mm, do zasad przemieszczania na podstawie zgód przewozowych i uprzednich zgód przewozowych nie znajduje uzasadnienia.

Zgody przewozowe i uprzednie zgody przewozowe, odpowiednio poświadczone, to dokumenty, które muszą towarzyszyć każdemu przemieszczeniu broni i amunicji w UE. W Polsce dokumenty te są poświadczone przez właściwych miejscowo dla siedziby przedsiębiorcy komendantów wojewódzkich Policji i są stosowane od 2004 r. Obowiązek stosowania zgód wynika wprost z przepisów dyrektywy 91/477/EWG. Przepisy ustawy nie zmieniają stanu prawnego określonego w aktualnie obowiązujących przepisach ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r.

Została utrzymana zasada, pochodząca wprost z przepisów dyrektywy 91/477/EWG, zgodnie z którą organ koncesyjny może, w drodze decyzji administracyjnej, zwolnić przedsiębiorcę dokonującego przemieszczenia strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwa początkowego transakcji, z obowiązku każdorazowego poświadczenia zgód przewozowych przez komendanta wojewódzkiego Policji, jeżeli przedsiębiorca udokumentuje stosowanie przez co najmniej 3 lata wewnętrznego systemu kontroli i zarządzania obrotem towarami strategicznymi, o którym mowa w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa. Jak pokazuje doświadczenie organu koncesyjnego, przedsiębiorcy bardzo rzadko korzystają z tej możliwości; od 2004 r. wydano tylko 8 takich decyzji, co dowodzi, że mechanizm poświadczenia zgód przewozowych przez organy Policji nie jest obciążeniem dla przedsiębiorców. Wykaz informacji, jakie powinny być zawarte w zgodzie przewozowej oraz w uprzedniej zgodzie przewozowej, został uzupełniony o oświadczenie składane przez przedsiębiorcę, że nie są mu znane specjalne warunki lub ograniczenia dotyczące dalszej sprzedaży towarów wymienionych w dokumencie. Ma to swoje uzasadnienie w politykach kontroli obrotu stosowanych przez Państwa Członkowskie UE. Broń i amunicja, która została zakupiona przez polskiego przedsiębiorcę w UE może być przedmiotem wywozu do krajów trzecich. Producent takiej broni i amunicji, jak również jej pierwszy importer na obszar UE, mogą określić kraje/odbiorców, do których towary takie nie mogą być dostarczane. Dlatego też niezbędne jest, aby polski przedsiębiorca dokonujący przemieszczania broni miał

świadomość istnienia warunków i ograniczeń w obrocie bronią i amunicją poza obszarem Polski.

Oddział 3 (art. 83–101) zawiera przepisy regulujące wywóz i tranzyt strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów oraz amunicji do strzeleckiej broni palnej, wdrażające rozporządzenie UE nr 258/2012, którego celem jest ustanowienie systemu zezwoleń na wywóz do krajów trzecich (poza obszar UE) i środków dotyczących przywozu i tranzytu dla strzeleckiej broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji. W tytule oddziału zastosowano nomenklaturę przyjętą w rozporządzeniu UE nr 258/2012.

W istocie w przepisach oddziału jest mowa o broni, która w ustawie będzie określona jako strzelecka broń palna, jednakże z uwagi na to, iż rozporządzenie 258/2012 posługuje się nomenklaturą sprzed zmiany dyrektywy 91/477/EWG – dyrektywą 2017/853 i nie zostało do chwili obecnej zmienione w celu dostosowania do tej dyrektywy, a w szczególności nadal posługuje się kategorią istotnych części broni palnej, które nie funkcjonują już na gruncie dyrektywy 2017/853. Nomenklatura użyta w tytule oddziału powinna być zbieżna z nomenklaturą obowiązującego rozporządzenia UE 258/2012.

Przepisy tego rozporządzenia należy stosować wprost, bez konieczności implementacji, jednak z uwagi na ułatwienie, jakim będzie zebranie w jednym akcie prawnym wszystkich przepisów określających obowiązki przedsiębiorcy koncesjonowanego, niektóre z nich włączono do ustawy. Rozporządzenie UE 258/2012 nakazuje, aby Państwa Członkowskie umożliwiły realizację jego przepisów przez wskazanie w ustawodawstwie krajowym kompetencji dla organów wykonujących jego przepisy oraz określenie sankcji prawnych za niestosowanie się do rygorów określonych w rozporządzeniu. Wzór zezwolenia określa załącznik do rozporządzenia UE 258/2012.

Krajowymi organami właściwymi do wykonania przepisów rozporządzenia UE 258/2012 dla przedsiębiorców wykonujących koncesjonowaną działalność gospodarczą będą minister właściwy do spraw gospodarki i minister właściwy do spraw finansów publicznych w zakresie wpisanym w ustawie. W rozdziale tym wprowadzono konieczne z punktu widzenia ustawodawcy przepisy umożliwiające wykonywanie przepisów rozporządzenia UE 258/2012 przez ministra właściwego do spraw gospodarki i przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na warunkach określonych

w zmienianej ustawie, tj.: przywołano definicje z rozporządzenia UE 258/2012 mające zastosowanie wyłącznie w przepisach tego rozdziału oraz wymienione zostały informacje, które powinien przedsiębiorca – eksporter zamieścić we wniosku o wydanie zezwolenia na wywóz oraz dokumenty, które przedsiębiorca jest obowiązany załączyć do tego wniosku. Przepisy tego oddziału określają maksymalny czas rozpatrywania wniosku, zgodny z terminami wskazanymi w rozporządzeniu UE 258/2012. Minister właściwy do spraw gospodarki, przed wydaniem zezwolenia na wywóz, może wystąpić do ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw zagranicznych, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefa Agencji Wywiadu o wyrażenie opinii odnośnie do występowania okoliczności uzasadniających odmowę wydania zezwolenia na wywóz.

Do projektu ustawy wprowadzono dodatkowo przepisy określające środki dot. przywozu broni palnej części i istotnych komponentów oraz amunicji do broni palnej spoza obszaru celnego UE (art. 94). Zrezygnowano z obligatoryjnej kontroli przywozu, jednakże na mocy wprowadzonej regulacji minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek przedsiębiorcy, będzie wydawał certyfikat importowy lub poświadczenia oświadczenia końcowego użytkownika. W toku stosowania rozporządzenia UE 258/2012 przez organ koncesyjny pojawiły się informacje ze strony przedsiębiorców o braku regulacji, która pozwalałaby im uzyskać dokument potwierdzający ich wiarygodność jako nabywcy broni palnej, części i istotnych komponentów oraz amunicji do broni palnej, wymagany przez państwo trzecie zbywcy tych towarów. Przedsiębiorcy wyrażali oczekiwanie, iż kwestia powyższa zostanie uregulowana, gdyż brak tej regulacji i brak możliwości pozyskania stosownego dokumentu niejednokrotnie blokuje im nabycie towarów w państwie spoza obszaru celnego UE. Organy kontroli obrotu w krajach trzecich nie uznają wydawanych zaświadczeń o aktualności koncesji posiadanej przez polskiego przedsiębiorcę, jej zakresie i wynikającym z niej uprawnieniu do wykonywania działalności na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, a żądają konkretnych dokumentów, którymi są: certyfikat importowy, poświadczenie oświadczenia końcowego użytkownika oraz certyfikat weryfikacji dostawy.

Rozporządzenie UE 258/2012 reguluje wyłącznie kwestie związane z procedurą wydawania zezwolenia na wywóz. Licencja na przywóz lub zezwolenie na przywóz są wymienione w art. 8 rozporządzenia bez sprecyzowania procedury ich wydawania oraz

w odniesieniu wyłącznie do dokumentów wystawianych przez państwo trzecie przywozu. Dokumenty te mogą być żądane przez kraje trzecie wysyłające broń palną na potwierdzenie wiarygodności i uprawnień do obrotu bronią palną odbiorcy – przedsiębiorcy polskiego, gdy nie jest wystarczająca np. uwierzytelniona kopia koncesji. Dlatego należy wprowadzić możliwość wydawania takich dokumentów. Są to dokumenty zbieżne z tymi, o których mowa w art. 22 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, dlatego też przepisy art. 93–101 zostały skonstruowane podobnie, jak w tej ustawie.

6. Dział IV – System Rejestracji Broni (SRB) – art. 102–121

Przepisy tego Działu wynikają wprost z przepisów prawa europejskiego – dyrektywy 91/477/EWG (ze zmianami). Na potrzeby uzasadnienia projektu ustawy przygotowano przedstawiony poniżej wyciąg z ujednoliconych przepisów dyrektywy, obejmujący również tekst nowej dyrektywy 2017/853, odnoszących się bezpośrednio do systemu rejestracji broni:

Ujednolicone motywy – *dyrektywa Rady 91/477/EWG wprowadziła środek wspomagający tworzenie rynku wewnętrznego. Wprowadziła ona równowagę między, z jednej strony, zobowiązaniem do zagwarantowania pewnej swobody obrotu w odniesieniu do określonej broni palnej i jej istotnych komponentów na terytorium Unii, a z drugiej strony – koniecznością kontroli tej swobody przez niektóre zabezpieczenia o charakterze ochronnym, przewidziane dla tego typu produktów.*

Aby zwiększyć możliwość śledzenia wszelkiej broni palnej oraz istotnych komponentów, a także ułatwić ich swobodny przepływ, wszystkie istotne komponenty broni palnej powinny być oznaczone czytelnym, stałym i niepowtarzalnym oznakowaniem i zarejestrowane w systemach rejestracji danych w państwach członkowskich. Dokumentacja przechowywana w systemach rejestrowania danych powinna zawierać wszystkie informacje umożliwiające powiązanie broni palnej z jej właścicielem i powinna obejmować nazwę producenta lub markę, kraj lub miejsce wytworzenia, typ, markę, model, numer seryjny broni palnej lub wszelkie niepowtarzalne oznakowanie umieszczone na szkielecie lub komorze zamkowej broni palnej. Istotne elementy inne niż

szkielet lub komora zamkowa należy rejestrować w systemach rejestracji danych w zapisach odnoszących się do broni palnej, na której mają być one zamontowane.

Aby zapobiec łatwemu usuwaniu oznaczeń broni palnej oraz sprecyzować, na których elementach takie oznaczenia powinny być umieszczane, należy przyjąć wspólne przepisy UE dotyczące oznakowania. Ze względu na niebezpieczny charakter i trwałość broni palnej i jej istotnych komponentów, w celu zapewnienia, aby właściwe organy miały możliwość śledzenia broni palnej do celów postępowań administracyjnych i karnych oraz w świetle krajowego prawa procesowego, niezbędne jest, by dokumentacja w systemie rejestracji danych była przechowywana przez okres 30 lat po zniszczeniu broni palnej i jej istotnych komponentów. Dostęp do tej dokumentacji i wszystkich powiązanych danych osobowych powinien być ograniczony do właściwych organów i dozwolony do celów wydawania lub cofania pozwoleń, w tym ewentualnego nakładania kar administracyjnych, tylko w ciągu maksymalnie 10 lat po zniszczeniu danej broni palnej i nie dłużej niż 30 lat po zniszczeniu, w przypadku gdy dostęp taki jest konieczny w celu egzekwowania prawa karnego. Dla skutecznego funkcjonowania systemu rejestracji danych ważna jest skuteczna wymiana informacji pomiędzy sprzedawcami i pośrednikami a właściwymi organami. Sprzedawcy i pośrednicy powinni zatem przedstawiać informacje właściwym organom bez zbędnej zwłoki. Aby to ułatwić, właściwe organy krajowe powinny ustanowić połączenia elektroniczne dla sprzedawców i pośredników, co może obejmować przedłożenie pocztą elektroniczną lub bezpośrednio za pośrednictwem bazy danych lub innego rejestru.

Ujednolicone przepisy – art. 4. *Państwa członkowskie zapewniają utworzenie najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r. i prowadzenie skomputeryzowanego, scentralizowanego lub zdecentralizowanego systemu rejestracji danych, gwarantującego upoważnionym organom dostęp do systemów rejestracji danych obejmujących każdą sztukę broni palnej objętej niniejszą dyrektywą.*

W takim systemie rejestracji danych zapisuje się wszystkie informacje dotyczące broni palnej konieczne w celu śledzenia i identyfikacji tej broni palnej, w tym:

- a) typ, markę, model, kaliber i numer seryjny każdej sztuki broni palnej oraz oznakowanie umieszczone na szkielecie lub komorze zamkowej, jako niepowtarzalne oznakowanie (...), które służy, jako niepowtarzalny identyfikator każdej sztuki broni palnej,*

- b) numer seryjny lub niepowtarzalne oznakowanie umieszczone na istotnych komponentach, jeżeli różni się od oznakowania na szkielecie lub komorze zamkowej każdej sztuki broni palnej,
- c) nazwy (nazwiska) i adresy dostawców oraz osób nabywających lub posiadających broń palną oraz odpowiednie daty,
- d) wszelkie przeróbki lub modyfikacje broni palnej powodujące zmianę jej kategorii lub podkategorii, w tym autoryzowane pozbawienie cech użytkowych lub zniszczenie broni palnej oraz ich daty.

Państwa członkowskie zapewniają, że dane dotyczące broni palnej i istotnych komponentów, w tym związanych z nim danych osobowych, będą przechowywane w systemach zbiorów danych przez organy właściwe, przez okres 30 lat po zniszczeniu broni palnej lub zasadniczych elementów, o których mowa. Dostęp do tej dokumentacji i powiązanych danych osobowych mają:

- a) organy właściwe do celów udzielenia lub cofnięcia pozwoleń, (...) lub organy właściwe do prowadzenia postępowania celnego do 10 lat po zniszczeniu broni palnej lub istotnych komponentów, oraz
- b) organy właściwe do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar do 30 lat po zniszczeniu broni palnej lub istotnych komponentów.

Państwa członkowskie zapewniają, że dane osobowe są usuwane z systemu rejestracji danych po upływie okresów określonych w powyższym ustępie. Powyższe pozostaje bez uszczerbku dla przypadków, gdy konkretne dane osobowe zostały przekazane organowi właściwemu do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar i są wykorzystywane w związku z tymi czynnościami, lub innym organom w podobnym celu przewidzianym w prawie krajowym. W takich przypadkach przetwarzanie tych danych przez właściwe organy reguluje prawo krajowe państw członkowskich, z zachowaniem pełnej zgodności z prawem Unii, w szczególności przepisów dotyczących ochrony danych.

W okresie prowadzenia działalności sprzedawcy i pośrednicy mają obowiązek prowadzenia ewidencji, w której zapisuje się każdą sztukę broni palnej i każdy istotny komponent broni palnej objęte niniejszą dyrektywą, które otrzymali lub zbyli,

zawierającej szczegółowe dane umożliwiające identyfikację i śledzenie tej broni palnej lub tych istotnych komponentów, w szczególności typ, markę, model, kaliber i numer seryjny oraz nazwy (nazwiska) i adresy dostawców i osób nabywających broń.

Po zakończeniu prowadzenia działalności sprzedawcy i pośrednicy przekazują tę ewidencję krajowym organom odpowiedzialnym za system rejestracji (...).

Sprzedawcy i pośrednicy mający siedzibę na jego terytorium bez zbędnej zwłoki zgłaszają właściwym organom krajowym transakcje dotyczące broni palnej lub istotnych komponentów. Państwa członkowskie zapewniają, aby sprzedawcy i pośrednicy posiadali połączenie elektroniczne z odpowiednimi organami krajowymi do celów takiego zgłaszania oraz aktualizowania systemu rejestracji danych natychmiast po otrzymaniu informacji dotyczących takich transakcji.

Państwa członkowskie zapewniają, że każda broń palna może być powiązane z ich właścicielem w każdej chwili.

Obecnie w Polsce funkcjonują dwa systemy informatyczne, w których są rejestrowane dane związane z bronią palną przeznaczoną do użytku cywilnego: Krajowy System Informacyjny Policji obejmujący rejestr „BRONŃ” – administrowany przez Komendanta Głównego Policji oraz System Ewidencji Broni Prywatnej Kadry „HEFAJSTOS II” – administrowany przez Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej, objęty klauzulą niejawności „zastrzeżone”. Informacja o broni pojawia się w tych systemach w momencie rejestracji broni dla indywidualnego posiadacza, nie uwzględniają one historii broni od jej wytworzenia.

Systemy te są ukierunkowane na identyfikację osób posiadających broń, natomiast obowiązek wynikający z przepisu dyrektywy 91/477/EWG dotyczy utworzenia systemu informatycznego przeznaczonego do gromadzenia i przechowywania danych o każdej jednostce broni palnej, umożliwiającego śledzenie historii konkretnej jednostki broni palnej w powiązaniu z jej właścicielem, tj.: od momentu jej wytworzenia lub wprowadzenia do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez kolejne transakcje związane z przeniesieniem jej własności.

Aktualnie upoważnione organy mogą uzyskać informacje dotyczące danych określonego egzemplarza broni palnej oraz osoby uprawnionej do jego posiadania po zwróceniu się do Policji albo Żandarmerii Wojskowej o udzielenie informacji.

Ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. nakłada na przedsiębiorców obowiązek prowadzenia ewidencji broni palnej i jej istotnych części przez cały okres prowadzenia działalności gospodarczej. Przedsiębiorca jest zobowiązany do prowadzenia ksiąg ewidencyjnych zawierających ponumerowane karty, przesnurowane i opieczętowane przez przedsiębiorcę, oddzielnie dla każdego rodzaju broni oraz istotnych części broni, zgodnie z przepisami:

- 1) rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 22 sierpnia 2012 r. w sprawie sposobu ewidencjonowania wytworzonych materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 2) rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 22 sierpnia 2012 r. w sprawie sposobu ewidencjonowania wprowadzonych do obrotu materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 3) rozporządzenia Ministra Gospodarki i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 marca 2013 r. w sprawie sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz kontroli przestrzegania warunków sprzedaży.

Dokumentację związaną z ewidencją przeznaczoną do obrotu broni palnej i jej istotnych części oraz ewidencją zawartych transakcji przechowuje się w siedzibie przedsiębiorcy przez okres co najmniej 20 lat od ostatniego zapisu.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ww. ustawy, po zakończeniu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 ustawy, przedsiębiorca ma obowiązek przekazać ewidencję ministrowi właściwemu do spraw gospodarki. Tryb i warunki przekazywania ewidencji określa rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 18 lutego 2013 r. w sprawie trybu i szczegółowych warunków przekazywania ewidencji związanej z wykonywaniem działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Zgodnie z *art. 15 ust. 2 ww. ustawy*, minister właściwy do spraw gospodarki jest obowiązany do przechowywania ewidencji przez okres nie krótszy niż 20 lat.

Część przedsiębiorców prowadzi ewidencje w formie elektronicznej, jednak z uwagi na fakt, że ewidencje te zostały wytworzone przez przedsiębiorców lub na ich

indywidualne zamówienie, nie ma możliwości przeniesienia zapisanych w nich danych do systemów centralnych.

Zgodnie z *art. 30 ust. 3 ww. ustawy* na przedsiębiorcy spoczywa także obowiązek poinformowania o sprzedaży broni palnej organu, który wydał dokument uprawniający do jej zakupu. Tryb, formę i zakres przekazywania przez przedsiębiorców informacji o dokonanej transakcji reguluje *ww. rozporządzenie Ministra Gospodarki i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 marca 2013 r.* Obowiązek ten jest realizowany głównie drogą pocztową, pomimo że *ww. rozporządzenie* przewiduje możliwość przesyłania tych informacji drogą elektroniczną.

Organ koncesyjny posiada system „E- Koncesje” – bazę danych o przedsiębiorcach posiadających koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej obejmującej swoim zakresem również wytwarzanie lub obrót bronią i amunicją, który powinien zostać włączony do systemu rejestracji broni, jako podstawowe narzędzie kontrolne do nadawania przedsiębiorcom uprawnień i umożliwienia autoryzowanego dostępu do tego systemu, w celu wprowadzania danych o broni, zgodnie z zakresem udzielonej koncesji.

Aktualnie system rejestracji broni palnej i jej istotnych części składa się z rozproszonych baz danych, które podlegają kontroli przez ustawowo uprawnione organy.

Po sprzedaniu broni palnej oraz istotnych jej części, traktowanych na podstawie przepisów na równi z bronią palną, do której zostały przeznaczone, przedsiębiorca ma obowiązek poinformować o przeprowadzonej transakcji, łącznie z danymi określającymi sprzedaną broń palną, właściwego komendanta wojewódzkiego Policji albo właściwy oddział Żandarmerii Wojskowej odpowiednio ze względu na miejsce stałego pobytu osoby albo podmiotu albo na miejsce stałego pobytu żołnierza zawodowego.

Nabywca broni ma obowiązek stawić się w ciągu 5 dni od jej nabycia we właściwym organie Policji albo Żandarmerii Wojskowej w celu jej rejestracji. Organ właściwy rejestruje dane jej nabywcy oraz kolejnych jej nabywców odpowiednio w skomputeryzowanym rejestrze „BRONŃ” albo w skomputeryzowanym rejestrze systemu „HEFAJSTOS II”. Oba te osobne rejestry umożliwiają odszukanie danej jednostki broni palnej w związku z jej nabyciem i posiadaniem.

Ponieważ systemy, o których mowa powyżej, nie są i nie mogą być ze sobą skomunikowane (są administrowane przez odrębne organy, a jeden z nich jest zbiorem informacji niejawnych) powstała potrzeba stworzenia systemu, który będzie rejestrował legalnie posiadaną broń z możliwością jej przyporządkowania do aktualnego posiadacza i zapewni śledzenie jej historii od momentu wytworzenia lub wprowadzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

System Rejestracji Broni (SRB) będzie rejestrował broń znajdującą się w posiadaniu przedsiębiorców, jak i osób posiadających ją na podstawie pozwoleń na broń. Wszyscy przedsiębiorcy prowadzący działalność w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną zostaną zobowiązani do prowadzenia swoich ewidencji w SRB. System zakłada powiązanie z rejestrem wydanych zaświadczeń uprawniających do nabycia broni, co umożliwi przedsiębiorcom weryfikację legalności przedstawianego zaświadczenia oraz z rejestrem koncesji, który wskaże przedsiębiorców uprawnionych do działań w systemie. Administratorem systemu będzie minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Projektowana ustawa określa sposób uzyskania przez przedsiębiorcę dostępu do SRB oraz szczegółowy zakres danych, jakie jest zobowiązany wprowadzać do systemu. W celu ułatwienia prawidłowej identyfikacji kategorii i typu strzeleckiej broni palnej, ustawa będzie zawierać załącznik z wykazem, który obejmie rodzaje broni sklasyfikowane w dyrektywie 91/477/EWG, wraz ze słownikiem broni.

Dodać należy, że w trakcie prac związanych z tworzeniem nowej dyrektywy podjęto skuteczne działania, których efektem jest dostosowanie siatki pojęciowej załącznika do polskiego słownictwa bronioznawczego.

SRB wyeliminuje konieczność sporządzania przez przedsiębiorców odrębnych zawiadomień o dokonanej sprzedaży, jak również konieczność przesyłania właściwemu organowi całości ewidencji po zakończeniu działalności gospodarczej.

Aby zapewnić rzetelność i aktualność wprowadzanych danych przepisy projektu ustawy stanowią, że dane do SRB należy wprowadzać niezwłocznie, nie później niż w kolejnym dniu roboczym następującym po dniu, w którym dokonano czynności wymienionych w przepisach.

Projekt szczegółowo określa obowiązki i uprawnienia organów właściwych do umieszczania danych w SRB, a w szczególności ich zakres i rodzaj.

Przedsiębiorca będący osobą fizyczną i osoby uprawnione do kierowania działalnością określoną w koncesji wprowadzają dane do SRB samodzielnie lub przez upoważnionych pisemnie pracowników spełniających warunki określone w ustawie oraz prowadzi określony ustawą rejestr pracowników upoważnionych. W przypadku zmiany danych zawartych w rejestrze upoważnionych pracowników wymagane jest poinformowanie administratora systemu. Jest to jeden z elementów systemu bezpieczeństwa SRB, polegający na konieczności uzyskania uwierzytelnienia do działania w systemie. W przypadku gdy z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy nie może on prowadzić ewidencji w SRB, za zgodą organu koncesyjnego, kontynuuje ewidencjonowanie i zawiadamia o sprzedaży w określonej w ustawie formie pisemnej, a niezwłocznie po ustaniu przeszkód wprowadza te dane do SRB.

System Rejestracji Broni (strzeleckiej broni palnej) będzie zawierał dane o broni legalnie posiadanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W SRB przetwarzane będą dane o każdej jednostce strzeleckiej broni palnej oraz o każdym istotnym komponencie, które znajdują się w posiadaniu przedsiębiorców w związku z ich wytworzeniem albo nabyciem, przyjęciem do naprawy, remontu, przerobienia, oznakowania, pozbawienia cech użytkowych, zniszczenia, na przechowanie lub w komis, oraz które znajdują się w posiadaniu osób lub podmiotów uprawnionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji. Przetwarzanie danych w SRB odbywać się będzie w formie:

- 1) ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów;
- 2) wykazu zaświadczeń uprawniających do nabycia strzeleckiej broni palnej;
- 3) rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych;
- 4) rejestru koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną.

System SRB umożliwi wygenerowanie ewidencji przedsiębiorcy, który wykonuje działalność w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną lub istotnymi komponentami. Ponieważ ewidencje te będą częścią SRB, nie będzie miał zastosowania obowiązek przekazywania ich ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych po zakończeniu działalności gospodarczej.

Przepisy tego rozdziału określają sposób uzyskania przez przedsiębiorcę dostępu do SRB oraz sposób przetwarzania i rodzaj przetwarzanych danych. Przetwarzanie danych

w ewidencji strzeleckiej broni palnej i istotnych komponentów będzie się odbywać z wykorzystaniem zbioru danych identyfikujących jednostkę strzeleckiej broni palnej lub istotny komponent (profil broni) oraz przypisanego do niego uporządkowanego chronologicznie zbioru danych, dotyczących czynności dokonywanych z daną jednostką strzeleckiej broni palnej lub istotnym komponentem (historia broni). Określone zostały podmioty uprawnione do zakładania profilu broni oraz dane określające broń. Taki profil broni jest punktem początkowym systemu i powstaje w momencie wprowadzania po raz pierwszy danych o konkretnej jednostce broni lub istotnym komponencie. W zależności od rodzaju dokonywanych czynności zobowiązane do tego podmioty wprowadzają do SRB przy profilu broni – określone w projektowanej ustawie szczegółowe dane dotyczące np. wytworzenia strzeleckiej broni palnej, w tym naprawy, remontu, przeróbki, pozbawienia cech użytkowych lub zniszczenia posiadanej broni lub istotnego komponentu, nabycia strzeleckiej broni palnej i kraju nabycia, dane zbywcy i datę nabycia, dane identyfikujące dokument uprawniający do nabycia, jak również informacje o ograniczeniach w dalszej odsprzedaży broni w przypadku jej przemieszczania lub wywozu do krajów trzecich.

SRB będzie zasilany również w szczegółowo określone ustawą dane wprowadzane przez organy uprawnione do wydawania pozwoleń na broń, uzupełniające profil broni o jej historię: kolejnych właścicieli, utracie, pozbawieniu broni cech użytkowych, użyczeniu, miejscu przechowywania broni.

Profil broni zawierać będzie również informacje o naprawach, remontach i przeróbkach strzeleckiej broni palnej mających związek ze zmianą jej kategorii, podkategorii lub kalibru oraz o zmianie (uzupełnieniu) jej oznakowania. Historia broni związana nierozłącznie z jej profilem obejmuje również przechowanie lub komis.

Przepisy projektowanej ustawy określają zakres danych, jakie będą wprowadzać do SRB organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni. Przepisy projektowanej ustawy określają również dane identyfikujące przedsiębiorców uprawnionych do wykonywania działalności w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną, które będzie wprowadzał organ koncesyjny. Kolejna grupa przepisów określa obowiązki przedsiębiorców, co do osób uprawnionych do wprowadzania danych do SRB, które mają spełniać warunki określone w ustawie oraz obowiązek prowadzenia rejestru tych osób. Projektowana

ustawa zawiera ponadto wykaz podmiotów uprawnionych do dostępu do SRB oraz zakres ich działań w systemie.

Art. 121 projektowanej ustawy określa podmioty uprawnione do dostępu do SRB oraz zakres ich uprawnień w systemie. Poza przedsiębiorcami, organem koncesyjnym, organami Policji i Żandarmerii Wojskowej, podmiotami uprawnionymi do poświadczania pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych, ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz administratorem systemu enumeratywnie wskazano służby i agencje uprawnione do dostępu w związku z realizowanymi czynnościami służbowymi, określonymi w odpowiednich ustawach.

Poza SRB pozostaje działalność gospodarcza wykonywana na podstawie koncesji ministra właściwego do spraw wewnętrznych udzielonej w zakresie obrotu w formie pośrednictwa polegającego na negocjowaniu, doradztwie handlowym, pomocy w zawieraniu umów oraz organizowaniu przemieszczania broni i amunicji, czyli w tych przypadkach, gdy przedsiębiorca nie staje się właścicielem broni i nie ma prawa do dysponowania bronią.

7. Dział V – Kontrola działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (art. 122–129)

Do kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców. Kontrolę sprawują: organ koncesyjny, minister właściwy do spraw gospodarki, komendanci wojewódzcy Policji oraz inne organy państwowe, w zakresie określonym projektowaną ustawą lub innymi przepisami odrębnymi.

Po konsultacjach przeprowadzonych z Komendą Główną Policji rozszerzono zakres kontroli przeprowadzanej przez komendantów wojewódzkich Policji o wytwarzanie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. W związku z powyższym komendanci wojewódzcy Policji uzyskają możliwość przeprowadzania kontroli koncesjonowanych przedsiębiorców w pełnym zakresie, tj. wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Należy

zauważyć, iż działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami koncesjonowanymi jest ze sobą nierozdzielnie związana (np. przedsiębiorcy prowadzą wspólne księgi ewidencyjne dla materiałów wytworzonych i przeznaczonych do obrotu). Tak więc zasadne jest, aby Policja posiadała możliwość przeprowadzenia czynności kontrolnych w pełnym zakresie.

Ponadto, po konsultacjach przeprowadzonych z ówczesnym Ministerstwem Rozwoju, zmianie uległ, w porównaniu z dotychczasowymi przepisami ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., zakres kontroli przeprowadzanej przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Zgodnie z projektem ustawy minister właściwy do spraw gospodarki będzie przeprowadzał, w zakresie sposobu i zgodności z przepisami ustawy, kontrole realizacji transakcji dokonanych na podstawie zezwoleń, certyfikatów importowych oraz poświadczonych oświadczeń końcowego użytkownika. Powyższa zmiana wynika z potrzeby wyznaczenia ministrowi właściwemu ds. gospodarki zakresu działań kontrolnych, które dokładnie odpowiadałyby jego zadaniom z tytułu udzielania zezwoleń na wywóz broni palnej, części, istotnych komponentów oraz amunicji, jak również certyfikatów importowych i poświadczonych oświadczeń końcowego użytkownika.

Tak jak dotychczas, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., do przeprowadzenia kontroli organ koncesyjny będzie mógł powołać zespół kontrolny działający na podstawie upoważnienia. Do projektowanej ustawy przeniesiono w całości przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. w tym zakresie. Uprawnienie do powołania zespołu kontrolnego zyskuje, jako nowe – minister właściwy do spraw gospodarki.

Na podstawie art. 125 organ koncesyjny zyskuje możliwość upoważnienia Komendanta Głównego Policji do kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, który następnie może powierzyć przeprowadzenie kontroli komendantom wojewódzkim Policji.

Dodano nowe obowiązki nałożone na przedsiębiorcę kontrolowanego (art. 128): zapewnienia osobom upoważnionym do dokonywania kontroli warunków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli, w szczególności przez zapewnienie niezwłocznego przedstawiania żądanych dokumentów, terminowego udzielania ustnych

i pisemnych wyjaśnień w sprawach objętych kontrolą oraz, w miarę możliwości, oddzielnego pomieszczenia oraz sporządzania niezbędnych do kontroli kopii dokumentów, w tym wydruków z nośników informacji, a także informatycznych nośników danych, wskazanych przez osobę upoważnioną do dokonywania kontroli. Działania te przyczynią się do sprawnego przeprowadzania kontroli i zapobiegą jej przedłużaniu. Wprowadza się dodatkowe przepisy uzupełniające dotychczas obowiązujące, zgodnie z którymi (art. 129) organ uprawniony do kontroli będzie miał prawo, w przypadku powzięcia informacji o nieprawidłowościach w sposób inny, niż na skutek przeprowadzonej kontroli, do wezwania przedsiębiorcy do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w wykonywanej działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wyznaczając termin do ich usunięcia. Rozwiązanie to umożliwi przedsiębiorcy wdrożenie działań naprawczych, które zapobiegą podjęciu decyzji o cofnięciu koncesji. Dodatkowo organ uprawniony do kontroli, w przypadku posiadania informacji o możliwych nieprawidłowościach w wykonywanej na podstawie koncesji działalności gospodarczej, może wezwać przedsiębiorcę do złożenia pisemnych wyjaśnień oraz przekazania dokumentów w celu zweryfikowania posiadanych informacji oraz ustalenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej zakresem koncesji. Informacje takie mogą pochodzić z innych źródeł, niż ustalenia dokonane w trakcie kontroli. Z uwagi na reglamentowany charakter działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, organ koncesyjny powinien posiadać odpowiednie środki prawne umożliwiające mu uzyskanie niezbędnych informacji dotyczących prowadzenia tej działalności. Powyższy przepis umożliwi również przedsiębiorcy zajęcie stanowiska w przedmiocie ewentualnego naruszenia przepisów prawa.

8. Dział VI – Oczyszczanie terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych (art. 130–132)

Przepisy zawarte w tym dziale zostały w całości przeniesione z aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. (art. 25a–art. 25c) z uwagi na konieczność zachowania możliwości wykonywania działalności w tym zakresie. Dodatkowo wprowadzono przepisy dotyczące zwrotu kosztów poniesionych przez specjalistyczne

jednostki wojskowe w związku z likwidacją materiałów wybuchowych i niebezpiecznych (art. 130 ust. 4). Na mocy tego przepisu przedsiębiorcy wykonujący działalność w zakresie oczyszczania terenu z materiałów wybuchowych niebezpiecznych, w przypadku zaangażowania do tych czynności specjalistycznych jednostek wojskowych, będą zobowiązani do zwrotu kosztów oczyszczania terenu poniesionych przez jednostkę Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z art. 11a ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

9. Dział VII – Przepisy karne oraz przepisy o karach administracyjnych (art. 133–142)

Na kształt przepisów karnych w nowej postaci, zawartych w projekcie ustawy, miała wpływ analiza znowelizowanych przepisów w tym samym zakresie, wpisanych do ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz niektórych innych ustaw. Ponieważ obie ustawy oraz ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa tworzą otoczenie prawne dla każdego aspektu działalności gospodarczej związanej z materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym należało przyjąć, że wymiar kary i jej rodzaj, określone w tych trzech aktach prawnych, powinny być wzajemnie spójne.

Poza wykonywaniem działalności bez koncesji, bądź wbrew określonym w niej warunkom karze podlegać będą inne czyny, takie jak: przemieszczanie strzeleckiej broni palnej lub amunicji bez wymaganej zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej (art. 134) albo poświadczanie zgody przewozowej bez uprawnień, wytwarzanie lub obrót bronią lub amunicją bez oznakowania (art. 135), sprzedaż strzeleckiej broni palnej pozbawionej cech użytkowych bez przekazania stosownego świadectwa (art. 136), wykonywanie działalności w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną bez ewidencjonowania (art. 137), wywóz strzeleckiej broni palnej i amunicji bez zezwolenia ministra właściwego do spraw gospodarki (art. 138), sprzedaż towarów wyłączonych spod koncesjonowania osobom niepełnoletnim (art. 139), utrudnianie przeprowadzenia kontroli działalności w zakresie wytwarzania

lub obrotu, podawanie nieprawdziwych informacji mających znaczenie dla procedury przywozu (art. 140 i art. 141).

W projekcie ustawy przewidziano cztery rodzaje sankcji: karę pozbawienia wolności, karę grzywny, karę ograniczenia wolności oraz karę pieniężną, które mogą być wymierzone w zależności od rodzaju i ciężaru gatunkowego przestępstwa lub wykroczenia oraz stopnia umyślności w działaniu sprawcy. W przypadku niektórych przestępstw lub wykroczeń – na przykład w sytuacji sprzedaży wyrobów pirotechnicznych nieobjętych wymogiem koncesjonowania osobom niepełnoletnim – przewidziano możliwość zastosowania zróżnicowanych sankcji, poczynając od kary grzywny przez karę ograniczenia wolności do kary pozbawienia wolności włącznie. Dzięki temu zaproponowany system sankcji będzie skuteczny, proporcjonalny do popełnionego czynu zabronionego oraz odstrasżający przed popełnieniem takiego czynu.

Każdy, kto wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo w zakresie obrotu technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym bez koncesji lub wbrew warunkom określonym w koncesji, podlega karze pozbawienia wolności od 1 roku do lat 10. Górna granica zagrożenia karą pozbawienia wolności odzwierciedla aktualnie obowiązującą systematykę kar pozbawienia wolności, wynikającą z nowelizacji Kodeksu karnego przeprowadzonej w 2016 r. Z kolei dolny przedział zagrożenia karą został ustalony na poziomie umożliwiającym sądom wymierzenie – w uzasadnionych przypadkach – kary w zawieszeniu.

Ponadto celem projektu jest stworzenie możliwości wymierzenia kary członkom zarządu i innych organów spółek prawa handlowego, których działalność wypełnia znamiona przestępstwa określone w tym dziale. Zgodnie z ustawą z dnia 22 czerwca 2001 r. można wymierzyć karę jedynie osobie fizycznej, natomiast odpowiedzialności w takim przypadku unikną członkowie organów spółek prawa handlowego. W przypadku gdy sprawca czynu działa nieumyślnie, górny wymiar zagrożenia karą pozbawienia wolności wynosi do 3 lat, a więc został ustanowiony na poziomie odpowiednio niższym niż w przypadku działań umyślnych.

W przypadku stwierdzenia, iż przedsiębiorca nie wykonuje obowiązku polegającego na prowadzeniu i przechowywaniu w swojej siedzibie ewidencji danych umożliwiających identyfikację oraz identyfikowalność broni palnej, części i istotnych komponentów broni lub amunicji będącej przedmiotem wywozu, minister właściwy do spraw gospodarki może wymierzyć takiemu przedsiębiorcy, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości do 50 000 zł.

Istotne jest, iż w razie skazania za przestępstwo, szczegółowo wskazane w projekcie ustawy, orzeka się przepadek materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów lub technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, albo pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy. Wymiar kar zaproponowany w projekcie ustawy uzyskał pozytywną opinię Ministerstwa Sprawiedliwości. Poniżej przedstawiono zestawienie kar w przypadku następujących przestępstw:

Art. ustawy	Treść przepisu	Rodzaj oraz wysokość kary
Art. 134 ust. 1	Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią lub amunicją albo w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek zawierających broń lub amunicję, przemieszcza, z innych państw członkowskich, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwa docelowego transakcji albo z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jako państwa początkowego transakcji, albo z państwa członkowskiego początkowego transakcji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego, strzelecką broń palną, istotne komponenty lub amunicję bez wymaganej zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej albo dokonuje poświadczenia zgody przewozowej, nie posiadając do tego uprawnień	Kara pozbawienia wolności do lat 3
ust. 3	W przypadku działania nieumyślnego	Grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do

		roku
Art. 135 ust. 1	Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią lub amunicją, nie dopełnia obowiązku oznakowania broni, istotnych komponentów oraz pojedynczego podstawowego jednostkowego opakowania amunicji	Grzywna, kara ograniczenia wolności albo kara pozbawienia wolności do lat 2
Art. 136 ust. 1.	Kto sprzedaje strzelecką broń palną pozbawioną cech użytkowych, nie przekazując nabywcy przypisanego do tej broni świadectwa pozbawienia broni cech użytkowych	Grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2
Art. 137 ust. 1	Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną, nie dopełnia obowiązku ewidencjonowania tej broni	Grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3
Art. 138	Kto bez zezwolenia lub wbrew warunkom określonym w zezwoleniu na wywóz dokonuje wywozu, o którym mowa w art. 84 ust. 1	Kara pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5
Art. 139	Kto sprzedaje osobom niepełnoletnim wyroby pirotechniczne, wyłączone spod koncesjonowania lub broń, na posiadanie, której nie jest wymagane pozwolenie	Grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2
Art. 140 ust. 1	Kto utrudnia przeprowadzenie przez uprawnione organy kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym	Grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3
Art. 141 ust. 1	Kto wprowadza w błąd organy właściwe dla procedur związanych z wywozem lub wwozem strzeleckiej broni palnej, części, istotnych komponentów lub amunicji, podając nieprawdziwe lub niepełne informacje	Kara grzywny
Art. 142	Przedsiębiorcy, który nie wykonuje obowiązku, o którym mowa	Kara pieniężna

ust. 1	w art. 63, art. 89 ust. 3 albo art. 97, minister właściwy do spraw gospodarki może wymierzyć, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną	w wysokości do 50 000 zł
--------	---	--------------------------

10. Dział VIII – Przepisy zmieniające, przejściowe, dostosowujące i końcowe (art. 143–172)

Rozdział 1 Przepisy zmieniające (art. 143–151)

W rozdziale tym wskazane zostały inne ustawy, które ulegają zmianie w związku z wprowadzeniem nowej ustawy.

W projekcie zawarto zmiany o charakterze wynikowym do ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji.

Kolejna grupa przepisów dotyczy wyłączenia z ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego regulacji dotyczących amunicji.

Celem tej zmiany jest uporządkowanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu amunicją, która w obecnym stanie prawnym jest regulowana przez dwa akty prawne, a mianowicie: dotychczasową ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r., zawierającą przepisy dotyczące obrotu amunicją zarówno na potrzeby wojskowe, jak i cywilne, obejmującego również przemieszczanie amunicji, a także przez ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, która z kolei zawiera przepisy dotyczące przemieszczania amunicji przeznaczonej do użytku cywilnego. Konsekwencją tego stanu rzeczy była konieczność uzyskiwania przez przedsiębiorcę zgody przewozowej przy każdym przemieszczaniu amunicji z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poświadczanej przez właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji, a także zgody na przemieszczanie amunicji z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wydawanej przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Ponadto uporządkowania wymagały regulacje dotyczące jednoznacznego oznaczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz przepisy nakładające na przedsiębiorcę dokonującego obrotu takimi materiałami obowiązek prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń. W tym celu wspomniane regulacje zostały wyłączone z dotychczasowej ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. i włączone do art. 62v ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych

przeznaczonych do użytku cywilnego. W ten sposób całokształt regulacji dotyczących materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego znajdzie się w jednej ustawie (o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego), a zarazem wyeliminowane zostaną dublujące się przepisy.

Zmiany w art. 15 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są związane z realizacją wspomnianych już wcześniej wniosków pokontrolnych NIK z 2015 r. i mają na celu zwłaszcza ułatwienie organom kontrolującym przedsiębiorców nabywających, przechowujących lub używających materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, na podstawie pozwolenia wydawanego przez wojewodę lub dyrektora okręgowego urzędu górniczego, stwierdzenie, iż przedsiębiorca nabył, przechowuje lub używa dokładnie taki rodzaj materiałów wybuchowych, o jakim jest mowa w pozwoleniu. Dotychczas przedsiębiorca przedstawiał kontrolerom wykaz nabytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego według ich nazw handlowych (bo takie nazwy są stosowane w obrocie), natomiast w pozwoleniu uprawniającym do nabycia tych materiałów znajdowały się ich nazwy przewozowe. Porównywanie nazw handlowych i przewozowych materiałów wybuchowych w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca miał prawo nabyć materiały, które faktycznie nabył, niekiedy nastroczało duże problemy. W celu ich usunięcia przyjęto zasadę stosowania w każdym przypadku nazw handlowych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Zmiany w art. 24, art. 25, art. 28 i art. 29 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego mają na celu zapewnienie pełnej zgodności przepisów tej ustawy oraz ustawy projektowanej, stanowiących o tym, iż nabywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego jest dozwolone wyłącznie od przedsiębiorcy posiadającego koncesję na obrót tymi materiałami.

Projekt ustawy zakłada uchylenie art. 37–41 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które dotyczą przemieszczania amunicji. Projektodawca uznał, że kontrola przemieszczania amunicji będzie odbywać się analogicznie, jak w przypadku przemieszczania broni, gdzie dokumentami uprawniającymi do dokonania transferu będą odpowiednio zgoda przewozowa lub uprzednia zgoda przewozowa. Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 39 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego minister właściwy

do spraw gospodarki określa, w drodze rozporządzenia, rodzaje amunicji, której przemieszczanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga uzyskania jego zgody i może następować na podstawie zezwolenia udzielonego przez właściwy organ państwa, na którego terytorium ta amunicja znajduje się, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego. Informacja o braku obowiązku uzyskania ww. zgody powinna być przekazana właściwym organom: państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej. Z informacji uzyskanych w Ministerstwie Przedsiębiorczości i Technologii oraz w Komendzie Głównej Policji wynika, że żaden z krajów członkowskich UE nie przekazał informacji o rodzajach amunicji, których przemieszczanie nie wymaga zgody na jego obszarze, jak również brak takich rodzajów amunicji (poza amunicja ślepą), które nie wymagają zgody na przemieszczanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie znajduje więc uzasadnienia utrzymanie przepisu do wydania takiego rozporządzenia.

Pozostałe zmiany w ustawie o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego służą udoskonaleniu przepisów pod względem formalnoprawnym oraz redakcyjnym.

W toku uzgodnień pojawiła się wątpliwość dotycząca prawidłowego wdrożenia art. 5 ust. 5 dyrektywy 2014/28/UE. Należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2014/28/UE system identyfikacji i identyfikowalności materiałów wybuchowych nie ma zastosowania do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego oraz materiałów wybuchowych produkowanych *in situ*. Ponieważ materiał wybuchowy wytworzony metodą *in situ* istnieje tylko przez krótką chwilę (tj. od zakończenia procesu wytwarzania tego materiału do jego zużycia, które musi nastąpić natychmiast po wytworzeniu), nie ma fizycznej możliwości umieszczenia na takim materiale jakiegokolwiek oznaczenia.

Jednocześnie art. 23 ust. 5 dyrektywy stwierdza, iż w przypadku materiałów wybuchowych *in situ* należy umieścić znak CE na dokumentach towarzyszących. Wymóg umieszczenia znaku CE oznacza, że wcześniej musi być przeprowadzona cała

procedura oceny zgodności materiału, który przedsiębiorca zamierza wytworzyć, z wymaganiami bezpieczeństwa. W przypadku materiałów wybuchowych wytworzonych metodą *in situ* nie występuje zjawisko importu oraz dystrybucji.

Obowiązki przedsiębiorcy związane z wytwarzaniem materiałów wybuchowych *in situ* są określone w art. 62vd ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Katalog przepisów karnych określonych w aktualnie obowiązującej ustawie o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego został uzupełniony o nowe przepisy zawarte w projekcie ustawy – art. 65ca, art. 65cb, art. 65da i art. 65db. Projektowane przepisy określają kary za brak jednoznacznego oznaczenia wprowadzanego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub brak informacji na opakowaniu, w przypadku braku możliwości umieszczenia jednoznacznego oznaczenia na materiale wybuchowym, w przypadku jego małych rozmiarów, kształtu lub charakteru. Projekt zakłada ponadto karę, w przypadku producenta, importera lub dystrybutora, którzy nie dopełniają obowiązków w zakresie prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń materiału wybuchowego. Karze podlegać będzie również brak oznaczenia obiektu produkcyjnego, w którym są wytwarzane materiały wybuchowe do użytku cywilnego.

Zmiana wprowadzona do ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym jest spowodowana koniecznością stworzenia przepisów umożliwiających strażom ochrony kolei nabycie broni palnej, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, niezbędnych dla wykonywania zadań określonych ustawą.

Zmiana wprowadzana do ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego ma na celu rozszerzenie zakresu jej działalności w taki sposób, aby był tożsamy z pełnym zakresem pojęcia „wytwarzanie” zawartym w projektowanej ustawie, co pozwoli Agencji na wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej w pełnym zakresie określonym projektowaną ustawą.

Zmiany w innych ustawach, w których znajdują się odesłania do przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r., wynikają wyłącznie z konieczności wprowadzenia daty wydania i metryki promulgacyjnej projektowanej ustawy.

Do projektowanej ustawy nie zostały przeniesione przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 marca 2013 r. w sprawie

sprzedaży materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz kontroli przestrzegania warunków sprzedaży – w części dotyczącej obowiązku odstrzeliwania przez przedsiębiorców trzech nabojów z każdej lufy strzeleckiej broni palnej przeznaczonej do obrotu.

Powyższe jest efektem roboczego ustalenia Stałego Komitetu Rady Ministrów z dnia 4 października 2018 r. i jest skutkiem uwagi wniesionej przez Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, a sformułowanej przez Pełnomocnika Rządu do spraw Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

Zawarty w projekcie przepis dotyczący obowiązku odstrzeliwania został wykreślony, ponieważ za zasadne należało uznać, iż planowana regulacja utrwali i będzie generować niepotrzebne koszty oraz trudności organizacyjne zarówno dla przedsiębiorców, jak i dla budżetu państwa. W trakcie uzgodnień projektu organizacje branżowe przedsiębiorców podnosiły wielokrotnie kwestię zbędnej regulacji dotyczącej odstrzeliwania trzech nabojów z każdej lufy strzeleckiej broni palnej przeznaczonej do obrotu. Od momentu wprowadzenia tego obowiązku, tj. od 2001 r., powodował on utrudnienia zarówno dla przedsiębiorców, jak i dla jednostek Policji zajmujących się katalogowaniem, magazynowaniem, przydzielaniem upoważnionych funkcjonariuszy do asysty przy odstrzeliwaniu. Koszty zbioru łusek ponoszą głównie przedsiębiorcy, przez co ceny zakupu broni w Polsce są wyższe niż w krajach ościennych, co dziś prowokuje do importu indywidualnego, ze stratą podatkową dla Skarbu Państwa. Głównymi powodami uzasadniającymi wykreślenie z projektu nowej ustawy odstrzeliwania trzech nabojów są: brak możliwości elektronicznego katalogowania przez organ przekazanych łusek, które dodatkowo po latach przechowywania tracą pierwotne ślady, standardowe użytkowanie broni po kilku latach skutkuje całkowitą zmianą jej cech charakterystycznych, wymiana iglicy, która nie jest istotnym komponentem broni, powoduje zmianę śladów na łusce, analiza porównawcza gromadzonych łusek w zbiorach Policji z łuskami znalezionym na miejscu przestępstwa nie ma istotnego znaczenia dla ustalenia sprawcy przestępstwa.

Rozdział 2 Przepisy przejściowe, dostosowujące i końcowe (art. 152–172)

Ten rozdział zawiera przepisy odnoszące się do okresu przejściowego, na styku obu ustaw.

Projekt nowej ustawy zakłada, że do czasu wejścia w życie przepisów dotyczących powstania i utworzenia SRB, jak również do momentu uzyskania dostępu do tego systemu, przedsiębiorcy wykonujący działalność w zakresie wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną prowadzą ewidencje dotyczące wytwarzania lub obrotu na zasadach określonych w art. 47 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy nowej. Oznacza to, że ewidencje prowadzone dotychczas przez przedsiębiorców (pod rządami ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r.), do czasu uruchomienia SRB mogą być kontynuowane, zaś wpisy powinny być uzupełniane o dane wymagane ustawą nową. Przedsiębiorca powinien uzupełnić wpisy o dane wymagane ustawą nową w terminie 7 dni od jej wejścia w życie. Do czasu uruchomienia SRB zawiadomienia o sprzedaży strzeleckiej broni palnej powinny być przekazywane komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce stałego pobytu nabywcy, na formularzach, które zostaną określone w rozporządzeniu, w terminie 5 dni roboczych (art. 153). Zmiana w tym zakresie, polegająca na automatycznym generowaniu zawiadomień, będzie możliwa po uruchomieniu SRB.

Ewidencje dotyczące wytwarzania i obrotu, przekazane ministrowi właściwemu do spraw gospodarki przez przedsiębiorców, którzy zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy nowej, są przechowywane przez tego ministra (art. 157 ust. 4). Minister właściwy do spraw wewnętrznych będzie przechowywał ww. dokumentację od dnia wejścia w życie ustawy nowej.

Zachowują ważność wszystkie koncesje wydane na podstawie ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. i nie przewiduje się wymiany dotychczas udzielonych koncesji (art. 154). Wejście w życie ustawy nie spowoduje konieczności uzyskania nowych zaświadczeń o odbyciu szkolenia, opinii o spełnieniu warunków technicznych i organizacyjnych oraz orzeczeń lekarskich i psychologicznych, które zachowują ważność na okres, na jaki zostały wydane.

Projekt ustawy zakłada, że wnioski o udzielenie lub zmianę koncesji, które wpłyną do organu koncesyjnego przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy nowej, będą rozpatrywane na zasadach określonych w ustawie poprzedniej (art. 155). Również postępowania o cofnięcie koncesji wszczęte pod rządami ustawy poprzedniej będą prowadzone na określonych w niej zasadach.

Przepisy tego rozdziału określają terminy, upływ których wiąże się z koniecznością oznakowania wytworzonych po tej dacie i wprowadzonych po raz pierwszy do obrotu materiałów wybuchowych, broni i amunicji zgodnie z zasadami określonymi w ustawie nowej. W przypadku plastycznych materiałów wybuchowych, broni i podstawowego jednostkowego opakowania amunicji projekt zakłada, że towary te wprowadzone po raz pierwszy do obrotu po dniu wejścia w życie ustawy nowej powinny być oznakowane zgodnie z zawartymi w niej wymogami (art. 156).

System oceny jakości produkcji uznaje się za spełniający wymagania określone w ustawie nowej przez 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie (art. 158 ust. 1).

Zachowują ważność specyfikacje techniczne wydane w celu pozbawienia cech użytkowych towarów określonych w art. 19a ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. (art. 159) oraz plany postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska (art. 158 ust. 2). Zgody przewozowe i uprzednie zgody przewozowe zachowują ważność na okres, na jaki zostały wydane (art. 160).

Kontrole działalności gospodarczej, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy nowej, prowadzi się na podstawie przepisów ustawy dotychczasowej (art. 161).

Ponadto wprowadzono przepis, zgodnie z którym decyzje wojewodów wyznaczające miejsca przeznaczone do niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych i niebezpiecznych na podstawie art. 25a ust. 3 ustawy dotychczasowej zachowują moc (art. 162).

Zgodnie z brzmieniem projektowanego art. 163 dotychczasowe oznaczenia materiałów wybuchowych do użytku cywilnego naniesione zgodnie z art. 23a ustawy poprzedniej, jak również rejestr jednoznacznych oznaczeń, o którym mowa w art. 29a ustawy poprzedniej, uznaje się za spełniające wymagania, o których mowa w art. 62v i art. 62x ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zmienianej w art. 145 projektu. Postępowania w sprawie o nadanie kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie przepisów art. 62ve ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zmienianych ustawą nową będą prowadzone na dotychczasowych zasadach (art. 164). Dotychczas wydane decyzje ministra właściwego do spraw gospodarki w sprawie nadania kodu oznaczenia obiektu produkcyjnego zachowują moc, a rejestr tych obiektów uznaje się za rejestr o którym mowa w art. 62vb ust. 7 ustawy o materiałach

wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zmienianej w art. 145 ustawy nowej. Postępowania w sprawie uzyskania zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wszczęte na podstawie art. 24 ust. 2 oraz art. 37 ust. 2 ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy nowej, prowadzi się na dotychczasowych zasadach (art. 165).

W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej przedsiębiorcy, którzy wykonywali dotychczas działalność rusznikarską bez koncesji, są obowiązani do złożenia wniosku o udzielenie koncesji na zasadach określonych w tej ustawie (art. 166). Praktyka organu koncesyjnego wskazuje, że w ciągu 6 miesięcy rusznikarz, którego w ograniczonym zakresie dotyczą wymogi ustawy, może z łatwością uzyskać dokumenty niezbędne do wszczęcia postępowania o udzielenie koncesji w zakresie wykonywania usług rusznikarskich. Dodatkowo, do czasu rozpatrzenia wniosku, przedsiębiorca może wykonywać działalność rusznikarską na dotychczasowych zasadach.

W celu zapewnienia możliwości weryfikacji spełniania przez pracowników wymagań określonych w ustawie do projektu wprowadzono przepis, zgodnie z którym pracownicy zatrudnieni bezpośrednio przy wytwarzaniu lub obrocie składają zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej, chyba że złożyli takie zaświadczenie z KRK nie wcześniej niż 3 miesiące przed wejściem w życie tej ustawy (art. 167).

W rozdziale tym określa się również termin, do którego zachowują moc wskazane przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. – nie dłużej niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej (art. 168).

Przepisy projektowanej ustawy nakładają na przedsiębiorców wykonujących już działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną lub jej istotnymi komponentami na podstawie koncesji ministra właściwego do spraw wewnętrznych nowe obowiązki związane z utworzeniem Systemu Rejestracji Broni (SRB), które umożliwią dostęp do systemu (art. 169). Mowa tu o oświadczeniu o możliwościach technicznych przedsiębiorcy do prowadzenia ewidencji w SRB oraz o przekazaniu organowi koncesyjnemu rejestru pracowników umocowanych do dokonywania wpisów w SRB, które to informacje należy złożyć do organu

koncesyjnego nie później, niż w terminie 14 dni od daty wejścia w życie przepisów działu IV regulujących prowadzenie Systemu Rejestracji Broni. Przepis ten (art. 169), określa ponadto terminy dotyczące przekazania przez organ koncesyjny danych umożliwiających dostęp do SRB. Organ koncesyjny zapewni możliwość przekazania tych danych w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowej. Dane umożliwiające dostęp do SRB organ koncesyjny przekaże w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie przepisów działu IV projektowanej ustawy, w przypadku gdy informacje o spełnieniu przez przedsiębiorcę wymagań określonych w art. 10 ust. 2 projektu oraz rejestr pracowników upoważnionych do prowadzenia ewidencji w SRB, zostaną przekazane organowi najpóźniej w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie przepisów o SRB. Jeżeli informacje takie zostaną przekazane przez przedsiębiorcę po wejściu w życie przepisów działu IV, organ umożliwi dostęp do SRB w terminie 60 dni od dnia otrzymania takiej informacji.

Ustawa określi maksymalny limit wydatków z budżetu państwa w latach 2019–2028, który zapewni zaprojektowanie, wdrożenie i utrzymanie SRB oraz mechanizm korygujący, który będzie wdrażany przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (art. 170). W przyjętym projekcie ustawy budżetowej na rok 2018, pomimo zgłoszenia w planie, nie zostały przydzielone środki dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na dodatkowe zadanie, jakim jest wymagane przepisami Unii Europejskiej utworzenie Systemu Rejestracji Broni (SRB), którego usytuowanie prawne zostało określone w projekcie przedmiotowej ustawy. W związku z powyższym dokonana została korekta budżetu MSWiA na rok 2018, zgodnie z którą wydzielone zostały z budżetu resortu środki w wysokości 0,55 mln PLN /brutto/ ze środków własnych części 42 – Sprawy wewnętrzne na skutek rezygnacji z innego zaplanowanego działania.

Jednak bez przyznania dodatkowych środków z budżetu państwa na zakończenie budowy w roku 2019 – 7,58 mln PLN /brutto/ oraz na jego utrzymanie w latach kolejnych, łącznie z pokryciem kosztu zatrudnienia 5 osobowego zespołu do obsługi SRB i administrowania danymi zgromadzonymi i przetwarzanymi w SRB zadanie nie będzie mogło zostać zrealizowane.

Należy mieć na uwadze, że projekt SRB jest realizacją zadania nałożonego przez prawo europejskie ze ściśle określonym terminem realizacji – system powinien funkcjonować

do 14 grudnia 2019 r. Ponadto MSWiA nie jest jedynym beneficjentem systemu. Zgodnie z projektowaną ustawą SRB będzie służyć realizacji zadań służb specjalnych, Policji, ministra właściwego do spraw gospodarki oraz ministra właściwego do spraw finansów publicznych, dlatego też niezbędne jest pozyskanie dodatkowych środków z budżetu państwa.

W art. 172 projektowanej ustawy zostały wskazane przepisy, które wejdą w życie w terminie późniejszym, tj. w dniu 14 grudnia 2019 r. Jest to grupa przepisów bezpośrednio związana z utworzeniem Systemu Rejestracji Broni, obowiązkami przedsiębiorców związanymi z tym systemem oraz uprawnieniami do umieszczania wpisów w systemie. Data 14 grudnia 2019 r. wynika wprost z przepisów art. 2 ust. 2 dyrektywy 2017/853.

Ustawa zawiera ponadto załącznik, w którym zostały wskazane, przeniesione wprost z dyrektywy 91/477/EWG (ze zm.), słownik i kategorie strzeleckiej broni palnej i amunicji do tej broni.

11. Przewidywany wpływ projektu ustawy na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców

Projekt ustawy nie będzie miał wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. Przepisy ustawy wdrażają prawo Unii Europejskiej w odniesieniu do kontroli nabywania i posiadania broni, które w swej treści nakładają jednolite obowiązki bez wyłączeń wynikających z rozmiaru prowadzonej działalności. Należy również mieć na uwadze, że rodzaj wytwarzanych i przeznaczonych do obrotu towarów koncesjonowanych w wielu przypadkach nie zależy od wielkości przedsiębiorstwa. Przedsiębiorca z sektora MŚP może wytwarzać komponenty broni lub elementy wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, które mają istotne znaczenie dla poziomu bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego. System rejestracji broni palnej (SRB) obejmie wszystkich przedsiębiorców wytwarzających i dokonujących obrotu określoną w ustawie strzelecką bronią palną. SRB wprowadza nowy sposób prowadzenia ewidencji towarów wytworzonych i przeznaczonych do obrotu, nie wprowadza zaś samego obowiązku prowadzenia ewidencji, który obowiązuje na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. i dotyczy wszystkich przedsiębiorców wykonujących działalność w tym zakresie. Projekt ustawy przewiduje redukcję pewnych wymogów w odniesieniu do działalności wykonywanej

przez rusznikarzy oraz przedsiębiorców wytwarzających określone w ustawie reprodukcje broni czarnoprochowej. Mając na uwadze, że działalność rusznikarska wyłącznie w tym zakresie jest wykonywana przez znikomą liczbę przedsiębiorców – (ok. 100 zgodnie z danymi organu koncesyjnego) ograniczenie wymogów nie będzie miało znaczenia dla ich konkurencyjności i dochodów.

Projekt ustawy różnicuje prawa i obowiązki mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców w stosunku do pozostałych przedsiębiorców, o czym świadczą następujące regulacje:

- 1) art. 10 ust. 3 pkt 1 wyłącza wymóg posiadania wykształcenia co najmniej średniego lub średniego branżowego w przypadku rusznikarzy oraz osób ubiegających się o udzielenie koncesji w zakresie wytwarzania i obrotu reprodukcjami broni czarnoprochowej;
- 2) art. 10 ust. 3 pkt 2 wyłącza wymóg spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych dot. obiektu magazynowego w odniesieniu do mikroprzedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie wytwarzania i obrotu reprodukcjami broni czarnoprochowej, ponadto zgodnie z art. 17 ust. 3 pkt 3 tacy mikroprzedsiębiorcy nie muszą, przy ubieganiu się o udzielenie koncesji, składać zaświadczeń inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, stwierdzających, że obiekty budowlane i urządzenia techniczne przeznaczone do wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej spełniają wymagania określone odpowiednio w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i ochronie środowiska.

Na mocy art. 39 ust. 3 rusznikarze i przedsiębiorcy wytwarzający reprodukcje broni czarnoprochowej nie podlegają restrykcjom z art. 39 ust. 1, który wprowadza wymóg oceny strzeleckiej broni palnej przed uruchomieniem jej produkcji pod względem spełnienia wymogów określonych w art. 38 dot. stwarzania możliwie najmniejszego zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

Na mocy art. 43 rusznikarze oraz mikroprzedsiębiorcy są zwolnieni z obowiązku utworzenia, w terminie roku od daty udzielenia koncesji albo rozszerzenia zakresu koncesji o wytwarzanie, oraz stosowania systemu oceny jakości produkcji, a także opracowania i aktualizowania planu postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

Są to przepisy zmniejszające w sposób istotny wymogi zarówno w procesie ubiegania się o udzielenie koncesji, jak i w procesie wykonywania działalności koncesjonowanej przez mikroprzedsiębiorców, w szczególności ich dwie grupy: rusznikarzy oraz wytwarzających i obracających reprodukcjami broni czarnoprochowej.

12. Pozostałe kwestie

Zgodnie z art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny. Do prac nad projektem ustawy nie zgłosił się żaden podmiot zajmujący się profesjonalnie działalnością lobbingską.

Przeprowadzono konferencje uzgodnieniowe: ze stroną społeczną w dniu 30 listopada 2017 r. i w dniu 2 lipca 2018 r. oraz międzyresortową w dniu 4 grudnia 2017 r.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Zgodnie z przepisami dyrektywy 91/477/EWG Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej dyrektywą.

Nazwa projektu

Ustawa o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji – wiodące
i Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii – współpracujące

Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu

Pan Paweł Majewski
Sekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji

Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu

Pan Robert Gierszewski
Dyrektor
Departamentu Zezwoleń i Koncesji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
i Administracji
Tel. 22 601-16-02; e-mail. robert.gierszewski@mswia.gov.pl

Data sporządzenia

12 marca 2019 r.

Źródło

Prawo UE:

- 1) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażające art. 10 Protokołu NZ przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiające zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1);
- 2) dyrektywa Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, str. 51) zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5) oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady UE dnia 17 maja 2017 r. (Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 22);
- 3) rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2403 ustanawiające wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku, (Dz. Urz. UE L 333 z 09.12.2015, str. 62). zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/337 z dnia 5 marca 2018 r. (Dz. Urz. UE L 202 z 05.03.2018, str. 56)
- 4) częściowo dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. UE L 96 z 29.03.2014, str. 1) – w odniesieniu do przemieszczania amunicji.

**Nr w Wykazie prac legislacyjnych
i programowych RM : UC 23**

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Konieczność implementacji do krajowego prawa przepisów:

- rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 z dnia 14 marca 2012 r. wdrażającego art. 10 Protokołu NZ przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (protokół NZ w sprawie broni palnej), oraz ustanawiającego zezwolenia na wywóz i środki dotyczące przywozu i tranzytu dla broni palnej, jej części i komponentów oraz amunicji (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 1) w zakresie dotyczącym odpowiedzialności ministra właściwego do spraw gospodarki;
- dyrektywy Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, str. 51) zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5) oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 17 maja 2017 r. (Dz. Urz. UE L 137 z 24.05.2017, str. 22), w zakresie obowiązku „śledzenia historii” broni palnej oraz istotnych

komponentów od producenta do ich nabywcy w celu ograniczenia „nielegalnego wytwarzania” lub „nielegalnego obrotu” nimi w zakresie dotyczącym odpowiedzialności ministra właściwego do spraw wewnętrznych;

- rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403 ustanawiającego wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania broni cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych trwale nie nadaje się do użytku, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/337 z dnia 5 marca 2018 r. (Dz. Urz. UE L 333 z 09.12.2015, str. 62), w zakresie dotyczącym odpowiedzialności ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Ponadto celowym jest uwzględnienie zaleceń zawartych w Informacji z dnia 22 kwietnia 2015 r. o wynikach kontroli Najwyższej Izby Kontroli P/14/073 „Zapewnienie bezpieczeństwa obywateli w związku z wytwarzaniem, transportem, przechowywaniem i stosowaniem materiałów wybuchowych do użytku cywilnego” w formie wniosków *de lege ferenda*.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W związku z koniecznością wdrożenia przepisów prawa europejskiego wstępnie przygotowana nowelizacja przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przekraczała objętość tej ustawy. Zasadnym jest więc przygotowanie nowej ustawy, o tym samym tytule, regulującej ten sam obszar działalności gospodarczej z uwzględnieniem zmian w innych przepisach i doświadczenia zdobytego w toku obserwacji działania ustawy.

Nowa ustawa o wykonywaniu (...) zawiera przepisy zapewniające:

I. Implementację przepisów dyrektywy Rady 91/477/EWG (ze zmianami) dotyczących:

- 1) realizacji wymaganego w dyrektywie Rady 91/477/EWG obowiązku prowadzenia skomputeryzowanego systemu rejestracji danych o każdej broni palnej objętej tą dyrektywą, gwarantującego upoważnionym organom dostęp do systemów rejestracji danych, w których zapisuje się i przechowuje informacje o typie, marce, modelu, kalibrze, numerze seryjnym, nazwie i adresie dostawcy oraz osobie nabywającej lub posiadającej broń;
- 2) wprowadzenia przepisów wdrażających krajowy System Rejestracji Broni (SRB), który będzie informatycznym narzędziem wspomagającym realizację ww. celu oraz umożliwiającym przedsiębiorcom koncesjonowanym w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią palną wykonywanie ustawowych obowiązków informacyjnych oraz związanych z prowadzeniem ewidencji wytworzonej, nabytej oraz sprzedanej broni, za pośrednictwem zaprojektowanych w SRB e-usług, w tym dotyczących:
 - a) wprowadzenia danych o stanie magazynowym wytworzonej lub nabytej broni, jej istotnych komponentach do tworzonych w SRB ewidencji – prowadzenie tych ewidencji jest ustawowym obowiązkiem przedsiębiorcy, natomiast z informatyzowanie tego obowiązku umożliwi uprawnionym organom bezpośredni dostęp do danych o każdej jednostce broni palnej i śledzenia jej „historii”;
 - b) wprowadzania danych ewidencyjnych o sprzedanej broni palnej, jej istotnych komponentach, uprawnionym osobom /podmiotom do utworzonych w SRB ewidencji, co z informatyzuje i zastąpi obowiązek prowadzenia ksiąg ewidencyjnych dokonanych transakcji przez przedsiębiorców oraz zwolni ich z obowiązku przysyłania informacji o dokonanej sprzedaży właściwym organom Policji i Żandarmerii Wojskowej (automatyzacja procesów) oraz umożliwi uprawnionym organom bezpośredni dostęp do danych o każdej jednostce broni palnej posiadanej w związku z jej zarejestrowaniem przez kolejnych posiadaczy;
 - c) prowadzenia w SRB, bez udziału przedsiębiorcy i administracji, automatycznej, elektronicznej archiwizacji danych o broni palnej z uwzględnieniem osi czasu i kolejności zdarzeń: wytworzenie, nabycie, sprzedaż, kolejni posiadacze broni palnej, jej istotnych komponentów;
 - d) prowadzenia w SRB automatycznej, jednolitej ewidencji wytworzonej, nabytej oraz sprzedanej broni przez danego koncesjonowanego przedsiębiorcę na podstawie wprowadzonych przez niego danych do SRB;
- 3) jednolitego, ustalonego przepisami dyrektywy, oznakowania broni palnej oraz jej istotnych komponentów, uznawanego w obrocie na obszarze UE, podczas ich wytwarzania, oraz importu z krajów spoza UE;
- 4) ujednoczenia zasad ewidencjonowania wytwarzania i obrotu strzelecką bronią palną i istotnymi komponentami.

Niezależnie od wymogów dyrektywy SRB umożliwi stały dostęp upoważnionym organom i służbom do bazy danych SRB zawierających takie dane, jak: nazwę wytwórcy, kraj lub miejsce wytworzenia, typ, markę, model, kaliber, numer seryjny, rok wytworzenia (jeśli nie został zawarty w numerze serii) nazwę i adres dostawcy oraz osób nabywających lub posiadających broń palną. Dzięki SRB minister właściwy do spraw wewnętrznych nie będzie przejmować, przechowywać i archiwizować przekazywanych przez przedsiębiorców po zakończeniu przez nich działalności gospodarczej ewidencji sprzedaży broni palnej i istotnych komponentów. Funkcjonowanie systemu doprowadzi do podwyższenia jakości działań kontrolnych – organy kontrolne mające dostęp do SRB będą mogły na bieżąco prowadzić działania kontrolne w zakresie prowadzonej działalności przez przedsiębiorców wytwarzających, nabywających oraz sprzedających broń palną. Ponadto SRB ułatwi i uprości pozyskiwanie on-line w dowolnym czasie przez organy uprawnione do dostępu do systemu zestawień ilościowych, porównawczych i statystycznych dotyczących broni palnej, jej istotnych komponentów oraz danych powiązanych (o wytwórcy broni, sprzedawcy, kompletacji broni palnej, kolejnych jej posiadaczach i miejscach przechowywania, itp.).

Ponadto implementacja dyrektywy w zakresie systemu śledzenia broni wymusiła objęcie wymogiem uzyskania koncesji wszystkich rusznikarzy, również tych niekoncesjonowanych na gruncie aktualnie obowiązującej ustawy, tj. wykonujących naprawy broni palnej bez ingerencji w istotne części tej broni, np. montaż lunet, czyszczenie broni itp. Powyższe wynika

z potrzeby zapewnienia możliwości zlokalizowania strzeleckiej broni palnej w czasie rzeczywistym, również w czasie, kiedy znajduje się ona w naprawie lub remoncie. Nie bez znaczenia jest także potrzeba zapewnienia właściwego przechowywania broni i dostępu do niej wyłącznie przez osoby i podmioty uprawnione, zweryfikowane w postępowaniu o udzielenie koncesji lub postępowaniu o udzielenie pozwolenia na broń – zwłaszcza osoby niekarane, które przeszły pozytywnie badania lekarskie i psychologiczne.

Implementacja dyrektywy spowodowała również konieczność wprowadzenia nowych definicji, takich jak: wytwarzanie, strzelecka broń palna, istotne komponenty, amunicja i komponenty amunicji, reprodukcja broni czarnoprochowej. Poza tym w celu uporządkowania i usunięcia wątpliwości interpretacyjnych wprowadzono definicje: broni palnej, kalibru, ładunku miotającego, zniszczenia.

II. Dostosowanie obowiązujących przepisów do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 przez:

- 1) wprowadzenie przepisów umożliwiających bezpośrednio stosowanie przepisów tego rozporządzenia, bez uszczerbku dla krajowego ustawodawstwa, zapewniając jednolitość wykonywania przepisów rozporządzenia wobec państw członkowskich UE oraz Rzeczypospolitej Polskiej – kraju członkowskiego UE i wobec wszystkich sygnatariuszy Protokołu NZ przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami;
- 2) wskazanie ministra właściwego do spraw gospodarki jako krajowego organu właściwego do realizacji zadań określonych w art. 4 ust. 3, art. 7, art. 11 ust. 2 i 3, art. 13 ust. 1 i 3 oraz art. 19 rozporządzenia w odniesieniu do koncesjonowanych przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą na zasadach określonych w projektowanej ustawie o wykonywaniu (...), w szczególności w zakresie:
 - objęcia procedurą wywozową poza obszar celny UE broni palnej, części broni palnej, istotnych komponentów broni palnej lub amunicji,
 - nadzoru udokumentowanego tranzytu ww. towarów opuszczających obszar celny UE, za zgodą państw przez które prowadzony jest tranzyt, tj.: nad wywozem ich do państwa trzeciego przez obszar co najmniej jednego państwa trzeciego,
 - wydawania licencji przywozowych świadczących o objęciu nadzorem broni palnej, części broni palnej, istotnych komponentów broni palnej lub amunicji przemieszczanych przez terytorium lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) wskazanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych jako organu właściwego do realizacji zadań określonych w art. 9 ust. 2 rozporządzenia w odniesieniu do wywozu czasowego broni palnej, istotnych komponentów broni palnej lub amunicji;
- 4) określenie zakresu kontroli sprawowanej przez ministra właściwego do spraw gospodarki w zakresie realizacji zezwoleń na wywóz i środków dotyczących przywozu i tranzytu broni palnej, istotnych komponentów broni palnej lub amunicji;
- 5) ustalenie odpowiedzialności karnej za przeprowadzenie przez przedsiębiorcę wywozu, tranzytu, przywozu broni palnej, istotnych komponentów broni palnej lub amunicji niezgodnie z przepisami rozporządzenia.

W powiązaniu z implementowanym rozporządzeniem 258/2012 wprowadzono środki dotyczące przywozu broni palnej części i istotnych komponentów oraz amunicji do broni palnej spoza obszaru celnego Unii Europejskiej. Zrezygnowano z obowiązkowej kontroli przywozu, jednakże minister właściwy do spraw gospodarki na wniosek przedsiębiorcy będzie wydawał certyfikat importowy lub poświadczenie oświadczenia końcowego użytkownika.

Dostosowanie obowiązujących przepisów do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403, która wprowadzi zmiany:

- 1) umożliwiające bezpośrednio stosowanie przepisów tego rozporządzenia, bez uszczerbku dla krajowego ustawodawstwa, zapewniając, że każda jednostka broni palnej pozbawiona cech użytkowych, zgodnie ze specyfikacjami technicznymi obejmującymi swoim zakresem wszystkie rodzaje broni palnej objętej zakresem dyrektywy 91/477/EWG, zostanie skutecznie i w sposób trwały pozbawiona cech użytkowych oraz usankcjonuje:
 - 2) że do pozbawiania cech użytkowych danej broni palnej są uprawnieni przedsiębiorcy, którym została wydana koncesja w zakresie wytwarzania danego rodzaju broni palnej;
 - 3) ustanowi organy krajowe odpowiedzialne za potwierdzanie prawidłowości pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych oraz wydawanie świadectw potwierdzających prawidłowe pozbawienie strzeleckiej broni palnej cech użytkowych.

III. Częściową implementację dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r.

w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. UE L 96 z 29.03.2014, str.1) w zakresie dotyczącym przemieszczania amunicji oraz przeniesienia przepisów odnoszących się do materiałów wybuchowych do użytku cywilnego do ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

IV. Projekt ustawy zawiera ponadto pakiet przepisów, których wprowadzenie stało się niezbędne w związku z Informacją z dnia 22 kwietnia 2015 r. o wynikach kontroli Najwyższej Izby Kontroli P/14/073 oraz wnioskami zarówno organów administracji, jak i przedsiębiorców, dotyczącymi doprecyzowania pojęć stosowanych w ustawie

oraz zapewnienia przejrzystości przepisów.

V. Poza wyżej opisanymi rozwiązaniami wynikającymi z konieczności implementowania przepisów UE, nowa ustawa zasadniczo utrwała dotychczasowy stan prawny obowiązujący w regulowanej przez nią sferze działalności gospodarczej. Ustawa przejmuje większość regulacji ustawy obowiązującej, dokonując głównie zmian porządkujących czy konkretyzujących przepisy. Przede wszystkim utrzymuje obowiązek uzyskania koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Utrzymuje zasadniczo na dotychczasowym poziomie wymogi dla przedsiębiorców ubiegających się o udzielenie koncesji i obowiązki przedsiębiorców koncesjonowanych. Ustawa nie wprowadza istotnych zmian w procedurze uzyskiwania zgód przewozowych i uprzednich zgód przewozowych wydawanych przez komendantów wojewódzkich Policji na przemieszczanie strzeleckiej broni palnej i amunicji do tej broni.

Rozwiązaniami nowymi, są:

1. Obniżenie wymogów w zakresie uzyskania koncesji oraz wykonywania działalności koncesjonowanej dla mikroprzedsiębiorców wytwarzających i obracających reprodukcjami broni czarnoprochowej oraz uregulowanie tych wymogów na poziomie zbliżonym do rusznikarzy, z uwagi na zbliżony charakter tych rodzajów działalności, a w szczególności wykonywanie ich przez drobne warsztaty rzemieślnicze oraz na niewielką skalę. Rozwiązanie to wspiera działalność rzemieślniczą, rękodzielniczą, która powoli zanika.
2. Wprowadzenie wymogu uzyskania opinii upoważnionej instytucji dla systemu oceny jakości produkcji wdrożonego i stosowanego przez przedsiębiorcę wykonującego działalność koncesjonowaną w zakresie wytwarzania. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania (z wyłączeniem rusznikarza i mikroprzedsiębiorcy), tak jak na gruncie dotychczasowej ustawy zobowiązany jest wdrożyć i stosować system oceny jakości produkcji. Nowa ustawa wprowadza wymóg jednolitości dla tych systemów i kontrolę ich właściwego wdrożenia, którą zapewnią upoważnione jednostki opiniujące system – te same, które wydają opinie dotyczące spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych w obiektach produkcyjno-magazynowych.
3. Przejęcie z ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przepisów dotyczących udzielenia promesy, w związku z uchynieniem tej ustawy i wprowadzeniem w jej miejsce ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, co jest związane z przeniesieniem m.in. przepisów dotyczących promesy do ustaw szczegółowych.
4. Zwiększenie obowiązków przedsiębiorcy kontrolowanego polegające na wprowadzeniu wymogu zapewnienia przez niego warunków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli, sporządzania kopii dokumentów na żądanie kontrolujących, a także zwiększenie uprawnień organu upoważnionego do kontroli, który zyskuje możliwość wezwania przedsiębiorcy do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w wyznaczonym terminie i złożenia wyjaśnień lub przekazania dokumentów oraz możliwość uzyskiwania informacji od innych organów, Prokuratury i sądów. Zmiany te usprawnią i zwiększą skuteczność kontroli oraz pozwolą na uzyskanie informacji mających moc dowodu w postępowaniu kontrolnym lub informacji mających decydujące znaczenie dla ewentualnego wszczęcia postępowania kontrolnego. Jest to również swoiste ułatwienie dla przedsiębiorcy, który uzyska możliwość wyjaśnienia spornych kwestii w postępowaniu wyjaśniającym, unikając wszczęcia postępowania o cofnięcie koncesji.
5. Wyłączenie z zakresu stosowania ustawy broni palnej rozdzielnego ładowania przystosowanej do strzelania wyłącznie przy wykorzystaniu prochu czarnego, wytworzonej przed rokiem 1900, oraz zdefiniowanych w ustawie replik i przekrojów broni. Powyższe rozwiązanie wyłącza zabytkową broń rozdzielnego ładowania m.in. z obowiązku jej oznakowywania, co przyczyniłoby się do umniejszenia jej wartości historycznej. Dodatkowo ustawa nie obejmuje zabytkowej broni palnej wpisanej na Listę Skarbów Dziedzictwa Narodowego albo do rejestru zabytków lub ujętej w wojewódzkiej ewidencji zabytków albo wpisanej do inwentarza muzeum, o których mowa w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami albo wpisanej do inwentarza muzealiów, o których mowa w art. 21 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach. Ilość takiej broni na rynku jest ograniczona, jest ona traktowana jako zabytek. Ponadto ustawa wyłącza z zakresu jej stosowania repliki i przekroje broni, niebędące bronią.
6. Wprowadzenie obowiązku weryfikowania przez przedsiębiorców faktu spełniania przez zatrudnionych pracowników wymogów ustawowych, takich jak: niekaralność, brak zaburzeń psychicznych i istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, posiadanie pełnej zdolności do czynności prawnych i pozytywnej opinii komendanta powiatowego Policji. Regulacja konkretyzuje dotychczasowe obowiązki przedsiębiorcy związane z zatrudnieniem i dopuszczeniem do pracy przy wytwarzaniu i obrocie wyłącznie pracowników spełniających wymagania ustawowe – pozostające na dotychczasowym poziomie. Przewiduje się, że taka regulacja istotnie przyczyni się do podniesienia bezpieczeństwa przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej.
7. Likwidacja obowiązku przedsiębiorcy zawiadamiania o dokonanej sprzedaży amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Zmiana wprowadza likwidację niepotrzebnych i generujących koszty obciążeń przedsiębiorców. W przypadku wyrobów i technologii zawiadomienie było wymagane na

wniosek organu, który wydał dokument uprawniający do ich zakupu, finalnym ich odbiorcą mogły być zaś wyłącznie państwowe formacje uzbrojone. W praktyce takie zawiadomienia były wymagane w marginalnych przypadkach (podmiot zamawiający ma wiedzę o tym co zamówił, co było ostatecznie przedmiotem obrotu) i wynikały z błędnej interpretacji przepisów. W przypadku amunicji zawiadomienia były sporządzane kwartalnie, bez powiązania z nabywcą. Sama zaś sprzedaż amunicji nie podlega ograniczeniom ilościowym. Transakcje sprzedaży nadal podlegają ewidencjonowaniu, tak więc pozostają pod kontrolą.

8. Likwidacja, określonej w art. 38 aktualnie obowiązującej ustawy, sankcji karnej za brak zawiadomienia w terminie o zmianach danych zawartych we wniosku o udzielenie koncesji i dokumentach załączonych do wniosku oraz o podjęciu koncesjonowanej działalności gospodarczej z jednoczesnym wprowadzeniem w to miejsce możliwości cofnięcia koncesji. Regulacja spowoduje odciążenie sądów, prokuratur i Policji. Praktyka organu koncesyjnego związana ze stosowaniem art. 15 (obowiązek zawiadomienia) i art. 38 (sankcja karna) ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej (...) dowiodła, że wprowadzenie sankcji karnej za brak realizacji obowiązków informacyjnych jest instrumentem nieskutecznym, a przy tym generującym istotne obciążenie po stronie organów ścigania i w marginalnym stopniu organów wymiaru sprawiedliwości. Konstrukcja przepisu art. 38 – brak klauzuli nieumyślności powoduje, iż większość postępowań w sprawie naruszenia art. 15 była umarzana lub odmawiano w ogóle wszczęcia postępowania, z uwagi na brak stwierdzenia umyślności popełnienia czynu lub z powodu znikomej społecznej szkodliwości czynu. W tej sytuacji wielu przedsiębiorców notorycznie dopuszczało się naruszeń art. 15 bez ponoszenia konsekwencji. Przewiduje się, że przeniesienie na organ koncesyjny instrumentu kontroli realizacji ww. obowiązków informacyjnych, w postaci możliwości cofnięcia koncesji, przyczyni się do skutecznego ich egzekwowania oraz pozwoli wyeliminować z rynku tych przedsiębiorców, którzy tych obowiązków notorycznie nie dopełniają.
9. Wprowadzenie przepisu umożliwiającego zawieszenie wykonywania działalności koncesjonowanej na okres nie dłuższy niż 3 lata, a w przypadku gdy nie doszło do zbycia lub oddania w komis wszystkich towarów koncesjonowanych na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy. Zmiana ta jest podyktowana względami bezpieczeństwa i jest konsekwencją zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 6 marca – Prawo przedsiębiorców, które dopuszcza zawieszenie wykonywania działalności koncesjonowanej na czas nieokreślony.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

1. Aktualnie, państwa członkowskie UE stosują już przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012. Świadczy o tym „Lista krajowych organów właściwych do wykonania art. 7, art. 9, art. 11 i art. 17 rozporządzenia przesłana przez DG HOME European Commission.
2. Wdrożenie krajowych systemów skomputeryzowanej rejestracji broni palnej i jej istotnych komponentów od ich wytworzenia albo nabycia poprzez kolejnych nabywców, zgodnie z przepisami dyrektywy 477/91, powinno zakończyć się w krajach UE z dniem 31 grudnia 2014 r. Większość z tych krajów (w tym: Belgia, Francja, Czechy) posiada już ww. skomputeryzowane systemy w różnym stadium zaawansowania. Niemcy kończą ostatni etap prac – rejestracja danych o wytworzonej lub nabytej broni palnej przez przedsiębiorców w National Firearms Register.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.	1208	Dane własne MSWiA o ilości udzielonych i aktualnie ważnych koncesji.	Niezmiennie w stosunku do aktualnego stanu prawnego wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym wymaga uzyskania koncesji ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Koncesje wydane pod rządami aktualnie obowiązującej ustawy zachowują ważność.
Przedsiębiorcy koncesjonowani wytwarzający lub obracający bronią palną, w tym rusznikarze.	ok. 715	Dane własne MSWiA o ilości udzielonych i aktualnie ważnych koncesji. Rocznie udzielanych jest ok. 70 koncesji w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią palną oraz na prowadzenie działalności rusznikarskiej.	Dostęp do SRB wymaga wydzielenia osobnej minikomputerowej biurowej stacji roboczej z dostępem do Internetu, poczty elektronicznej i drukarki. E-usługi dostępne w SRB spowodują powstanie oszczędności: czasu, środków biurowych, czynności pracowniczych, kosztów związanych z przesyłaniem informacji, możliwością zdalnej kontroli w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią palną.
Przedsiębiorcy wykonujący działalność rusznikarską nieobjętą wymogiem	Brak danych statystycznych, rusznikarze niekoncesjonowani znajdują	Brak danych	W ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy rusznikarze wykonujący działalność bez koncesji będą musieli złożyć wniosek o

uzyskania koncesji na gruncie obowiązującej ustawy, którzy zostaną objęci wymogiem jej uzyskania po wejściu w życie ustawy nowej.	się aktualnie poza kontrolą jakiegokolwiek organu (brak klasyfikacji PKD wyłącznie dla tej działalności). Szacuje się, że jest to działalność niszowa, a z uwagi na niską potencjalną dochodowość, jej wykonywanie może być połączone z wykonywaniem innej działalności gospodarczej, w tym koncesjonowanej, np. z obrotem bronią.		jej udzielenie, aby móc kontynuować wykonywanie tej działalności.
Mikroprzedsiębiorcy wytwarzający i obracający reprodukcjami broni czarnoprochowej.	Brak danych statystycznych, działalność niszowa, szacuje się, że zainteresowanych podmiotów może być od kilku do kilkunastu.	Brak danych	Jest to grupa przedsiębiorców koncesjonowanych, w stosunku do której obniża się wymogi przy ubieganiu się o udzielenie koncesji, a następnie wykonywaniu działalności koncesjonowanej. Oprócz obniżenia granicy wieku do 21 lat przy ubieganiu się o udzielenie koncesji, znosi się wymóg uzyskania opinii potwierdzającej spełnienie wymagań techniczno-organizacyjnych dla obiektu produkcyjno-magazynowego oraz zaświadczeń inspektora sanitarnego i ochrony środowiska dla tego obiektu dotyczącego spełnienia przez obiekt wymagań określonych w przepisach sanitarnych i z zakresu ochrony środowiska. Przedsiębiorcy ci nie muszą wdrażać systemu oceny jakości produkcji oraz planu postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska naturalnego.
Mikroprzedsiębiorcy wytwarzający materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.	Brak danych statystycznych, przedsiębiorcy nie są zobowiązani do przedstawiania organowi koncesyjnemu danych dotyczących obrotów czy ilości zatrudnianych pracowników, ponadto dane te są zmienne.	Brak danych	Jest to grupa przedsiębiorców koncesjonowanych, w stosunku do której obniża się wymogi związane z wykonywaniem działalności koncesjonowanej, tj. zwalnia się z tej grupę z obowiązku wdrożenia i stosowania systemu oceny jakości produkcji. W przypadku działalności jednoosobowej czy mikroprzedsiębiorców proces produkcyjny nie jest tak rozbudowany i złożony, jak w przypadku przedsiębiorców małych, średnich i dużych, nie jest zatem konieczne w przypadku tej grupy opracowanie procedur dotyczących procesu produkcji czy systemu kontroli wewnętrznej produkcji.
Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie obrotu amunicją.	588	Dane własne MSWiA o ilości udzielonych i aktualnie ważnych koncesji.	Przedsiębiorcy dokonujący obrotu amunicją nie będą objęci obowiązkiem przesyłania do organu koncesyjnego za pośrednictwem komend wojewódzkich Policji kwartalnych zestawień dotyczących sprzedanej amunicji.
Lekarze posiadający tytuł specjalisty w dziedzinie psychiatrii.	3696	Dane statystyczne z Centralnego Rejestru Lekarzy, www.nil.org.pl	Specjaliści psychiatrzy, tak jak w aktualnie obowiązującym stanie prawnym, nadal będą uprawnieni do badań lekarskich osób uprawnionych do wykonywania lub kierowania działalnością koncesjonowaną oraz osób zatrudnionych bezpośrednio przy wytwarzaniu i obrocie towarami koncesjonowanymi.
Psychologowie uprawnieni do badań osób występujących o wydanie pozwolenia na broń lub zgłaszających do rejestru broń pneumatyczną	938	Dane z rejestrów Komend Wojewódzkich Policji.	Ta grupa psychologów, tak jak w aktualnie obowiązującym stanie prawnym, nadal będzie uprawniona do badań psychologicznych osób uprawnionych do wykonywania lub kierowania działalnością koncesjonowaną

oraz posiadających pozwolenie na broń lub zarejestrowaną broń pneumatyczną.			oraz osób zatrudnionych bezpośrednio przy wytwarzaniu i obrocie towarami koncesjonowanymi.
Minister właściwy do spraw gospodarki	1	Akt normatywny	<ol style="list-style-type: none"> 1. Minister właściwy do spraw gospodarki nie będzie przejmować od przedsiębiorców, którzy zakończyli koncesjonowaną działalność gospodarczą ewidencji oraz wykonywać ustawowego obowiązku przechowywania tej dokumentacji. 2. Minister właściwy do spraw gospodarki będzie krajowym organem właściwym do wykonania art. 4 ust. 3, art. 7, art. 11 ust. 2 i 3, art. 13 ust. 1 i 3 oraz art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012. 3. Minister właściwy do spraw gospodarki będzie miał dostęp do SRB w związku z prowadzeniem działań kontrolnych w zakresie określonym w ustawie oraz do danych zbiorczych generowanych przez system SRB.
Minister właściwy do spraw wewnętrznych	1	Akt normatywny	<p>Minister właściwy do spraw wewnętrznych jest organem koncesyjnym, który w drodze decyzji udziela przedsiębiorcom koncesje, odmawia ich udzielenia, zmienia, cofa lub ogranicza ich zakres, prowadzi czynności kontrolne w zakresie prawidłowego prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przejmie od ministra właściwego do spraw gospodarki obowiązek gromadzenia ewidencji przekazywanej przez przedsiębiorców, którzy zaprzestali wykonywania działalności koncesjonowanej. Minister będzie odpowiadał za sprawdzenie kompletności złożonej ewidencji, będzie mógł wezwać przedsiębiorcę do jej uzupełnienia, a przyjętą ewidencję będzie przechowywał przez okres 10 lat.</p> <p>Administrator danych zgromadzonych w Systemie Rejestracji Broni SRB.</p>
Minister właściwy do spraw finansów publicznych	1	Akt normatywny	Organ właściwy do realizacji zadań określonych w art. 9 ust. 2 rozporządzenia 258/2012 w odniesieniu do wywozu czasowego broni palnej, istotnych komponentów broni palnej lub amunicji;
Komendant Główny Policji	1	Akt normatywny	<ol style="list-style-type: none"> 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może upoważnić Komendanta Głównego Policji do kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. 2. Komendant Główny Policji będzie miał stały dostęp do SRB oraz będzie prowadził nadzór nad prawidłowym wykonywaniem w SRB zadań wyznaczonych Policji.
Komendanci Wojewódzcy Policji i Stołeczny Komendant Policji.	17	Akt normatywny	<ol style="list-style-type: none"> 1. Komendant Główny Policji może powierzać przeprowadzenie kontroli komendantom wojewódzkim Policji. 2. Komendanci Wojewódzcy Policji będą użytkownikami SRB (weryfikacja

			<p>i wprowadzanie danych o rejestrowanej broni), uzyskają stały dostęp do SRB – co usprawni funkcje kontrolne w odniesieniu do broni objętej SRB i jej posiadaczy.</p> <p>3. Komendanci Wojewódzcy Policji będą mieć dostęp do SRB w związku z prowadzeniem działań kontrolnych w zakresie określonym w ustawie oraz do danych zbiorczych i generowanych przez system.</p> <p>4. Komendanci Wojewódzcy Policji nadal będą poświadczać zgody przewozowe i uprzednie zgody przewozowe na przemieszczanie strzeleckiej broni palnej, istotnych komponentów i amunicji do tej broni.</p>
<p>1) Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji;</p> <p>2) Instytut Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie;</p> <p>3) Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia w Zielonce.</p>	3	Akt normatywny	Podmioty te będą uprawnione do weryfikowania, oznakowania i poświadczania zgodności pozbawienia cech użytkowych broni z wymogami rozporządzenia 2015/2403. Ww. czynności wykonywane będą odpłatnie.
Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej	1	Akt normatywny	Komendant Główny ŻW będzie miał stały dostęp do SRB oraz będzie prowadził nadzór nad prawidłowym wykonywaniem w SRB zadań wyznaczonych ŻW.
<p>Oddziały Żandarmerii Wojskowej:</p> <p>1) Mazowiecki Oddział Żandarmerii Wojskowej;</p> <p>2) Oddział Żandarmerii Wojskowej w Bydgoszczy;</p> <p>3) Oddział Żandarmerii Wojskowej w Elblągu;</p> <p>4) Oddział Żandarmerii Wojskowej w Krakowie;</p> <p>5) Oddział Żandarmerii Wojskowej w Szczecinie;</p> <p>6) Lubuski Oddział Żandarmerii Wojskowej w Żaganiu</p>	6	Akt normatywny	<p>1. Szefowie Oddziałów ŻW będą użytkownikami SRB (weryfikacja i wprowadzenie danych o rejestrowanej broni), uzyskają stały dostęp do SRB – co usprawni funkcje kontrolne w odniesieniu do broni objętej dyrektywą 91/477/EWG i jej posiadaczy.</p> <p>2. Szefowie Oddziałów ŻW będą mieć dostęp do danych zbiorczych generowanych przez system SRB.</p>
<p>Organy uprawnione do dostępu do SRB:</p> <p>1) Agencja Wywiadu;</p> <p>2) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego;</p> <p>3) Centralne Biuro Antykorupcyjne,</p> <p>4) Służba Kontrwywiadu Wojskowego;</p> <p>5) Służba Wywiadu Wojskowego;</p> <p>6) Straż Graniczna;</p> <p>7) Służba Celno-Skarbowa;</p> <p>8) Służba Ochrony Państwa.</p>	8	Akt normatywny	Posiadanie dostępu do danych w SRB, w związku z prowadzeniem spraw mających związek z posiadaniem lub użyciem broni palnej, zgodnie z przepisami ustaw określających zakres działania tych organów.
<p>1) Instytut Przemysłu Organicznego w Warszawie;</p> <p>2) Instytut Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie;</p> <p>3) Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia</p>	10	Akt normatywny	Instytuty oraz ABW i SKW będą uprawnione do wydawania opinii o spełnieniu warunków technicznych i organizacyjnych zapewniających prawidłowe wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej w miejscu jej wykonywania, tj. – w obiekcie produkcyjnym i magazynie towarów

<p>w Zielonce;</p> <ol style="list-style-type: none"> 4) Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych w Warszawie; 5) Wojskowy Instytut Techniki Pancernej i Samochodowej w Sulejówku; 6) Wojskowy Instytut Łączności w Zegrzu; 7) Wojskowy Instytut Chemii i Radiometrii w Warszawie; 8) Wojskowy Instytut Techniki Inżynierskiej we Wrocławiu; 9) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 10) Służba Kontrwywiadu Wojskowego. 			<p>koncesjonowanych. Tak jak dotychczas wydanie opinii będzie odpłatne, jej wysokość będzie zależała od skali i zakresu wykonywanej działalności i będzie ustalana indywidualnie dla każdego przypadku w drodze umowy zawartej pomiędzy instytutem a przedsiębiorcą. Organ koncesyjny przeprowadzał badania dotyczące wysokości opłat pobieranych przez Instytuty. Okazało się, że są one zróżnicowane w zależności od zakresu, złożoności, wielkości przedsiębiorcy i innych czynników różnicujących i niemożliwe jest określenie ich stawek w przepisach. Na tych samych zasadach, jak w przypadku opinii o spełnieniu warunków technicznych i organizacyjnych, te same Instytuty oraz ABW i SKW będą opiniować system oceny jakości produkcji wdrożony przez przedsiębiorcę wykonującego działalność koncesjonowaną w zakresie wytwarzania, co jest rozwiązaniem nowym, nieobecnym w aktualnie obowiązującej ustawie. Opiniowanie obiektów magazynowo-produkcyjnych oraz opiniowanie systemu oceny jakości produkcji są jednakże powiązane ze sobą, bo dotyczą działalności w tym samym obiekcie produkcyjnym. Opiniowanie systemu będzie niejako kontynuacją i rozwinięciem wcześniej wydanej opinii dotyczącej spełnienia przez obiekt warunków technicznych i organizacyjnych, która obejmuje m. in. ocenę możliwości produkcyjnych przedsiębiorcy.</p>
<ol style="list-style-type: none"> 1) Instytut Przemysłu Organicznego w Warszawie; 2) Instytut Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie; 3) Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia w Zielonce; 4) Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych w Warszawie; 5) Wojskowy Instytut Techniki Pancernej i Samochodowej w Sulejówku; 6) Wojskowy Instytut Łączności w Zegrzu; 7) Wojskowy Instytut Chemii i Radiometrii w Warszawie; 8) Wojskowy Instytut Techniki Inżynierskiej we Wrocławiu; 9) Centralne Laboratorium Kryminalistyczne; 10) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 11) Służba Kontrwywiadu Wojskowego; 12) Instytut Technologii Bezpieczeństwa „MORATEX”. 	12	Akt normatywny	<p>Instytuty oraz ABW, SKW i CLKP będą uprawnione do zatwierdzania specyfikacji technicznych i potwierdzania pozbawienia broni palnej innej niż strzelecka broń palna oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym cech użytkowych. Wykonywanie ww. czynności będzie odpłatne. Stawki odpłatności zostaną określone w przepisach wykonawczych do ustawy. Przepisy projektu nie wprowadzają istotnych zmian w stosunku do aktualnie obowiązującej ustawy w tym zakresie.</p>

<ol style="list-style-type: none"> 1) Instytut Przemysłu Organicznego w Warszawie; 2) Instytut Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie; 3) Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia w Zielonce; 4) Wojskowy Instytut Chemii i Radiometrii w Warszawie; 5) Wojskowy Instytut Techniki Inżynierskiej we Wrocławiu; 6) Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych w Warszawie; 7) Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego. 	7	Akt normatywny	<p>Instytuty i ABW, tak jak w aktualnie obowiązującym rozporządzeniu będą prowadzić szkolenia dla osób uprawnionych do wykonywania lub kierowania koncesjonowaną działalnością gospodarczą. Szkolenie będzie odpłatne, maksymalny koszt opłaty określa ustawa: nie może przekroczyć ½ przeciętnego wynagrodzenia za pracę.</p>
organy ścigania i organy wymiaru sprawiedliwości	<p>Potencjalnie wszystkie w skali kraju. MSWiA kieruje średniorocznie ok. 60 zawiadomień o podejrzeniu możliwości popełnienia przestępstwa przez przedsiębiorców naruszających obowiązki informacyjne określone w art. 15 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej (...). W zdecydowanej większości przypadków organy ścigania odmawiają wszczęcia postępowania lub postępowania wszczęte umarzają.</p>	Dane MSWiA	<p>Likwidacja sankcji karnej określonej w art. 38 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej (...) odciążą organy ścigania i w mniejszym stopniu organy wymiaru sprawiedliwości. Obowiązki informacyjne przedsiębiorców wynikające z art. 15 ustawy pozostają na dotychczasowym poziomie, aczkolwiek ulegają konkretyzacji. Kontrola wywiązywania się z tych obowiązków przez przedsiębiorców spoczywa na organie koncesyjnym, który będzie miał możliwość cofnięcia koncesji w przypadku ich naruszeń.</p>

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został opracowany w resorcie spraw wewnętrznych i administracji. W celu wykonania, wynikającego z przepisów obowiązującego prawa, obowiązku zasięgnięcia opinii projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Generalnemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze;
- 2) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych – art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;
- 3) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze;
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego – art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym;
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Ponadto projekt został przekazany do zaopiniowania instytutom wydającym opinie o spełnieniu warunków technicznych i organizacyjnych w miejscu wykonywania działalności koncesjonowanej oraz opiniującym system oceny jakości produkcji, a także instytutom prowadzącym szkolenie dla osób uprawnionych do wykonywania lub kierowania działalnością koncesjonowaną, wymienionym w pkt 4 oraz Wojskowej Akademii Technicznej.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, projekt ustawy został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Do prac nad projektem niniejszej ustawy nie zgłosił się żaden podmiot zajmujący się profesjonalnie działalnością lobbingową.

Dodatkowo projekt został opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Przeprowadzono 2 konferencje uzgodnieniowe: ze stroną społeczną w dniu 30 listopada 2017 r. oraz międzyresortową w dniu 4 grudnia 2017 r. W maju 2018 r. projekt ustawy po zmianach został skierowany ponownie do uzgodnień międzyresortowych. W dniu 2 lipca 2018 r. odbyło się spotkanie zorganizowane przez Sejmową Komisję ds. Administracji i Spraw Wewnętrznych, w trakcie którego posłowie zapoznali się z uwagami przedsiębiorców do projektu ustawy, część zgłoszonych uwag została wprowadzona do projektu ustawy. Projekt ustawy nie będzie podlegał opiniowaniu przez Komisję

Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, ponieważ wejście w życie przepisów projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki z budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz na ich zakres działania.

Konsultacje publiczne zostały przeprowadzone w czasie trwania uzgodnień międzyresortowych przedmiotowego projektu ustawy z następującymi podmiotami:

1. Fabryka Broni „ŁUCZNIK” – Radom Sp. z o.o., 26-600 Radom, ul. Przemysłowa 9;
2. POLSKI HOLDING OBRONNY Sp. z o.o., 00-828 Warszawa, ul. Jana Pawła II Nr 11;
3. POLSKA GRUPA ZBROJENIOWA S.A., 26-609 Radom, ul. J. Malczewskiego 24;
4. PHZ „CENZIN” Sp. z o.o., 00-975 Warszawa, ul. Czerniakowska 81/83;
5. Towarzystwo Handlu Zagranicznego „INCORSA” Sp. z o.o., 02-954 Warszawa, ul. Marconich 3;
6. BUOS Sp. z o.o. 04-549 Warszawa, ul. Korkowa 167;
7. Jacek Szymkowiak „J. SZYMKOWIAK – POZNAŃ” 61-806 Poznań, ul. Św. Marcin 49;
8. Juliusz Krzysztof Szuster „M.K. SZUSTER”, 03-910 Warszawa, Al. Waszyngtona 38/40;
9. Jerzy Józef Bogumił Przedsiębiorstwo Techniczno-Handlowe „KALIBER” 02-781 Warszawa, ul. M. Kolbego 16;
10. Piotr Karol Skawiński Zakład Rusznikarski Obrót Bronią i Amunicją, 83-425 Dziemiany, ul. Partyzantów 5;
11. Anna Wanda GORYCA TOP GUN, 04-549 Warszawa, ul. Korkowa 167;
12. Krzysztof Majewski „KAPISZON”, 01-840 Warszawa, ul. Rejmonta 23;
13. Przedsiębiorstwo Konsultingowo-Usługowe „PARABELLUM” Sp. z o.o. 05-071 Sulejówek, ul. Armii Krajowej 77;
14. Polska Izba Producentów Na Rzecz Obronności Kraju – Izba Gospodarcza, 00-961 Warszawa, ul. Fort Wola 22;
15. ALFA Sp. z o.o., 0-828 Warszawa, Al. Jana Pawła II nr 15;
16. Polska Izba Ochrony, 00-001 Warszawa, ul. Świętojska 5/7;
17. Polskie Stowarzyszenie Rusznikarzy i Dystrybutorów Broni, 60-850 Poznań, ul. Poznańska 37 lok. 6;
18. Stowarzyszenie Ruch Obywatelski Miłośników Broni „ROMB”, 00-891 Warszawa, ul. Chłodna 20/109;
19. Agencja Mienia Wojskowego, 00-911 Warszawa, ul. Nowowiejska 26A.

Konsultacje ze stroną społeczną odbyły się w listopadzie 2017 r. oraz w lipcu 2018 r., większość uwag zgłoszonych przez przedsiębiorców w toku konsultacji została uwzględniona.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]										
	1 2019 r.	2 2020 r.	3 2021 r.	4 2022 r.	5 2023 r.	6 2024 r.	7 2025 r.	8 2026 r.	9 2027 r.	10 2028 r.	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0,27	0,29	0,29	0,29	0,29	0,29	0,29	0,29	0,29	0,29	2,88
budżet państwa	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,2
JST	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,3
NFZ	0,04	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,49
FUS	0,17	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	1,79
FP	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,1
Wydatki ogółem	7,58	1,68	1,34	1,38	3,95	1,45	1,48	1,52	4,36	1,60	26,34
budżet państwa	7,58	1,68	1,34	1,38	3,95	1,45	1,48	1,52	4,36	1,60	26,34
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	-7,31	-1,39	-1,05	-1,09	-3,66	-1,16	-1,19	-1,23	-4,07	-1,31	-23,46
budżet państwa	-7,56	-1,66	-1,32	-1,36	-3,93	-1,43	-1,46	-1,50	-4,34	-1,58	-26,14
JST	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,03	0,3
NFZ	0,04	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,49
FUS	0,17	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	0,18	1,79
FP	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,01	0,10

Źródła finansowania

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na wydatki z budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Do jednostek samorządu terytorialnego rocznie będzie wpływać 0.03 mln. zł, z tytułu podatku dochodowego należnego od 5 pracowników zatrudnionych w Wydziale/Zespole obsługującym System Rejestracji Broni.

Określone zostały skutki finansowe dla budżetu państwa.

W odniesieniu do regulacji przejmowanych z dotychczas obowiązującej ustawy, dotyczących w szczególności zadań organu koncesyjnego – realizowanych przez Departament Zezwoleń i Koncesji

MSWiA – związanych z udzielaniem, zmianami i cofaniem koncesji, a także zadań komendantów wojewódzkich Policji w zakresie poświadczania zgód przewozowych i uprzednich zgód przewozowych – będą one wykonywane w ramach dotychczasowych środków i etatów i nie będą wymagały pozyskania nowych środków budżetowych. Również przejęcie przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych od ministra właściwego do spraw gospodarki obowiązku gromadzenia ewidencji przekazywanej przez przedsiębiorców, którzy zaprzestali wykonywania działalności koncesjonowanej, nie wymaga pozyskania dodatkowych środków z budżetu państwa. Zadania z tym związane zostaną zapewnione w ramach posiadanych przez MSWiA etatów, a przechowywanie ewidencji w ramach zasobów własnych – posiadanych pomieszczeń archiwalnych. Statystyka pokazuje, że w przeciągu ubiegłych 5 lat, rocznie od 18 do 36 przedsiębiorców z różnych przyczyn zaprzestało wykonywania działalności koncesjonowanej. Nie są to zatem znaczące liczby.

Dodatkowych kosztów dla budżetu nie generuje również implementacja do prawodawstwa krajowego przepisów rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2403. Aktualnie zasady pozbawiania cech użytkowych broni palnej oraz koszty z tym związane wynikają z ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji – zadania te wykonywało Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji. Po wejściu w życie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej (...), podmiotami uprawnionymi do weryfikowania, oznakowania i poświadczania zgodności pozbawienia cech użytkowych danej broni z wymogami rozporządzenia 2015/2403 będą oprócz CLKP, Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia i Instytut Mechaniki Precyzyjnej, a czynności te będą wykonywały odpłatnie.

Również częściowa implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego – w odniesieniu do przemieszczania amunicji nie generuje nowych, dodatkowych kosztów dla budżetu państwa. Przemieszczanie amunicji odbywa się i będzie nadal odbywało się na zasadach przewidzianych dla przemieszczania strzeleckiej broni palnej i zostanie zapewnione w ramach środków na realizację tych zadań przyznanych komendantom wojewódzkim Policji.

Wymagane jest przyznanie dodatkowych środków z budżetu państwa.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2017 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni zmienionej poprzednio dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. państwa członkowskie zobowiązane zostały do powiadomienia Komisji Europejskiej w terminie do dnia 14 grudnia 2019 r. o wywiązaniu się z obowiązku polegającego między innymi na uruchomieniu i wdrożeniu skomputeryzowanego scentralizowanego lub zdecentralizowanego systemu rejestracji danych dotyczących każdej jednostki broni objętej dyrektywą. Systemy te powinny w jak najkrótszym czasie udostępniać dane o każdej jednostce broni palnej oraz o każdym istotnym komponencie broni palnej występującym w danej jednostce broni albo istotnym komponencie broni palnej występującym samodzielnie i przeznaczonym do danego rodzaju i typu broni palnej, które zostały wprowadzone, są albo znajdowały się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Systemy te powinny umożliwiać śledzenie ich losów (historii) od momentu wytworzenia lub nabycia przez koncesjonowanych przedsiębiorców oraz w związku z ich nabyciem i posiadaniem przez uprawnione podmioty lub osoby fizyczne.

Opracowany w MSWiA projekt Systemu Rejestracji Broni (SRB) będzie scentralizowanym systemem teleinformatycznym, który umożliwi rejestrację wszystkich zdarzeń mających związek z daną bronią i ww. istotnymi komponentami broni od momentu jej wytworzenia lub nabycia poza Rzeczpospolitą Polską, a w szczególności w związku z jej np.: przekazaniem do remontu, naprawy, na przechowanie, w komis albo do zniszczenia, użyczeniem, pozbawieniem cech użytkowych, przemieszczaniem na obszarze państw członkowskich UE albo wywozem do państw trzecich. Ponadto system będzie realizował zautomatyzowane e-usługi dedykowane dla przedsiębiorców oraz administracji, w celu ujednoczenia i zmniejszenia pracochłonności w wykonywaniu ustawowych obowiązków związanych z rejestracją i prowadzeniem ewidencji tych zdarzeń.

Bezpośredni dostęp on-line do zgromadzonych i przetwarzanych w SRB danych, śledzenia losów każdej jednostki broni palnej, uzyskiwania informacji o osobach i podmiotach posiadających określone jednostki broni, danych statystycznych i porównawczych będą mieć beneficjenci e-usług zaprogramowanych w SRB: koncesjonowani przedsiębiorcy, Policja, Żandarmeria Wojskowa, Agencja Wywiadu, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służba Kontrwywiadu Wojskowego, Służba Wywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Straż Graniczna, Służba Celno-Skarbowa, Służba Ochrony Państwa.

Opis Założeń Projektu Informatycznego System Rejestracji Broni (SRB) wraz z Ankieta architektury rozwiązania został zaakceptowany przez Komitet Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji w dniu 10 listopada 2017 r.

Mając powyższe na uwadze, niezbędnym jest rozpoczęcie budowy SRB w 2019 r.

W przyjętym projekcie ustawy budżetowej na 2018 r., pomimo zgłoszenia takiej potrzeby, nie zostały zaplanowane dodatkowe środki dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na wymagane przepisami Unii Europejskiej utworzenie Systemu Rejestracji Broni (SRB), którego wdrożenie zostało określone w niniejszym projekcie ustawy.

W 2018 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, w celu rozpoczęcia realizacji projektu SRB, wygoszparowało 0,03 mln PLN /brutto/ ze środków przydzielonych z części 42 – sprawy wewnętrzne. Kwota ta umożliwiła udzielenie zamówienia na wykonanie Studium Wykonalności dla SRB.

Do kontynuowania budowy SRB i jego utrzymania w kolejnych 9 latach MSWiA wystąpi o dodatkowe środki z budżetu państwa na wydatki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (dysponent III stopnia), realizowane z części 42 – sprawy wewnętrzne, które są niezbędne do wprowadzenia w życie przepisów projektowanej ustawy. Środki te zostały wyliczone na podstawie kalkulacji uwzględniającej realizację poszczególnych faz tego wieloletniego projektu.

Wymagane jest przyznanie dodatkowych środków z budżetu państwa określonych z uwzględnieniem Wytycznych Ministra Finansów dotyczących stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw (aktualizacja październik 2018 r.):

1) na utworzenie Systemu Rejestracji Broni (SRB) – wydatki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (dysponent III stopnia), realizowane z części 42 – sprawy wewnętrzne, w tym:

- **budowa SRB w roku 2019** stanowi wydatek ok. 7,58 mln PLN /brutto/;
- **koszty utrzymania SRB** – obsługa powdrożeniowa i wsparcie techniczne w zakresie IT (w ramach umowy serwisowej): bieżąca pomoc w zakresie rozwiązywania problemów użytkowników oraz monitorowanie i utrzymanie systemu, narzędzia serwisowe, dalszy rozwój i aktualizacja oprogramowania, w tym w związku z przewidywanymi i dyskutowanymi na forum UE zmianami przepisów dotyczącymi kontroli nabywania i posiadania broni, helpdesk dla pracowników i administratorów rozwiązujący problemy związane zarówno z zaawansowanymi rozwiązaniami sieciowo-serwerowymi, jak i dotyczące stacji roboczych oraz urządzeń peryferyjnych, doradztwo i nadzór nad poprawnością funkcjonowania infrastruktury IT, itp.

W 1 roku po wdrożeniu SRB zaplanowano – 1,15 mln PLN (brutto), w latach następnych 0,81 do 0,96 mln PLN (brutto) /różnicowanie tych kwot wynika z zastosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych w odniesieniu odpowiednio do kwot: 1,1 mln PLN (brutto) i 0,75 mln PLN (brutto), co stanowi odpowiednio ok. 14,5% i 10% kosztów wytworzenia systemu.

Po 4 i 8 latach od wdrożenia SRB przewidziano wydatki na modernizację systemu w związku z postępem technologicznym w IT, zmianami przepisów ustaw, itd., które łącznie z wydatkami na utrzymanie systemu wyniosą odpowiednio: 3,39 mln PLN (brutto) i 3,74 mln PLN (brutto).

2) utworzenie w strukturze MSWiA zespołu wspomagającego realizację zadań związanych z wytworzeniem projektu SRB. Przewidziano utworzenie z początkiem 2019 r. 5 osobowego wydziału.

W strukturze MSWiA zostanie utworzony z początkiem 2019 r. zespół realizujący zadania związane z projektowaniem i współpracą z wykonawcą systemu, mające na celu utworzenie, wypracowanie zasad administrowania i przetwarzania danych i utrzymania SRB, w szczególności słownika broni, który pozwoli na jej jednoznaczny identyfikację. Zaplanowano szczegółowo skutki finansowe na sfinansowanie ww. dodatkowego zatrudnienia przez okres 9 lat, w którym uwzględnione zostały: stanowiska i ich liczba, założony mnożnik wynagrodzenia zasadniczego, dodatek za wieloletnią pracę, nagrody uznaniowe, nagrody jubileuszowe i odprawy emerytalno-rentowe, składki emerytalne pracodawcy, składki wypadkowe, składki na Fundusz Pracy, odpis na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych. Koszty za kolejne lata będą się powiększały o dodatkowe wynagrodzenie roczne, tzw. trzynastą pensję, które zostały również wyliczone.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł przyjętych do obliczeń założeń

Zatrudnieni w MSWiA – kwota bazowa:		1916,94 zł	5 osób										
Wydział		Kalkulacja na 1 etat					Kalkulacja na Wydział				Obciążenia pracodawcy		Łączny koszt Wydziału w 1 roku
FUNKCJA	MIKROKOD	MNOŻNIK	WYNAGR. ZA 1 MIES.	WYDATKI	DODATEK ZA WIELOLETNIĄ PRACĘ	WYNAGR. BRUTTO x LICZBA OSÓB	WYNAGR. ZA ROK	NAGRODY UZNANIOWE	NAGRODY JUBILEUSZOWE I ODPRawy EMERYTALNO-RENTOWE	RAZEM WYNAGR.	ZUS i FP	ZFŚS	
naczelnik	1	3,3	6 325,90	20 %	1265,13	7 591,08	91 092,99	111 013,97	111 013,97	389 160,29	76 431,08	6146,5	471 737,87

gł. spec.	2	2,6	4 984,04	20 %	996,81	11 961,71	143 540,47					
st. Spec.	2	2,4	4 600,66	20 %	920,13	11 041,57	132 498,89					
Łącznie	5		15 910,60			30 594,36	367 132,35	111 013,97	111 013,97	389 160,29	76 431,08	6146,5

Do tabeli 0,47 mln zł

Dodatkowe, określone powyżej środki z budżetu państwa, zostały wykazane w poniższym tabelarycznym zestawieniu z uwzględnieniem Wytycznych Ministra Finansów dotyczących stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw (aktualizacja październik 2018 r.):

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Budowa SRB i utrzymanie	7,11	1,15	0,81	0,83	3,39	0,87	0,89	0,91	3,74	0,96	20,65
Zatrudnienie 5 osób	0,47	0,52	0,54	0,55	0,56	0,58	0,59	0,61	0,62	0,64	5,69
Wydatki MSWiA	7,58	1,68	1,34	1,38	3,95	1,45	1,48	1,52	4,36	1,60	26,34
Saldo	-7,58	-1,68	-1,34	-1,38	-3,95	-1,45	-1,48	-1,52	-4,36	-1,60	-26,34

W latach 2019–2028 maksymalny limit wydatków z budżetu państwa, będących konsekwencją wejścia w życie przedmiotowej ustawy wyniesie 26,34 mln PLN (brutto), przy czym w kolejnych latach wyniesie:

Nr	Rok	Kwota (w mln)
1.	2019	7,58
2.	2020	1,68
3.	2021	1,34
4.	2022	1,38
5.	2023	3,95
6.	2024	1,45
7.	2025	1,48
8.	2026	1,52
9.	2027	4,36
10.	2028	1,60
		Razem: 26,34 mln PLN

Nie przewiduje się wpływów do budżetu państwa z tytułu objęcia rusznikarzy obecnie niekoncesjonowanych wymogiem uzyskania koncesji. Działalność rusznikarska jest działalnością niszową, którą wykonują nieliczni przedsiębiorcy, a działalność wyłącznie w tym zakresie nie jest dochodowa. Na przestrzeni ostatnich 10 lat żaden przedsiębiorca nie wystąpił o udzielenie koncesji wyłącznie w zakresie usług rusznikarskich. Wnioski o udzielenie koncesji dotyczyły tych usług, ale w połączeniu z obrotem bronią i amunicją lub wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Dlatego nie ma możliwości określenia liczby rusznikarzy, którzy wystąpią o udzielenie koncesji w związku ze zmianą przepisów i nowym obowiązkiem uzyskania koncesji. Koszt udzielenia koncesji w zakresie usług rusznikarskich wynosi 616 zł. Rusznikarze będą objęci wymogiem posiadania obiektu produkcyjnego – warsztatu, który musi być zaopiniowany przez właściwy instytut – koszt takiej opinii to ok. 1500 zł (wysokość jest ustalana indywidualnie z instytutem opiniującym i może być różna w zależności od instytutu). Ponadto do kosztów uzyskania koncesji spośród tych dolegliwych należy doliczyć: koszty orzeczeń lekarskich i psychologicznych (koszt jednego badania to maksymalnie 10% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w roku kalendarzowym poprzedzającym badanie, ogłaszanego przez Prezesa GUS) oraz koszty szkolenia osoby uprawnionej do wykonywania lub kierowania działalnością koncesjonowaną, aktualnie ok. 1200–1500 zł od osoby (w zależności od instytutu prowadzącego szkolenie oraz zakresu szkolenia). Rusznikarz będzie objęty obowiązkiem ewidencjonowania broni w Systemie Rejestracji Broni, będzie musiał posiadać mini stację komputerową z dostępem do Internetu i drukarką. Z uwagi na dość wysokie koszty uzyskania koncesji i wykonywania działalności koncesjonowanej, niską dochodowość

	niekoncesjonowanej działalności rusznikarskiej oraz szacunkowo niewielką liczbę rusznikarzy niekoncesjonowanych szacuje się, że zainteresowanie uzyskaniem koncesji będzie nikłe albo żadne i nie wpłynie na dochody budżetu państwa oraz dochody jednostek samorządu terytorialnego.					
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe						
Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		1 (2019 r.)	2	3	4 – 10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2018 r.)	duże przedsiębiorstwa					
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	-1,3	-0,1	1,8 rocznie	ok. 11
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe					
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Przedsiębiorcy koncesjonowani w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią, przeznaczoną na rynek cywilny są, oprócz kilku, np.: Fabryka Broni „Łucznik”, mikroprzedsiębiorcami, małymi i średnimi przedsiębiorcami.				
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Przepisy wprowadzane niniejszą ustawą nie będą miały wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, ponieważ regulują prowadzenie działalności jednej, koncesjonowanej branży, tj. przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią i amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. W grupie przedsiębiorców wytwarzających strzelecką broń palną i obracających tą bronią przepisy ustawy mogą wpłynąć korzystnie na zwiększenie aktywności przedsiębiorców lub zatrudnienia, o ile przedsiębiorcy wykorzystają oszczędności i możliwe zmiany w organizacji pracy powstałe w związku z dostępem do SRB.				
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nie dotyczy				
Niemierzalne		<p>e-usługi świadczone automatycznie poprzez przetwarzanie danych o strzeleckiej broni palnej w SRB przyniosą istotne i długofalowe korzyści przedsiębiorcom, polegające na redukcji kosztów ponoszonych w związku z wypełnianiem obowiązków administracyjnych. Powstaną wymierne, choć trudne do oszacowania korzyści w trakcie nieograniczonego terminem, wieloletniego działania SRB w przedsiębiorstwach i w administracji państwowej w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> – oszczędności czasu na wprowadzanie danych do dokumentacji ewidencyjnej przedsiębiorców ; – możliwości skierowania osób zajmujących się: wykonywaniem, przechowywaniem, administrowaniem tworzonych ewidencji i przesyłaniem zawiadomień o przeprowadzonych transakcjach, a następnie ich analizą i przechowywaniem, do zadań produkcyjnych lub handlowych; – zwolnienia powierzchni, na której wykonywane są ww. czynności; – oszczędności materiałów biurowych, w tym papieru, tonerów i drukarek do zapisu i przechowywania ewidencji broni wytworzonej lub zakupionej, lub sprzedanej; – kosztów korespondencji w związku z wysyłaniem zawiadomień o dokonanych transakcjach, itp.; – kosztów ponoszonych w związku z prowadzonymi kontrolami i czasu przeznaczonego na te kontrole, które powinny ulec skróceniu oraz ograniczeniu, itp. <p>Nie przeprowadzono badań w celu określenia korzyści, jakie mogą odnieść przedsiębiorcy w związku z przewidzianymi dla nich w przepisach e-usługami, przede wszystkim z powodu, że byłyby to zbyt kosztowne, oparte na szacunkach i niewymierne wobec zróżnicowanej działalności przedsiębiorców i ich organizacji.</p> <p>Podjęto próbę ich oszacowania na podstawie dokumentu Ministerstwa Gospodarki wykonanego w 2010 r.: „Pomiar obciążeń administracyjnych w przepisach prawa gospodarczego”. Na podstawie</p>				

		<p>danych zawartych w tym dokumencie oszacowano, że prowadzenie w SRB ewidencji transakcji dotyczących broni palnej oraz obowiązków informacyjnych przyniesie redukcję o 1/3 kosztów administracyjnych przypadających na przedsiębiorcę, tj. redukcję o ok. 2750 PLN – średnio w skali roku.</p> <p>W odniesieniu do populacji: ok. 715 przedsiębiorców w roku wdrożenia SRB, kwota oszczędności kosztów administracyjnych może więc wynieść ok. 1,9 mln zł/rok w skali całej branży. Przyjęto, że oszczędności w takiej wysokości będą widoczne po całkowitym wdrożeniu SRB, na co wskazano w powyższej tabeli, pomijając trudny do oszacowania rozwój branży uzależniony od popytu na broń oraz trudną i obciążoną błędem prognozę wzrostu liczby koncesjonowanych przedsiębiorców w okresie 9 lat. Ilość udzielonych i czynnych koncesji w danym roku zależy od ilości koncesji wycofanych i wygasłych, może więc ich ogólna liczba wzrastać, maleć lub ulegać stagnacji, pomimo że działalność koncesjonowaną będą rozpoczynać nowi przedsiębiorcy.</p> <p>Przedsiębiorcy koncesjonowani w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią, przeznaczoną na rynek cywilny są, oprócz kilku, np.: Fabryka Broni „Łucznik”, mikroprzedsiębiorcami, małymi i średnimi przedsiębiorstwami.</p> <p>Przyjęto, że ewentualny zakup na potrzeby dostępu do SRB minikomputerowej biurowej stacji roboczej nie powinien stanowić jednorazowego obciążenia w kwocie wyższej niż 1,8 tys. zł. brutto.</p> <p>Szacując, że użytkownikami SRB będzie ok. 715 koncesjonowanych przedsiębiorców i w związku z tym zakupią oni lub wydadzą w ramach zasobów własnych po jednej biurowej stacji komputerowej – przyjęto, że w pierwszym roku działania SRB przedsiębiorcy wydadzą na ich zakup łącznie: $1800 \text{ zł} * 715 = 1,29 \text{ mln zł}$, tj. ok 1,3 mln.</p> <p>W kolejnych latach liczba przedsiębiorców koncesjonowanych będzie powiększać się o ok. 50 nowych przedsiębiorców w ujęciu rocznym (liczbę określono na podstawie dotychczasowego trendu). Wówczas ogólna kwota oszczędności oszacowanych powyżej, będzie pomniejszana o kwotę: ok. 0,09 mln zł rocznie – przyjęto 0,1 mln zł.</p> <p>Na podstawie sposobu komunikowania się przedsiębiorców z organem koncesyjnym powyższe szacunki można uznać za znacząco zawyżone, ponieważ nie uwzględniają faktu, że dostęp do Internetu w branży wytwarzania i obrotu bronią jest powszechny i wykorzystywany przez wszystkich przedsiębiorców.</p> <p>Grupa 588 przedsiębiorców wykonujących koncesjonowaną działalność gospodarczą w zakresie obrotu amunicją, zwolnionych z obowiązku przesyłania kwartalnych zawiadomień o dokonanej sprzedaży amunicji odczuje niewielkie korzyści z tym związane, przede wszystkim polegające na oszczędności czasu oraz wymiernych oszczędnościach finansowych związanych ze zmniejszeniem kosztów obsługi korespondencji sporządzonych zawiadomień o sprzedaży, co w skali grupy, przy założeniu, że koszt listu poleconego to 5,20 zł, przyniesie tej grupie łącznie oszczędność rzędu 12 230 zł.</p> <p>Na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość nie wpłynie zmniejszenie wymogów dla mikroprzedsiębiorców wytwarzających i obracających reprodukcjami broni czarnoprochowej zarówno przy udzieleniu koncesji, jak i wykonywaniu działalności koncesjonowanej, z uwagi na szacowaną niewielką liczebność tej grupy.</p>
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Dane o ilości udzielonych i czynnych koncesji poszczególnych grup przedsiębiorców zostały przyjęte na podstawie zbioru danych dotyczących podmiotów koncesjonowanych, prowadzonego przez Departament Zezwoleń i Koncesji w MSWiA.
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: e-usługi realizujące ustawowe obowiązki przedsiębiorcy: ewidencjonowanie działalności, archiwizowanie dokumentów, brak potrzeby przesyłania informacji o transakcjach, itp.	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

e-usługi realizowane przez SRB wygenerują korzyści w postaci oszczędności w przedsiębiorstwach oraz w administracji państwowej w zakresie:

- przedsiębiorstwa: dotychczasowe koszty prowadzenia ewidencji, gromadzenia, przechowywania i archiwizowania danych, przesyłania, informacji o przeprowadzonych transakcjach zostaną sprowadzone do kosztu obsługi SRB,
- aktualnie ww. ewidencje prowadzone są ręcznie przez: przedsiębiorców, Policję i Żandarmerię Wojskową, w osobnych, określonych przepisami dokumentach, a następnie są archiwizowane na ich terenie i przekazywane odpowiednim organom po zakończeniu prowadzonej działalności, a zawiadomienia o każdorazowej transakcji są przesyłane pocztą,
- administracja państwowa: natychmiastowa możliwość uzyskania informacji o danej jednostce broni palnej (jakie jest jej pochodzenie, czyją jest własnością, kto ją poprzednio posiadał, gdzie jest przechowywana) – aktualnie proces uzyskania i weryfikacji informacji o danej broni wynosi od jednego do kilku dni, odbywa się drogą korespondencyjną i na podstawie otrzymanywanej korespondencji od przedsiębiorców, Komend Wojewódzkich Policji, Żandarmerii Wojskowej, podlegają analizie, archiwizacji, wymagają czasu, pomieszczeń, generują koszty.

9. Wpływ na rynek pracy

Zmiana ustawy nie będzie miała znaczącego wpływu na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☒ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu

SRB służy poprawie jakości danych, zmianie sposobu zarządzania i wzrostowi sprawności zarządzania państwem w **formie e-usług** w celu zwiększenia bezpieczeństwa obywateli, publicznego oraz państwa. Nastąpi:

- zwiększenie przejrzystości i efektywności funkcjonowania administracji państwowej;
- podwyższenie umiejętności i kwalifikacji pracowników przedsiębiorstw oraz kadry urzędniczej w związku ze zmianą charakteru wykonywanych prac z manualnych na z informatyzowane **e-usługi** dla obywateli, przedsiębiorców i administracji państwowej;
- wymuszenie jednorodnych działań i ich dokumentowania;
- wprowadzenie sprawnie funkcjonującego informatycznego systemu monitoringu i kontroli „śledzenia historii” każdej jednostki broni palnej, którego uczestnikami będą osoby fizyczne, przedsiębiorcy i administracja państwowa;
- wzrost wykrywalności w zakresie nielegalnego wytwarzania, obrotu i posiadania broni, dzięki usprawnieniu działań i dostępu on-line do informacji o każdej jednostce broni posiadanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach należących do zakresu działań Policji, Żandarmerii Wojskowej oraz organów prowadzących sprawy związane z nielegalnym wytwarzaniem, obrotem i posiadaniem.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie przepisów ustawy o wykonywaniu (...) w zakresie zmian i dostosowania warunków wykonywania działalności gospodarczej koncesjonowanych przedsiębiorców do zgodności z przepisami UE powinno nastąpić w I kw. 2019 r. Przepisy opisujące zasady i warunki, na jakich zostanie wdrożony SRB stanowią niezbędną bazę do opracowania przedmiotu zamówienia i udzielenia zamówienia na realizację SRB. Ostateczne korzyści wynikające z dostępu

przedsiębiorców do e-usług realizowanych w SRB będą odczuwalne po wdrożeniu SRB. Ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów dotyczących zasad funkcjonowania i dostępu do SRB, które wejdą w życie w dniu 14 grudnia 2019 r. – zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy 2017/853.

Przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 258/2012 powinny być stosowane bezpośrednio, Implementacja tych przepisów w sposób umożliwiający ich wykonanie poprzez prawo krajowe powinna mieć skutek natychmiastowy od dnia wejścia w życie ustawy o wykonywaniu (...).

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Proponowane w projekcie ustawy rozwiązania wynikają z konieczności realizacji przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 258/2012 oraz przepisów dyrektywy Rady 91/477/EWG. Oba te akty UE są ze sobą powiązane i mają na celu zagwarantowanie spójności przepisów w krajach członkowskich UE. Ocena efektów wynikających z zastosowania proponowanych przepisów nastąpi na podstawie kryteriów i badań Komisji Europejskiej w zakresie: osiągnięcia spójności w wykonywaniu przepisów UE przez kraje członkowskie oraz stopnia w jakim zostanie nawiązana przez nie wzajemna współpraca, adekwatnie do celu, jakim jest kontrola nabywania i posiadania broni. Dyrektywa 91/477/EWG zakłada ewaluację w cyklu 5-letnim.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.

Projekt ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Raport z konsultacji publicznych

Projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania następującym podmiotom:

- 1) Prokuratorowi Generalnemu – art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze;
- 2) Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych - art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;
- 3) Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej – art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze;
- 4) Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego - art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym;
- 5) Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych – art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

Ponadto projekt został przekazany do zaopiniowania instytutom wydającym opinie o spełnieniu warunków technicznych i organizacyjnych w miejscu wykonywania działalności koncesjonowanej oraz opiniującym system oceny jakości produkcji, a także instytutom prowadzącym szkolenie dla osób uprawnionych do wykonywania lub kierowania działalnością koncesjonowaną oraz Wojskowej Akademii Technicznej.

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbgingowej w procesie stanowienia prawa, projekt ustawy został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Do prac nad projektem niniejszej ustawy nie zgłosił się żaden podmiot zajmujący się profesjonalnie działalnością lobbgingową.

Dodatkowo projekt został opublikowany także na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Przeprowadzono 2 konferencje uzgodnieniowe: ze stroną społeczną w dniu 30 listopada 2017 r. oraz międzyresortową w dniu 4 grudnia 2017 r. W maju 2018 r. projekt ustawy po zmianach został skierowany ponownie do uzgodnień międzyresortowych. W dniu 2 lipca 2018 r. odbyło się spotkanie zorganizowane przez Sejmową Komisję ds. Administracji i Spraw Wewnętrznych w trakcie którego posłowie zapoznali się z uwagami przedsiębiorców do projektu ustawy, część zgłoszonych uwag została wprowadzona do projektu ustawy. Projekt ustawy nie podlegał opiniowaniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, ponieważ wejście w życie przepisów projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki z budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz na ich zakres działania.

Konsultacje publiczne zostały przeprowadzone w czasie trwania uzgodnień międzyresortowych przedmiotowego projektu ustawy z następującymi podmiotami:

1. Fabryka Broni „ŁUCZNIK” – Radom Sp. z o.o., 26-600 Radom, ul. Przemysłowa 9;
2. POLSKI HOLDING OBRONNY Sp. z o.o., 00-828 Warszawa, ul. Jana Pawła II Nr 11;
3. POLSKA GRUPA ZBROJENIOWA S.A., 26-609 Radom, ul. J. Malczewskiego 24;
4. PHZ „CENZIN” Sp. z o.o., 00-975 Warszawa, ul. Czerniakowska 81/83;
5. Towarzystwo Handlu Zagranicznego „INCORSA” Sp. z o.o., 02-954 Warszawa, ul. Marconich 3;
6. BUOS Sp. z o.o. 04-549 Warszawa, ul. Korkowa 167;

7. Jacek Szymkowiak „J. SZYMKOWIAK – POZNAŃ” 61-806 Poznań, ul. Św. Marcin 49;
8. Juliusz Krzysztof Szuster „M.K. SZUSTER”, 03-910 Warszawa, Al. Waszyngtona 38/40;
9. Jerzy Józef Bogumił Przedsiębiorstwo Techniczno – Handlowe „KALIBER” 02-781 Warszawa, ul. M. Kolbego 16;
10. Piotr Karol Skawiński Zakład Rusznikarski Obrót Bronią i Amunicją, 83-425 Dziemiany, ul. Partyzantów 5;
11. Anna Wanda GORYCA TOP GUN, 04-549 Warszawa, ul. Korkowa 167;
12. Krzysztof Majewski „KAPISZON”, 01-840 Warszawa, ul. Rejmonta 23;
13. Przedsiębiorstwo Konsultingowo – Usługowe „PARABELLUM” Sp. z o.o. 05-071 Sulejówek, ul. Armii Krajowej 77;
14. Polska Izba Producentów Na Rzecz Obronności Kraju – Izba Gospodarcza, 00-961 Warszawa, ul. Fort Wola 22;
15. ALFA Sp. z o.o., 0-828 Warszawa, Al. Jana Pawła II nr 15;
16. Polska Izba Ochrony, 00-001 Warszawa, ul. Świętojerska 5/7;
17. Polskie Stowarzyszenie Rusznikarzy i Dystrybutorów Broni, 60-850 Poznań, ul. Poznańska 37 lok. 6;
18. Stowarzyszenie Ruch Obywatelski Miłośników Broni „ROMB”, 00-891 Warszawa, ul. Chłodna 20/109;
19. Agencja Mienia Wojskowego, 00-911 Warszawa, ul. Nowowiejska 26A.

Konsultacje ze stroną społeczną odbyły się w listopadzie 2017 r. oraz w lipcu 2018 r., większość uwag zgłoszonych przez przedsiębiorców w toku konsultacji została uwzględniona.

Warszawa, 25 marca 2019 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1433.2017 / 34/dl

dot.: RM-10-25-19 z 19.03.2019 r. NOWY TEKST

Pan Jacek Sasin
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Jacek Sasin, Sekretarz Rady Ministrów
Prezesa Rady Ministrów

Do wiadomości:

Pan Joachim Brudziński
Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji